

ใบเรณู

บางหัวงของความคิด เคยผูกใจว่า เราควรหาความรู้ใหม่ไปประวัติศาสตร์ที่การเอาตัวรอดของ
ชาติไทยด้วยการไหวเหวนลู่ตามแรงลมหรือหนอ

ตุ้มในใจคิดดีดียิ่งใจ ๆ อยู่นะ

แต่บางเอะ ไนเมื่อหากยังแข็งแรงอุดมสมบูรณ์ สามีชดชู้ชิมอาหารหมาเลี้ยงลำตันให้
มีชีวิตชีวาน่าชื่นใจ

ยอมงอดีกว่าหัก

คนไทยส่วนใหญ่ก็คิดแบบนี้แหละ หากเงยอ่องอชิงขยี้ดไม่ออกในทุกรวัน

สงสัยว่าจะเปื้อนพิษไม่มีรากเสียแล้ว

ชีวิตที่ไร้ราก ตุ้มในใจนอนลอย ต้อยความหมาย ไม่มีคุณค่าอะไรเอาเสียเลย อยู่ไปอย่างนั้นเอง
เขาทำอะไรก็ตาม ๆ กันไป จนกระทั่ง ถ้าหากมีใครสักคนขึ้นมาถามหาสาเหตุ หรือเป้าหมายแห่งการกระทำ
ก็กลายเป็นคนต้องมาประหลาดคน

ถ้าปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไป หากมีภัยซุ่มโจมตี คงล้มระเนนระนาด ไม่เป็นท่า

อย่ารอให้ถึงวันนั้นเลย

มาช่วยกันเพาะรากต้นไม้ที่ชื่อว่าไทย (ทั้งคนและประเทศ) และพึงให้หยังลึกพินิจแนบกับ
แผ่นดินเกิด

ก่อนที่จะสายเกินไป

ปีที่ ๑๗ อันดับที่ ๙๓ มกราคม-กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

* วัตถุประสงค์ในการจัดทำ “ดอกหญ้า” *

- เพื่อยังความเป็นภราดรภาพและสามัคคีธรรม
ให้เกิดในหมู่สมาชิก
- เพื่อเสริมสร้างสติปัญญาและให้ตระหนัก
ถึงคุณค่าสาระของหลักธรรมในศาสนา
ในส่วนที่จะนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตและสังคม

เจ้าของ สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม

๖๗/๓๐ ถนนมิตรภาพ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

โทร. (๐๒) ๓๗๔-๕๖๓๑

บรรณาธิการ รินธรรม อโศกตระกูล

กองบรรณาธิการ พ้างาม น้อมคำ สมพงษ์

สุนัย พชรินทร์ ฟ่านวล ธารดาว

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์มูลนิธิธรรมสันติ

๖๗/๑ ถนนมิตรภาพ แขวงคลองกุ่ม

เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา นายประสิทธิ์ พินิจพงศ์

จำนวนพิมพ์ ๒๒,๐๐๐ เล่ม

สารบัญ

เปลี่ยนดอกกุหลาบเป็นดอกบัว	๑๑
เก็บตกจากกรมประชาสัมพันธ์	๑๔
ชาวดก....คำกรอกหู	๒๓
น่ารู้จัก...บุญลอยผู้เข้าถึงความหมายของ“เศรษฐกิจพอเพียง”	๔๒
สู่เส้นทางที่มีความหมาย	๕๘
ด้วยความหวังไขจากใจครู	๖๕
ทะเลบัว	๗๔
เก็บมาฝาก...มีความสุขโดยการทำให้‘เงิน’เป็นตัวรอง ..	๘๗
ขออภัยเน ขออภัยเน๑	๕๐
โบนี่ มาร์ติน(เกือบจะ)โชคร้ายที่เกิดมารวย	๕๕
รอบบ้านรอบตัว....ถ้าคนไทยไร้ราก	๓
เชิญเยี่ยมชม buddhistcommunity. com.....	๒๒
บทวิจารณ์....ตลาดอารียะวัฒนธรรมใหม่๑	๓๐
ถ้อยคำสิริมงคล...แคร์เขาบ้าง	๓๗
บันทึก	๕๖
เยาวชนอาสาสมัครกลุ่มรักษ์ดอยอินท๑	๖๑
วันวาร...แม่ฉัตรชัย	๖๕
น้ำหมักชีวภาพ ภูมิปัญญาชาวบ้าน๑	๗๖
อย่าคิดว่ายาเท่านั้นที่ทำให้โรคร้าย	๕๐
พืราบคาบข้าว	๑๐๒
ปัจจัยมลิจิต	๑๐๗

ดาว่าคนไทย ไร้ราก?

สังคมไทยทุกวันนี้ ถ้าถาม
ผู้หลักผู้ใหญ่ผู้เฒ่าผู้แก่ ก็คงจะได้
คำตอบที่คล้ายๆ กันว่า “โศก-แค้น
มาก คนเห็นแก่ตัวมากขึ้น อะไรๆ
มันวุ่นวายกว่าแต่ก่อน แทบจะจับ
ต้นชนปลายไม่ถูก จิตใจคนเรายัง
ต่ำลง นักการเมืองแย่มาก... ฯลฯ”
อะไรทำนองนี้

ครับ คงมองไปที่คุณภาพของ
คน ว่าผิดกับแต่ก่อน ความอดทน
ความบากบั่น หายไป ความมีน้ำใจ
ความจริงใจ หายไป สิ่งดีๆ มันหาย
ไปหมด เหลือแต่สิ่งเลวๆ ร้ายๆ !

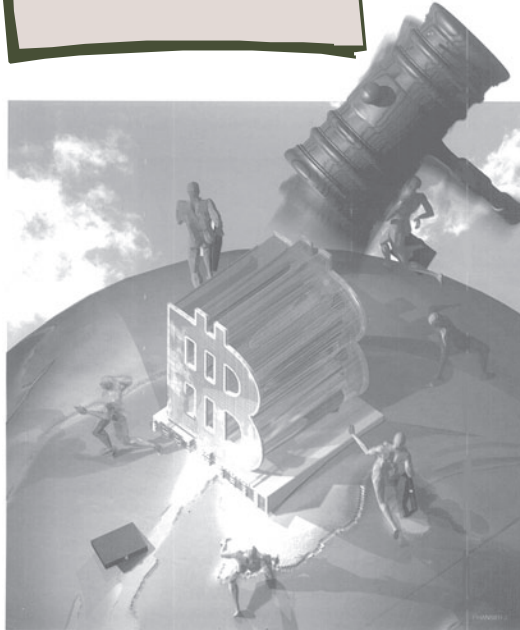
นั่นแหละครับ คือสัญลักษณ์
ของความเป็นคนที่ต่ำลง ถ้าเป็น
ต้นไม้ก็เปรียบเสมือนขาดรากแก้ว
มีแต่รากฝอย !

ยามพายุพัดผ่าน ก็โค่นง่ายตาย
ความจริงแล้ว การจะดูว่า
สังคมไทยมีรากหรือไม่ ให้สังเกตที่
ปรากฏการณ์เหล่านี้ครับ

- **มีลักษณะโตเร็ว** - ดุดชับ
อะไรง่ายตาย ไม่มีการกลั่นกรอง

- **มีลักษณะตายเร็ว** - ทำ
อะไรเหมือนแพชชั่น ห่อเป็นแพๆ
บทจะนิยมก็เหมือนตื่นวูตั้นควาย
บทจะเลิกก็ทันทีทันใดเหมือนกัน
เหมือนพลุที่สว่างวาบชั่วประเดี๋ยว
ประเดี้ยว

ระบบประชาธิปไตยนั้น
ดีสักแต่ว่าใครใคร่ทำ-
ทำ ใครใคร่ดัก-ดัก ก็ไม่
ผิดอะไรกับการส่งเสริม
ให้คนที่แข็งแกร่งมุ่ง
คนที่อ่อนแอ

- **มีลักษณะพินยาก** หมายถึง
ถึงเมื่อสังคมมีปัญหา มักจะแก้ไข
กันได้ล่าช้า และไม่ค่อยประสบ
ความสำเร็จ

และทั้งหมดนี้ก็คือลักษณะ
ของสังคมไทย !

ในวันนี้เหมือนเรายู่กับภาพ
มายา ดูเหมือนใช่
แต่ก็ไม่ใช่ !

ดูเหมือนจะดี
แต่ก็ไม่ดี !

เหมือนมีเบ๊งค์
ก็เต็มกระเป๋าเลยครับ
แต่ใช้ไม่ได้

หรือเปรียบเทียบ
เหมือนอยู่ท่ามกลาง
จากภาพยนตร์อัน
สวยงาม นั่นแค่จาก
ละครครับ สร้างให้พอ
ผ่านตา แลให้เหมือน
ของจริง

โทษบ้านเมืองวิกฤติ ก็ต้อง
โทษที่อดีต ผิดตั้งแต่เรากับฝรั่ง
ชาวตะวันตกนะครับ

เมื่อเราชื่นชมเขา เราก็รับทุก
อย่างของเขาเข้ามาโดยทั้งรู้ตัวและ
ไม่รู้ตัว

อย่าลืมว่าสิ่งที่ดีก็ย่อมมีพิษ
ข้างเคียงเป็นของธรรมดา การนำมา
ประยุกต์ใช้ หากไม่มีสำปฐิธรรม
ไม่รู้กาละเทศะ แทนที่จะดี มีมรรค
ผล ก็จะกลับกลายเป็นนรกอเวจี !

เรื่องอะไรครับ แทบทุกเรื่อง
ไม่ว่าจะระบบการเมือง ระบบการ
ศึกษา ระบบเศรษฐกิจ ระบบสังคม
ระบบการใช้ชีวิต ฯลฯ

เราลืมไปอย่างหนึ่งนะครับ ทุก
สิ่งทุกอย่างของเขามาจากข้าวสาลี
ขนมปัง จึงเรียกว่าเป็น“วัฒนธรรม
ข้าวสาลี” ส่วนสังคมไทยเป็น
“วัฒนธรรมข้าวเจ้า” ที่มาของเรา
ต่างกันครับ

ประเทศจิงดงต้อง
พัฒนาต่อไป แต่ต้องมี
สติ มีวิสัยทัศน์ ดังวงการ
ไม่เป็นทาสความผิด
ทฤษฎีการบริหารนานา
วิธีจากต่างประเทศ

ผลพวงของการรับทุกอย่างเข้า
มา ก่อเกิดคำพังเพย ๒ ประเด็น
ด้วยกันครับ

ประเด็นแรก “เห็นช้างขี้ ขี้
ตามช้าง” ใช้ผิดเวลา คนไม่พร้อม
หรือขาดความเหมาะสม ผลที่เกิด
จึงเหมือนการขี่ตามช้าง ทำอะไรไม่
เจียมตัว ไม่รู้กาลัง กันก็จะระเบิด !

ประเด็นที่ ๒ “เถรสองบาตร”
คือลักษณะทำอะไรเถรตรง ขาด
ปฏิภาณไหวพริบ

ถามว่าวันนี้ เรามีทุกอย่าง
เหมือนชาวตะวันตก แต่ประชาชน
ของเรากลับอ่อนแอ ด้อยคุณภาพ
ขาดประสิทธิภาพ ผู้ประเทศอื่นๆ
เขาไม่ได้ เพราะเหตุใด ?

ไทยวิ่งแข่งกับเกาหลี ญี่ปุ่น
มาหลายสิบปี ณ วันนี้ ชาดที่จะมี
ฝีมือใกล้เคียงกับเรา ก็เหลือแค่
เขมรกับลาวเท่านั้น !

ประเทศลาวนั้น จีบประเทศ
ไทยเป็นตัวตั้งเลยครับ อะไรดีเขา
เอาไปใช้ อะไรไม่ดีเขาก็ไม่ทำ ใช้
เมืองไทยเป็นห้องทดลอง !

ที่หนักหนาสาครก็เห็นจะ
เป็น“แนวทางการพัฒนาประเทศ”
เราระดมนักวิชาการนับร้อยๆ คน
มาวางแผนแม่บท เพื่อพัฒนา
ประเทศ เอาไว้เป็นเข็มทิศ เป็นจุด
หมายที่เราจะไปให้ถึง

แต่หลังจากปีนป่ายตามไป เรา
ไม่พบสวรรค์ เราพบแต่่นรกนะครับ ?

ความผิดครั้งแรกนั้น เมื่อเราใช้วิชาเศรษฐศาสตร์ของชาวตะวันตก วัดความเจริญด้วยการดูจากผลผลิต มวลรวมของคนทั้งประเทศจากการส่งออก (GDP.)

ตัวเลขส่งออกน้อย แสดงว่าประเทศของยูงยังแย่มาก เมืองไทยสมัยนั้นยังเป็นสังคมเกษตร วิธีการเพิ่มตัวเลขจึงมีอยู่ทางเดียว นั่นคือ การเร่งเพาะปลูกให้มากๆ

การเร่ง หมายถึง

๑. การเพิ่มทุน ทุนไม่มีก็ต้องกู้
๒. การอัดปุ๋ยเคมี ยาฆ่าแมลงลงไป
๓. การจ้างคนอื่นมาช่วยเก็บเกี่ยว ช่วยขนส่ง

การลงทุนแต่ละครั้งจึงเสียค่าใช้จ่ายสูงมาก ผลิตผลล้นออกไปก็แทบหมดทั้งขึ้น แดดเผาไฟอากาศปรวนแปรแค่ตลาดรับซื้อให้ราคาต่ำกว่าจะฝันไว้ก็อีกนานครับ บางคน

ประวัติศาสตร์ของคนไทย
ต้องให้เงาชนไทยได้
ศึกษาต้นตอ ผิดถูกเป็น
อีกเรื่อง แต่การสนใจคำ
พิดของตัวเองจะทำให้เรา
ได้รู้จักบรรพบุรุษ

ชาตินี้ทั้งชาติก็ยังไม่พ้น

มีแต่พ่อค้าคนกลางที่รวย
แล้วรวยอีก รวยกันไม่เลิก !

ผู้รู้บางท่านวิเคราะห์ว่า
เป็นวิสัยทัศน์ของรัฐบาลที่

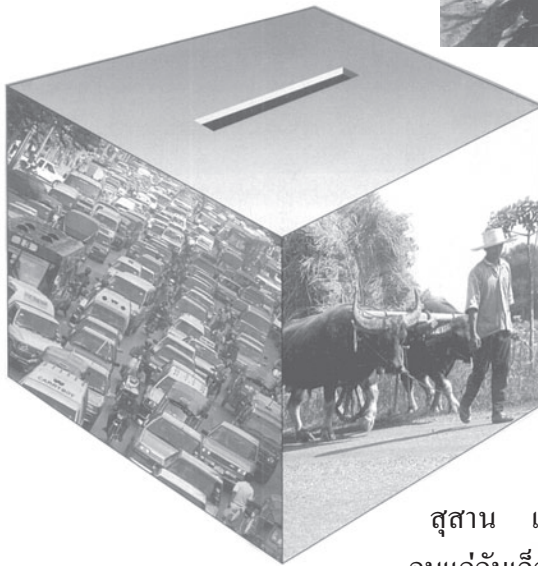
สายตาสั้น แต่ผมว่ามองในอีกด้าน
เป็นเรื่อง “ความโลภ”

รัฐบาลอยากรวย อยากมีเงิน
ไปทำโน่นทำนี่ หาเองไม่ได้ก็ต้อง
เร่งให้ส่งออก โดยขอขึ้นเก็บค่าภาษี
เอาภาษีไปเลี้ยงข้าราชการ เอาไป
สร้างสิ่งที่เป็นสาธารณูปโภค สิ่งที่
ประเทศตะวันตกเขามีเราก็ต้องมีมั่ง

ครับ ปัญหาเกิดเพราะพ่ออยาก
รวยก็เลยให้ลูกไปแบ่ง แล้วพ่อก็ขอ
แบ่งเปอร์เซ็นต์เล็กน้อย

เพราะลำพังพ่อก็มีค่าใช้จ่าย
ส่วนตัวมากมาย
พ่อก็ได้สนใจ แต่ลูกได้
สมหนี้ !

ความผิดครั้งที่ ๒ เมื่อเราหัน
มานั้นภาคอุตสาหกรรม สังคม
เกษตรที่ยากจนมานานได้โอกาส
จึงทิ้งไร่ทิ้งนา มาเข้าสู่ระบบโรงงาน
กันเป็นแถว

ชนบทจึง
ล่มสลาย ทุกคน
ต้องวิ่งหาเงิน มา
รับใช้คนกรุง มา
เป็นแรงงานใน
บริษัท ในโรงงาน
ทั้งหลาย เพราะ
หาเงินได้ง่ายกว่า
ชนบทวันนี้เป็น
สุสาน เป็นสถานที่พำนักของ
คนแก่กับเด็กๆ

ผลกระทบที่ตามมานั้น นอก
จากความหายนะของชนบทแล้ว
ยังเป็นปฏิกิริยาลูกโซ่ เกิดระเบิด
ประลัยกัลป์อีกหลายลูกครับ
ประชาชนที่เคยพึ่งตน ก็กลับ
กลายเป็นคนเป็นแค่ลูกจ้าง
- ผลกำไรที่เคยเป็นเบี้ยหัวแตก
กระจัดกระจายทั่วไป ก็มาฉกฉวย
เป็นกระจุกอยู่กับเจ้าแถมไม่กี่คน
- เกิดความหิวกระหายอยาก
ได้เงินทุนจากต่างประเทศ

- เกิดการเสียสมดุลครั้งใหญ่
อย่างต่อเนื่อง ในการสั่งซื้อวัตถุดิบ
จากนอก

- เกิดบรรยากาศหลอกลวง
ในเรื่อง ของ ตัวเลขผลผลิต
ประชาชนที่ส่งออกขายต่างประเทศ
เนื่องจากแม้จะมีการส่งออกสูงก็จริง
แต่การสั่งซื้อในรูปของวัตถุดิบ ก็
สูงเป็นเงาตามตัว

- ทรัพยากรธรรมชาติถูก
ทำลายลงอย่างรวดเร็ว เนื่องจาก
ระบบอุตสาหกรรม ย่อมเน้นให้
ประชาชนบริโภคมากเข้าไว้ หรือ
ในอีกด้านต้องผลิตให้มากที่สุด จึง
ก่อเกิดการกว้านหาว่านหาขุดเจาะ
ทรัพยากร ทั้งใต้ดินบนดิน บนฟ้า
ในน้ำ มาเป็นผลิตภัณฑ์ใส่กล่อง
เพื่อขาย !

ตัวอย่างเช่น เพียงแค่เรามี
โรงงานผลิตปลาป่นที่เปิดเสรี
เพียงแค่นี้ก็ปี อ่าวไทยก็ไม่มีปลา

ตัวใหญ่ตัวเล็กให้จับอีกต่อไป จน
ต้องแอบไปจับในน่านน้ำของ
ประเทศอื่นๆ (ตัวอย่าง ๑ ใน ๑,๐๐๐
ใน ๑๐,๐๐๐)

ระบบการผลิตจากครัวเรือน
ด้วยฝีมือมาเป็นเครื่องจักร คนงาน
เป็นร้อยเป็นพัน ได้กลายเป็น
ระบบทุนนิยม ที่ต้องอาศัยคนรวย
เป็นฐาน

และได้กลายเป็นลัทธิบริโภคนิยม
ไปในตัว ซึ่งหมายถึง การทำ
ทุกวิถีทางเพื่อกระตุ้นให้ประชาชน
เกิดความหิวกระหายในสินค้าที่
ผลิตขึ้นมา

“ลัทธิทุนนิยม” จึงเหมือน
การจี้หลังเสือที่ลงได้ยาก ผลิตให้
มาก เร่งให้เขาหิว แล้วก็ผลิตให้
มากขึ้น การผลิตน้อยลงเป็นความ
ขาดทุนของลัทธิทุนนิยม !

ในบางซีกโลกจึงเกิดลัทธิคอมมิวนิสต์
เพื่อควบคุมวงจรอุปทานเหล่านี้

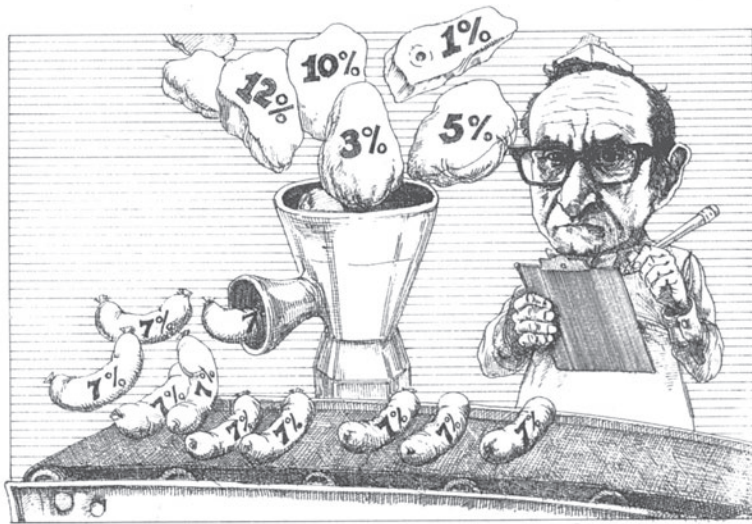
คุณภาพดีกรรมนายทุน รวมทั้ง
การผลิตและคุณภาพดีกรรมกรรม
บริโภคของประชาชนที่ยังอยากได้
อยากมีอยากเป็น !

เพราะเหตุนี้ระบบ
ประชาธิปไตยนั้น ถ้าสักแต่ว่า
ใครใคร่ทำ-ทำ ใครใคร่ค้า-ค้า
ก็ไม่ผิดอะไรกับการส่งเสริมให้
คนที่แข็งแรงข่มเหงคนที่อ่อนแอ

เปิดโอกาสให้ปลาใหญ่ไล่กิน
ปลาเล็ก !

ผลพวงในวันนี้ เราพัฒนา
ประเทศชาติแบบนี้ จึงเกิด
ปรากฏการณ์น่าตกใจ นั่นก็คือ คน
จนกลับเพิ่มมากขึ้น และคนรวยมี
อยู่แค่กระจุกเดียว แถมรวยขึ้นกว่า
เก่า !

สังคมไทยเคยมีรากแก้วแต่ก็
สีกร่อน ทрудโทรมมานานหลายปี
นานพอๆ กับการเปลี่ยนการปกครอง
จากกษัตริย์อยู่เหนือ

กฎหมายมาได้กฎหมาย ให้
โอกาสลูกหลานใครก็ไม่รู้ มา
จัดการบ้านเมืองแทนพระองค์ท่าน
แล้วปิดป้ายโฆษณาสวยหรูว่า นี่คือ
การปกครองระบอบประชาธิปไตย !

ประเทศยังคงต้องพัฒนาต่อ
ไปนะครับแต่ต้องมีสติมีวิสัยทัศน์
ด้วยการไม่เป็นทาสความคิด
ทฤษฎีการบริหารนานาวิธีจาก
ต่างประเทศ

ในยุคเศรษฐกิจฟองสบู่แตก
กระจาย เรคงต้องถามตัวเองว่า มี
ความจำเป็นแค่ไหนที่จะต้อง

- ไปเชิญต่างชาติมาลงทุน
- ไปขอกู้ยืมเงินก้อนโตเขามา

คุณค่าแห่งความเป็นคนอยู่
ตรงไหน และจำเป็นต้องส่งเสริม
คุณค่าทางจริยธรรมให้มากขึ้น

บทบาทของสงฆ์ต้องรับ
ผิดชอบสังคมมากกว่านี้ พระเถระ

ผู้ใหญ่ท่านจะให้เป็นทองไม่รู้ร้อน
ก็เปรียบเสมือน “การละเว้น” ที่มี
ค่าเท่ากับ “การกระทำ”

การดูดาบจึงคือการปล่อยให้ฆ่า
กันอย่างขาดเมตตา !

วันนี้อุเบกขาของท่านจึงเป็น
เรื่องของ “คนใจดำ !”

การดำรงชีวิตของภิกษุสงฆ์
ที่มีชีวิตเรียบง่าย กินน้อยใช้น้อย
เป็นตัวอย่างให้แก่ประชาชน เป็น
ทิศทางให้ฆราวาสได้เดินตาม
สังคมไทยต้องการตัวอย่างมิใช่แค่
คำสอนจากวจีกรรม

**พฤติกรรมทั้งหมดที่ออกมา
จากภิกษุสงฆ์นั้น คือการสั่งสอน
คือธรรมกายที่สอนเป็นธรรมทาน
ตลอด ๒๔ ชั่วโมง**

สังคมเราทุกวันนี้ขาดผู้นำทาง
จริยธรรม การนำขึ้นต้นนั้นก็คือ
การมีครรลองชีวิตที่เตือนสติ
ประชาชนอยู่เสมอๆ

ณ วันนี้ เพราะเงินคือสิ่งที่
แสวงหาสูงสุด พุทธธรรมอ่อน
กำลังลง สามิภรรยาจึงต้องออก
แสวงหา มิใช่แค่พอเพียงแต่ต้อง
เพื่ออนาคตซึ่งไม่มีวันพอ

ลูกของเราจึงไปอยู่กับคนใช้
กับลูกจ้าง กับใครก็ไม่รู้ วยที่ควร
จะได้รับกระแสแห่งความรักความ
อ่อนโยน กลับถูกส่งไปยังสถานที่
อันเย็นชืด

เด็กวันนี้ เขาจะเป็นผู้ใหญ่ที่
แห้งแล้งได้ในอนาคต เป็นเรื่องที่
น่าหวาดหวั่นเหลือเกิน

การส่งเสริมเกษตรธรรมชาติ
นับเป็นอีกวิธีการหนึ่งที่จะผ่อน
หนักเป็นเบา เมื่อเกษตรกรไม่เป็น
หนี้ ไม่เดือดร้อนทางเศรษฐกิจ
บ้านเมืองย่อมร่มเย็นเป็นสุข มี
กำลังใจที่จะปฏิบัติคุณงามความดี

คุณหมอประเวศ วะสี เน้น
ทฤษฎีใหม่ แทนที่จะเป็น

GDP.ท่านเน้นมาที่ GDH.(Gross
Product Happiness)

ผลผลิตไม่เน้น การมานั้นที่
ความสุขทางใจต่างหาก

ก็มีวแต่เร่งผลผลิต เกษตรกร
จึงยากไร้ทั่วแผ่นดิน !

ความสุขมิใช่ “มี” แต่ความ
สุขต้อง “ให้” ต้องรู้จัก “พอเพียง”
ต้องรู้จักแนวทางการดำเนินชีวิต
“พออยู่พอกิน”

ประวัติศาสตร์ของคนไทย
ต้องให้เยาวชนไทยได้ศึกษา
ค้นคว้า ฝึกถูกเป็นอีกเรื่อง แต่
การสนใจกำพืดของตัวเองจะ
ทำให้เราได้รู้จักบรรพบุรุษ

เหมือนเด็กที่มีโอกาสได้รู้ว่า
พ่อแม่ของตัวเองเป็นใคร มีหน้าตา
อย่างไร

ไม่ศึกษาประวัติศาสตร์ เท่ากับ
เราไม่รู้จักพ่อแม่ของตัวเอง !

หันมาให้ความสำคัญกับคน
แก่และเด็ก ดูแลให้มีความสุขมาก
ขึ้นครับ

การให้ความสำคัญกับคนแก่
คนชรา ก็เท่ากับเราให้ความสำคัญ
กับอดีต เรายังเห็นคุณค่าของ
“กตัญญู”

และการให้ความสำคัญกับ
เด็กๆ ก็เท่ากับเราให้ความสำคัญ
กับอนาคตของประเทศ

อยากจะดูว่าสำคัญแค่ไหน
ให้ดูบกระทรวงศึกษาว่าสูงกว่า
กระทรวงอื่นแค่ไหน

เมื่อไหร่ที่จบการศึกษาสูง
กว่ากระทรวงอื่นๆ สังคมไทยก็
ไม่ไร้รากหรอกครับ !

เขียนมาชะยาว มาจบลงที่
กระทรวงศึกษาจนได้ะครับ

เปลี่ยน ดอกกุหลาบ เป็นดอกบัว

✽ ท่านจันทร์

ทุกเดือนกุมภาพันธ์ของทุกปี ย่อมเป็นโอกาส
ปรารถนาของหนุ่มสาวที่มีหัวใจเป็นสีชมพู เพราะมี
“วันแห่งความรัก” อันเป็นวันกลางเดือนกุมภาพันธ์
พอดีพอดี หลายคนไม่รู้ดีกว่า วันแห่งความรักมี
ที่มาที่ไปอย่างไร เพียงแต่รู้สึกเพียงว่า วันแห่งความรัก
คือวันแห่งการหยิบยื่นความสุขให้กันและกันระหว่าง
ฉันและเธอ ไม่เฉพาะการมอบดอกกุหลาบสีแดงสด
อันเป็นสัญลักษณ์แห่งความรักของชายหญิงเท่านั้น
ยังรวมไปถึงการแสดงออกเรื่องความรักในรูปแบบของ
ความใคร่ โดยเข้าใจใจไว้เอาไว้ว่า ความรักกับความ
ใคร่เป็นเรื่องเดียวกัน จึงได้ยินข่าวทุกปีว่า โรงแรมใน
เขตท่องเที่ยวมักถูกจองจนเต็มต่างจากโอกาสอื่นๆ

เป็นที่น่าอนาถใจอย่างยิ่ง ที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนต่างโหมประโคมให้เห็นถึงความสำคัญในวันแห่งความรัก จนเลยเถิด กล่าวคือ เลยไปจากแก่นสารที่แท้จริงของวันแห่งความรัก ซึ่งมีที่มาจากนักบุญวาเลนไทน์ ผู้ยอมสละชีพเพื่อความรักในพระเจ้า ทำให้เรื่องความรักแบบฉฉันและเธอ การเปิดโอกาสให้มีการจดทะเบียนสมรสเป็นกรณีพิเศษตามสำนักงานเขตในกรุงเทพฯ โดยเฉพาะเขตบางรักนั้น ก่อนไปในทางไม่น่ารักเอาเสียเลย เห็นว่ามีการโหมประโคมข่าวเชิญชวนกันอย่างเป็นจริงเป็นจัง ทั้งมีการใช้ความพยายามทุกรูปแบบเพื่อเพิ่มยอดคู่สมรสในวันแห่งความรัก ดูเหมือนจะเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของผู้อำนวยการเขตบางรักไปเสียแล้ว น่าสงสารก็แต่เขตบางพลัด และเขตบางจาก ซึ่งไม่ค่อยมีใครไปจดทะเบียนสมรส เพราะชื่อเขตไม่สมพงษ์กับวันแห่งความรักนั่นเอง

พวกเราน่าจะทำการทบทวนกันใหม่ดีไหมหนอ ว่าสมควรแล้วหรือกับการที่พวกเราชาวไทยที่ส่วนใหญ่เป็นชาวพุทธจะต้องไปให้ความสำคัญในวันแห่งความรัก ซึ่งเป็นวันที่อยู่ชิดใกล้กับวันมาฆบูชาของทุกปี ควรแล้วหรือที่พวกเราจะให้ความสำคัญวันแห่งความรัก จนกลบกลืนความสำคัญของวันมาฆบูชา ทั้งๆ ที่วันมาฆบูชาก็จัดว่าเป็นวันแห่งความรักของพระสงฆ์สาวกผู้เป็นพระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ ที่ไปเฝ้าพระพุทธองค์โดยมิได้นัดหมายกันมาก่อน นับเป็นพลังแห่งรักโดยแท้ ทั้งเป็นความรักที่บริสุทธิ์

รู้ไหมว่าเราคิดๆ อีกด้วย

ขอถามพวกเราชาวไทยศาสนาพุทธหน่อยละนะว่า พวกเราไม่อายุบ้างเลยหรือไร ที่ปล่อยให้ความเชื่อจากทางฝ่ายตะวันตกเข้ามาครอบงำความคิดจิตใจ จนเสียสภาพของความเป็นชาวพุทธ

พวกเราไม่คิดเลยหรือว่า การจัดงานหรือสนับสนุนงานวันวาเลนไทน์จนข้ามหน้าข้ามตาวันมาฆบูชาในช่วงเหมือนสุนัขในนิทานอีสปที่ทิ้งก้อนเนื้อในปากกระโจนลงไปจับก้อนเนื้อที่เป็นเพียงเงาอยู่ในน้ำ

ควรหรือไม่ที่หน่วยราชการต่างๆ จะหยุดกระทำการประโคมโหมโฆษณาวันวาเลนไทน์ แต่หันมาเน้นใช้สื่อของรัฐประโคมโหมโฆษณาความสำคัญของวันมาฆบูชาแทน

จะเกินไปหรือไม่หนอ ถ้าพวกเราจะช่วยกันเปลี่ยนดอกกุหลาบเป็นดอกบัว โดยสร้างจิตสำนึกให้ทุกคนตระหนักว่าดอกบัวเป็นสัญลักษณ์ของวันมาฆบูชา ควรที่พวกเราจะมอบดอกบัวให้กันและกัน แทนการมอบดอกกุหลาบกันอย่างล้นหลามเช่นทุกวันนี้

**หรือพวกเราจะเลือกเป็นนกสองหัว
เอาทั้งดอกบัวและดอกกุหลาบ**

เก็บตก จากกรมประชาสัมพันธ์

● ผ.ศ.รัชนี กุศลธรรม

ภาษาที่มีกลุ่มคนภาษาไทยนั้น เป็นสิ่งที่สมควรอย่างยิ่ง เพราะภาษาไทยนั้นเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ ภาษาทั้งหลายเป็นเครื่องมือของมนุษย์ชนิดหนึ่ง คือเป็นทางสำหรับแสดงความคิดความเห็นอย่างหนึ่ง เป็นสิ่งที่ช่วยงามอย่างหนึ่ง เช่น ในทางวรรณคดี เป็นต้น ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องศึกษาเอาไว้ให้ดี

ดิฉันต้องไปสอบเป็นผู้ประกาศที่กรมประชาสัมพันธ์ เพื่อจะได้จัดรายการวิทยุให้สถานีแห่งนี้ การสอบนี้นับว่ายากทีเดียว หลายๆ ท่านอาจจะทราบมาบ้างว่า ทั้ง โฆษก พิธีกร ดารา นักจัดรายการ แม้กระทั่งพระนักเทศน์ก็ต้องไปสอบให้ได้เป็นผู้ประกาศเสียก่อน จึงจะจัดรายการของตนเองได้ หากไม่มีบัตรก็ต้องจัดร่วมกับผู้อื่นที่ได้เป็นผู้ประกาศแล้ว ดังนั้นจึงมีคนหลั่งไหลไปสอบกันมากมาย บางคนต้องสอบถึง ๕ ครั้ง ๘ ครั้ง

การสอบนั้น เขาจะวัดผลโดย
กรรมการ ๑๐ ท่าน มีคะแนนเต็ม
๑๐๐ คะแนน ผู้ที่สอบได้ ๕๐% ขึ้นไป
ถือว่าผ่าน แต่ละรุ่นที่สอบจะมีคน
ผ่านไม่มากนัก ด้วยเหตุนี้ผู้ที่สอบ
เสร็จก็ออกมานั่งรอรุ่นเลข ๕๐ กัน
ทั้งนั้น ซึ่งฟังดูแล้วไม่น่ายากเลย
แค่ครั้งหนึ่งเท่านั้นก็ผ่านแล้ว แต่
ในความเป็นจริงกว่าจะได้ ๕๐ นี้
แทบแยเลยล่ะค่ะ เพราะคะแนน ๑๐๐
คะแนน เขาจะดูจาก : ลักษณะ
โดยธรรมชาติและคุณภาพของเสียง
ระดับและการเปล่งเสียง ความถูกต้อง
ตามหลักเกณฑ์การออกเสียง
การออกเสียง ร และ ล เสียงควบ
กล้ำ ลีลาการอ่าน วรรณตอน
จังหวะและน้ำหนักคำและความ
ชัดเจนและอื่นๆ อีกซึ่งเป็น
รายละเอียดปลีกย่อย (แต่ก็เป็น
คะแนนทั้งสิ้น)

วันที่ดิฉันไปสอบ มีผู้สมัคร

เกือบ ๖๐ คน เริ่มสอบบ้ายโมง
สอบเสร็จให้รอฟังผลได้ภายในครึ่ง
ชั่วโมง และถ้าสอบผ่านก็รับบัตร
ไปได้เลย (นับว่าเป็นการอำนวยความสะดวก
ให้ผู้มาสอบอย่างยิ่ง
เพราะบางคนอยู่ถึงเชียงใหม่
หนองคาย สุราษฎร์ฯ)

ดิฉันสอบอยู่ในกลุ่มสุดท้าย
จนรอฟังผลก็คุยกับผู้เข้าสอบ
หลายคน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักจัด
รายการวิทยุอยู่แล้วทั้งนั้น มีมา
จากทุกทิศ เหนือ ใต้ ออก ตก ที่อยู่
กทม. นั้นมีจำนวนน้อย ดีเจวัยรุ่น
ชายหญิง ๒ คน ที่ได้หมายเลข
ใกล้เคียง กับดิฉันมาเป็นครั้งที่ ๒ แล้ว
ทั้งเขาและเธอบอกว่ามีปัญหาเรื่อง
ออกเสียงเพี้ยน เพราะจัดรายการ
กับวัยรุ่น ส่วนใหญ่จะเอาสนุก
เอามันเข้าว่า จึงติดออกเสียงผิดๆ
ตามวัยรุ่นแล้วแก้ยากมาก (เสียง
เพี้ยนนี้มีทั้งเพี้ยนพยัญชนะ

สระ และวรรณยุกต์ แล้วแต่ใครจะ
เพี้ยนอย่างไร)

สักครูใหญ่ ก็จะมีเจ้าหน้าที่มา
แจกผลสอบซึ่งเป็น “ใบความเห็น
ของกรรมการ” ที่จะแจกแจงราย
ละเอียดของคะแนน คนที่สอบได้
ก็ดีใจโห่ร้อง บ้างก็ว่าจะรีบกลับ
บ้านไปแสบ บ้างว่าจะไปกินเจ
สอบมา ๔ หนแล้ว นี่ครั้งที่ ๕
บนเขาไฉ่ บ้างก็ว่าจะเอาผลสอบ
ไปใส่กรอบ ติดฝาบ้าน ด้วยว่ามัน
น่าชื่นใจเสียนี้กระไร อุดสำหรับสอบ
มาได้ด้วยความยากลำบาก ส่วนคน
ที่สอบไม่ได้ ก็กรอกใบสมัครสอบ
ครั้งต่อไป และกลับบ้านด้วยความ
เศร้าสร้อยและสุดเซ็ง (เพราะการ
สอบครั้งนี้ บันทอนสุขภาพจิต
โดยเฉพาะคนที่ตกหลายๆ ครั้ง)
ดิฉันนั่งอยู่นานเพราะสอบเป็นคน
ท้ายๆ จึงได้เห็นทุกคนดีใจและ
เสียใจหลายสิบคนก่อนหน้านี

ระหว่างที่เราอรับบัตรผู้
ประกาศอยู่นั้น กรรมการสองสาม
ท่านเดินออกมาจากห้องสอบ และ
หนึ่งในนั้นพูดกับพวกเราว่า

“รัฐวิสาหกิจก็ไปแล้ว
ธนาคารก็ไปแล้ว อะไรๆ ก็เป็น
ของต่างชาติไปหมดแล้ว จะ
เหลือแค่ภาษาไทยนี่แหละ สิ่ง
สุดท้ายที่จะบอกให้เรารู้ว่า เรา
ยังเป็นคนไทยอยู่ รักษามันไว้ให้
ดีนะละ สิ่งที่คุณพูดออกไป
ทางสื่อ ไม่ว่าจะเป็นวิทยุหรือ
โทรทัศน์จะมีอิทธิพลต่อผู้ฟัง
กรุณาใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง
นะละ”

พูดจบกรรมการท่านนั้นก็เดิน
จากไป ไม่มีใครทราบว่า ท่านคือ
ใคร (เพราะเวลาสอบเราไม่เห็น
หน้ากรรมการและดิฉันเองก็ไม่
ทราบชื่อกรรมการด้วย) ดิฉันจึง

เดินตามไปเมื่อทันกันที่หน้าลิฟท์
ดิฉันขอชื่อที่อยู่อาจารย์ เพราะ
อยากจะส่งหนังสือบางเล่มไปให้
จึงได้ทราบว่าท่านชื่อ สุภัชฌา
ของเจริญ ทำงานอยู่ที่สำนักงาน
เสริมสร้างเอกลักษณ์ของชาติ
สำนักทำเนียบรัฐบาล

และต่อไปนี้เป็นบทสัมภาษณ์
ความคิดเห็นของ อ.สุภัชฌา ของ-
เจริญ ในการนัดหมายครั้งต่อมา

❖ อาจารย์มีความคิดเห็นอย่าง
ไรคะ กับคำประโยคที่ว่า ‘ถ้าคนไทย
ไร้ราก’

อ.สุภัชฌา : ดิฉันจะขอพูดถึง
รากทางภาษา รากทางการแต่งกาย
และรากทางกิริยามารยาท

❖ รากทางภาษาหรือ
เอกลักษณ์ทางภาษาไทย

ดิฉันคิดว่าคนไทยพูดภาษาไทย
ใช้ภาษาไทยไม่ชัดเจนมากขึ้น จน

ถึงขนาดกำลังทำลายภาษาไทยกัน
แล้ว เคยมีสักคนไหมคะที่จะบอก
ว่าพาลูกไปเรียนพิเศษภาษาไทย
เพื่อลูกจะได้พูดภาษาไทยได้ถูกต้อง
ไม่มีหอรอกะ มีแต่พาไปเรียนภาษา
อังกฤษ ภาษาตัวเองกลับทิ้ง และ
ภาษาที่ตัวเองยกย่องก็พูดได้แค่
ครั้งๆ กลางๆ สิ่งที่เราับมามาก
เกินไปคือวัฒนธรรมตะวันตก เรา
รับภาษาเขามาด้วย มีฝรั่งและ
ลูกครึ่งหลายคนมาเป็นนักร้อง นัก
แสดง พิธีกร พูดภาษาไทยก็ไม่ชัด
เพราะเขาไม่รู้ภาษาไทยที่ถูกต้อง
อาจเป็นเพราะไปเรียนและเติบโตที่
เมืองนอกตั้งแต่เด็ก หรือบางคน
เพราะดูถูกภาษาของตัวเองว่าไม่
เจริญเท่ากับชาติที่ตัวไปฟังฟังเขา
กลับมาเมืองไทยก็พูดเพี้ยน เพื่อ
ให้รู้ว่าเป็นนักเรียนนอก ผู้
สนับสนุนรายการตามสื่อต่างๆ ก็
มองแต่ตัวดูอย่างเดียว ขอให้ข้ามี

รายได้ ขอให้ข้าราชการแล้ว อะไร
จะเสียหายก็ช่าง จะทำลาย
วัฒนธรรมทางภาษาหรือการแต่ง
กายอย่างไรก็ช่าง เขาก็จ้างพวกที่
หน้าตาดี พูดฟุตฟิตฟอโฟได้ และ
ถ้ายิ่งภาษาไทยไม่ชัด ยิ่งดี เขาวชน
ของไทยเลยคิดว่าเท่ เสียง ท จ จึง
เพี้ยนหมด เด็กทั้งกรุงเทพฯและ
ต่างจังหวัดเป็นเหมือนกันหมด
ภาคใต้ซึ่งถือว่ารักษาภาษาของภาค
ได้เหนียวแน่นที่สุด ก็เพี้ยนแล้ว
เพี้ยนแบบภาคกลาง

ในกรณีที่มีการสอบผู้ประกาศ
เป็นการตั้งให้คนกลับมารู้ว่า ภาษา
ไทยที่ถูกต้องในการใช้เพื่อสื่อสาร
ต้องพูดอย่างไร การพูดอย่างไม่มี
ผลต่อการเขียนอย่างไรด้วย ทำให้
เขาวชนที่ฟังในสิ่งที่ถูก จำสิ่งที่ถูก
ต้องไปใช้ ภาษาไทยจะยังคงความ
เป็นเอกลักษณ์ของชาติได้ ก็ด้วย
มาตรฐานของหลักภาษาที่ถูกต้อง

* รากทางการแต่งกาย

สมัยนี้ถ้าเปิดสะดือเว้าไหล่เว้า
หน้าอกได้มากเท่าไรยิ่งดี รู้สึกเขา
จะดีใจที่ได้โชว์เนื้อหนัง ถ้าถอดได้
คงถอดหมดแล้ว น่าสงสารพ่อแม่
ที่มีลูกแต่งตัวแบบที่ว่ามานี้ นับ
เป็นบุญของดิฉันที่ลูกไม่แต่ง
ตัวอย่างนั้น เราสอนบอกเขาดีๆ ว่า
สิ่งนี้ถูก สิ่งนั้น
ไม่ถูก อะไรควร
ไม่ควร ลูกจะทำ
ก็ไม่มีใครว่า ถ้า
ไม่คิดว่าพ่อแม่
จะเจ็บปวดไม่ใช่
แต่พ่อแม่เท่านั้น
วิญญูญคุณทวด
ปู่ย่าตายายก็จะ
เจ็บปวดด้วย
วัยรุ่นที่แต่งตัว
แบบนี้ก็เลียน
แบบจากสื่อซึ่ง

พยายามแพร่ภาพว่าวัยรุ่นต้องแต่ง
แฟชั่นอย่างนี้จึงจะทันสมัย ทั้ง
นักร้อง นักแสดง พิธีกร แต่งกาย
กันจนหารากไทยไม่เจอ

* รากกิริยามารยาท

ก็แทบจะไม่มีเหลือเช่นกัน
ความอ่อนน้อมถ่อมตน เด็กเคารพ

ผู้ใหญ่ไม่เสียหาย เป็นความงดงามแบบไทยๆ ถ้าทำเป็นหมูเห่า ก็จะไปทั้งชาติ มาบัดนี้แทบจะไม่เห็นแก่หัวเห่าหัวหงอก เพราะวัฒนธรรมต่างชาติแพร่เข้ามา แล้วเราก็รับไว้มาก จากที่สูงไหลลงต่ำนี้ ง่ายตาย สิ่งที่ไม่ดีคนมักรับง่าย แต่สิ่งดีๆ นี่สิทำได้ยาก ถ้าไม่เอาชนะใจตนเองให้ได้จริงๆ พอสิ่งต่างๆ ไหลเข้ามา เราก็รับเลย”

หากคนไทยยังปล่อยให้สถานการณ์เป็นอย่างนี้ เราจะหมดไม่เหลือแม้ราก ดินนอยากนำความในหนังสือ “บันทึกการเสด็จพระราชดำเนิน พระราชทานกระแสพระราชดำริ เรื่อง ปัญหาการใช้คำไทย” * มาลง ณ ที่นี้

.....

ครั้นแล้วพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีพระราชดำรัสว่า

“ก่อนอื่นต้องขอขอบใจและแสดงความยินดีที่มีการก่อตั้งชุมชนภาษาไทย เพื่อรักษาและศึกษาเรื่องภาษาไทย และขอขอบใจที่ต้อนรับในวันนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายไม่ได้เชิญมา แต่ว่าเชิญตัวเองมา เพราะสุดแสนจะทนทาน การที่มีชุมนุมภาษาไทยนั้นเป็นสิ่งที่สมควรอย่างยิ่ง เพราะว่าภาษาไทยนั้นเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ ภาษาทั้งหลายเป็นเครื่องมือของมนุษย์ชนิดหนึ่ง คือเป็นทางสำหรับแสดงความคิดความเห็นอย่างหนึ่งเป็นสิ่งที่สวยงามอย่างหนึ่ง เช่น ในทางวรรณคดี เป็นต้น ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องรักษาเอาไว้ให้ดี ประเทศไทยนั้นมีภาษาของเราเอง ซึ่งต้องหวงแหน ประเทศใกล้เคียงของเราหลายประเทศมีภาษาของตนเอง แต่ว่าเขาก็ไม่ค่อยแข็งแรง เขาต้องพยายามหาทางที่จะสร้าง

ภาษาของตนเองไว้ให้มั่นคง เรามีโชคดีที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้ ปัญหาเฉพาะในด้านรักษาภาษานี้ก็มีหลายประการ อย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในทางออกเสียง คือให้ออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน อีกอย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในวิธีใช้ หมายความว่าวิธีใช้คำมาประกอบเป็นประโยค นับเป็นปัญหาที่สำคัญ ปัญหาที่สามคือความร่ำรวยในคำของภาษาไทย ซึ่งพวกเรานึกว่าไม่ร่ำรวยพอ จึงต้องมีการบัญญัติศัพท์ใหม่มาใช้ ที่โต๊ะนี้ก็มี “ศัพท์บัญญัติกร” หลายท่านนี้ก็จะได้เป็นศัพท์บัญญัติกรไปอีกคนหนึ่ง มีคนเดียวที่ไม่ใช่คืออาจารย์สุนนชาติ การบัญญัติศัพท์ใหม่ก็เป็นสิ่งสำคัญเหมือนกัน จำเป็นแต่อันตราย ฉะนั้นในปัญหาทั้งสามนี้ วันนี้นึกถึงปัญหาที่สามเป็นใหญ่

แต่ปัญหาเรื่องการออกเสียงนั้นก็อันตรายอย่างยิ่ง นึกถึงคำว่ามหาวิทยาลัย เดียวนี้ทางโทรทัศน์หรือทางวิทยุได้ยินว่า “มหาวิทยาลัย” กลายเป็น “วิทยาลัยหมา” ออกจะอันตราย ซึ่งเรายอมไม่ได้ บางอย่างเรายอมได้อย่างคำว่า “ฉัน” ที่จริงเขียนว่าฉัน แต่ว่า

พูดกัน “ฉัน” ทั้งนั้น ก็เป็นสิ่งที่ต้องยอมไว้บ้าง แต่บางทีก็เกินไปหน่อยกลายเป็นอย่างอื่นในคำว่าฉันนี้ คำว่า “น้ำม” เขียนว่า “น้ำ” แต่ออกเสียงว่า “น้ำม” นี่เราก็ต้องยอมบ้าง อย่างนี้ไม่เป็นไร แต่คำว่า “มหาวิทยาลัย” เราอย่ายอมแสดงให้เห็นว่ามีปัญหาต่างๆ และบางสิ่งบางอย่างเราต้องยอม บางสิ่งบางอย่างเราต้องคัดค้าน

อย่างเด็ดขาด ในด้านบัญญัติศัพท์หรือคำใหม่ก็เป็นทางหนึ่งที่อันตรายมากเหมือนกัน แต่ขอพูดอีกอย่าง วิธีพูด หมายถึง ใช้คำมาเป็นประโยคหรือใช้คำมาแสดงเป็นความคิด ซึ่งได้ยินมามากในทางข่าว ขอยกตัวอย่างว่า คำ อุบัติเหตุ ในความหมายของอุบัติเหตุคือสิ่งที่อุบัติขึ้น ก็เข้าใจว่าเป็นเหตุที่ไม่ดี อุบัติขึ้นโดยที่มนุษย์ไม่ต้องประสงค์

แต่เดี๋ยวนี้ใช้คำว่า อุบัติเหตุ ในความหมายว่าเหตุการณ์ อุบัติเหตุ นั้นแปลมาจากภาษาฝรั่งว่า accident เดียวนี้มาใช้ในความหมายว่า incident ฟังข่าววิทยุซึ่งผิดอย่างร้ายที่สุด เพราะว่า accident เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยที่ไม่มีมนุษย์ต้องการ ส่วน incident นั้นถ้าจะอธิบายก็หมายความว่า เป็นสิ่งที่เกิดขึ้น เหตุที่เกิดขึ้น แต่โดยที่มีความ

ต้องการของมนุษย์ ไปใช้อุบัติเหตุ
ก็ไม่ต้องกลัวการใช้เหตุการณ์หรือเหตุร้าย
แต่อาจง่ายเกินไป มีคำชนิดนี้อีก
หลายคำซึ่งต่อไปอาจจะได้อภิปราย
ในคำที่ไม่ควร สำหรับคำใหม่ที่ดั่งขึ้น
มีความจำเป็นในทางวิชาการไมใช่น้อย
แต่บางคำที่ง่ายๆ ก็ควรจะ
ไม่ควรจะใช้คำเก่าๆ ที่เรามีอยู่แล้ว
ไม่ควรจะมาดั่งศัพท์ใหม่ให้ยุ่งยาก
แต่ก็อาจเป็นด้วยเห็นว่าไม่โก้พอก็
ต้องใช้คำใหม่ๆ แต่การดั่งคำใหม่นั้น
มีหลักหลายประการ และผู้ที่ดั่งคำ
นั้นต้องรู้คำและหลักของภาษาลึก-
ซึ่งทั้งภาษาไทยทั้งภาษาต่างประเทศ
ไม่ใช่เฉพาะภาษาอังกฤษ ต้อง
ทราบถึงภาษาอื่นๆ ด้วย ต้องทราบ
ถึงหลักภาษาอังกฤษเอง คือมาจาก
ไหน มาจากความคิดอะไร เพื่อจะ
ไม่ให้ผิดไปอย่างตกลงขบขันทีเดียว
อย่างง่ายๆ ที่เดี๋ยวนี้ใช้กันมาก
อยู่อย่างแพร่หลาย และยอมรับกัน

แล้ว อย่างคำว่า **รถบัส** คำว่า bus นี้
เราใช้เรารู้ว่าแปลว่าอะไรและไม่มี
ใครคัดค้านแล้ว แต่ว่ารถบัสนี้มี
ประวัติยืนยาวมาแต่สมัยโรมัน คือ
รถบัสนี้ รถสาธารณะของเราเอง
ภาษาละตินเรียกว่า omnibus คือ
สำหรับทุกคน แต่ควรจะใช้ว่า รถ
ออมนิบัส แปลว่ารถสำหรับทุกคน
ใช้ได้ ทำไปทำไมคำว่า รถ หายไป
เหลือแต่ ออมนิบัส เท่านั้นเอง
ต่อมาก็ตัดออกไปอีกเหลือ บัส หรือ
บัส เท่านั้นเอง ซึ่ง บัส หรือ บัส

นี้เป็นเพียงคำพยางค์เดียวซึ่งอาจ
มาจากคำใดๆ ก็ได้ แต่มาเข้าใจว่า
เป็นรถสำหรับทุกคน รถสาธารณะ
จนกระทั่งมาเป็นภาษาไทยว่ารถบัส
หมายถึงรถสาธารณะ ภาษามลายูก็
เป็น บัส เขียน bas นี่เป็นต้น ก็
เข้าใจกันแล้วรับกันแล้ว ไม่เป็น
ปัญหา แต่คำใหม่ๆ ที่มีประวัติที่
ขึ้นโคลอยเช่นเดียวกัน ใหม่ๆ
อาจทำให้ภาษาเราไม่มีความหมาย
ภาษาเราอาจเป็นภาษาที่ไม่มีหลักเลย
เรียกว่าไม่มีบ่อเกิด เพราะว่าบ่อเกิด
ผิดมาหมด บิดเบื้อมาจนกระทั่ง
ไม่เป็นภาษา ก็มีปัญหาดังๆ ที่ว่า
เอาไว้แล้ว ขอให้ท่านทั้งหลาย
โดยเฉพาะผู้ที่มาจะเรียกว่า **วิทยาการ**
ก็ไม่ค่อยชอบคำนี้ **‘ศัพท์บัญญัติ’**
ก็ชอบเพราะว่าดั่งเอง”

^๑ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจัดพิมพ์ในโอกาส
ที่รัฐบาลประกาศวันภาษาไทยแห่งชาติครั้งแรก
วันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๒

เกณฑ์การทดสอบผู้ประกาศของสถานวิทยุกระจายเสียงและโทรทัศน์

ความเห็นของกรรมการ

คะแนนรวม

๑๐๐ คะแนน

๑. เสียง ๒๕ คะแนน

๑.๑ ลักษณะโดยธรรมชาติและ

คุณภาพ : แจ่มใส/ไม่ค่อย
แจ่มใส/แห้ง/เครือ/สั้น/เพี้ยน
แปร่ง...

๑.๒ ระดับเสียงและการเปล่งเสียง :

ดี/พอใช้/เบา/ดังไป/ไม่รื่นหู/
ขึ้นจมูก/สูงไป/ต่ำไป...

๒. อักษรวิธี ๒๕ คะแนน

๒.๑ ความถูกต้องตามหลักเกณฑ์

การออกเสียง : ดี/พอใช้/
ผิดบ้าง/ผิดมาก/พลั้งพลาด/
คำสมาสไม่เชื่อม...

๒.๒ การรักษาความในบท : ดี/

พอใช้/ตุ่คำ, ความ/ตกคำ,
ความ/เติมคำ/สับสน...

๒.๓ การออกเสียง ร และ ล : ดี/

พอใช้/ไม่เป็นธรรมชาติ/ร เป็น
ล/ ล เป็น ร...

๒.๔ การออกเสียงควบกล้ำ : ดี/

พอใช้/ได้บ้างไม่ได้บ้าง/ส่วน
มากไม่ได้/ไม่ได้เลย...

๓. สีลาการอ่าน ๒๕ คะแนน

๓.๑ จังหวะและน้ำหนักคำและความ :

ดี/พอใช้/เร็วไป/ช้าไป/ไม่กระชับ
สะดุดๆ/ตะกุกตะกักไม่ราบรื่น

๓.๒ วรรณตอน : ดี/พอใช้/อ่านเรียงคำ

หยุดต่อดิด/แบ่งวรรคมากไป/ไม่
แบ่งวรรค

๓.๒ ความเหมาะสมกับเนื้อหา : ดี/

พอใช้/ยังเป็นการอ่านออกเสียง/
เรื่อยๆ/ขาดชีวิตชีวา...

๔. ความชัดเจน ๒๕ คะแนน

๔.๑ การออกเสียงคำ : ชัดถ้อยชัดคำ/
ออกเสียงไม่เต็มคำ/รัวๆรวบๆ/
เน้นคำเกินไป...

๔.๒ การออกเสียงไม่ตรงคำ : ไม่มี/
มีบ้าง/มีมาก/เพี้ยนพยัญชนะ/
เพี้ยนสระ/เพี้ยนวรรณยุกต์...

๔.๓ เสียงสอดแทรก : ไม่มี/มีเสียง
ลมหายใจ/มีเสียงจ๊อกแจ็กใน
ช่องปาก/มีเสียงลมพ่นหน้าคำ...

๕. อื่นๆ...

*หมายเหตุ ข้อ ๑ และ ข้อ ๒ ต้องได้คะแนน
๖๐% ขึ้นไป

ลงชื่อคณะกรรมการการทดสอบผู้ประกาศ
จำนวน ๑๐ ท่าน

❄️ เขียนเยียมชม

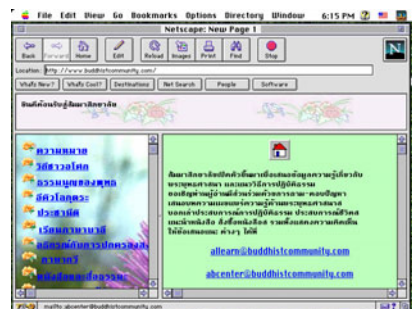
buddhistcommunity.com ❄️

วารสารรูปแบบใหม่ในอินเทอร์เน็ต

บรรณาธิการ : รินธรรม อโศกตระกูล

- มีอะไรใน web :
- ธรรมนูญของพุทธ อันคือ จุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล (คัดออกมาจากพระไตรปิฎกเล่ม ๙)
 - วิถีชาวโศก เป็นบทความที่พ่อท่าน สมณะโพธิรักษ์เขียนลงหนังสือพิมพ์อาทิตย์วิเคราะห์ รายวัน ทุกวันศุกร์
 - อัครโลกะ คัดออกมาจากหนังสือ อัครโลกะของพ่อท่าน สมณะโพธิรักษ์

ผู้อ่านสามารถส่งเรื่องราวและ

บทความไปยังผู้จัดทำทางอี-เมลที่ :

allearn@buddhistcommunity.com และ

abcenter@buddhistcommunity.com

- ประชาনীติ เป็นสุภาษิตสันสกฤต คัดมาจากหนังสือของ รศ.ดร. จำลอง สารพัดนึก
- เรียนภาษาบาลี จากหนังสือเรียนภาษาบาลีภาคพิเศษของ รศ.ดร. จำลอง สารพัดนึก
- อภินิหารกับการปกครองสงฆ์ ให้ความรู้เกี่ยวกับสังคมสงฆ์สมัยพุทธกาล
- กลอนธรรมะ
- บทความ / เรื่องสั้นจากผู้อ่าน
- แนะนำสื่อธรรมะ

กำหนดพัฒนา web : ทุกปลายเดือน

e-mail add. : allearn@buddhistcommunity.com

abcenter@buddhistcommunity.com

* ถ้าไม่รักก็ลืม
คนไร้ธรรมก็เลว
ไร้ธรรมกรอกหูให้ปฏิบัติ
จะมีธรรมเป็นรากได้ไหน

(มนิฉามุชาดก)

คำกรอกหู

พระศาสดาเมื่อประทับอยู่ที่พระวิหาร
เวฬุวัน ไม่ไกลจากนครราชคฤห์ ในแคว้นมคธ
ทรงปรารภถึง**พระเทวทัต**ได้ทำให้**พระเจ้าอชาตศัตรู**
เสื่อมใสแล้ว ก็บังเกิดลามลักการะขึ้นมากมาย

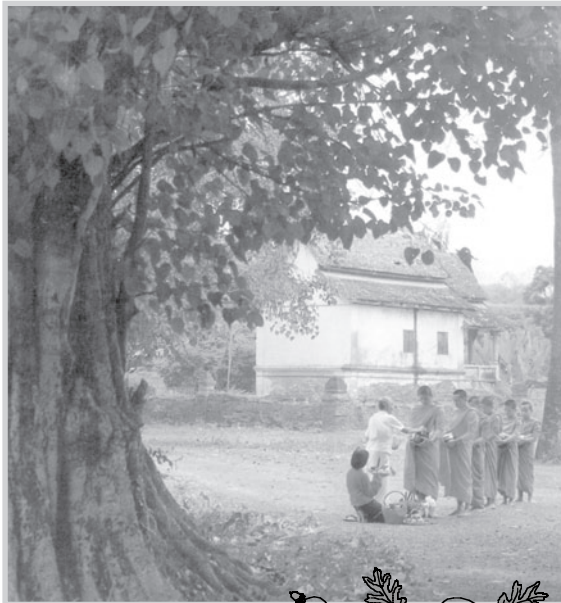
โดยพระเจ้าอชาตศัตรูได้สร้างพระวิหารถวายให้ ที่
ตำบลคยาสีสะ แล้วนำข้าวสาละมีกลิ่นหอมไปถวาย
วันละ ๕๐๐ ลำรับ พร้อมด้วยอาหารรสเลิศต่างๆ
อีก ลามลักการะดังกล่าว ทำให้บิณฑบาตของพระ

คำกรอกหู

เทวทัตใหญ่โตขึ้น พระเทวทัตและบริวารก็อยู่ใน
พระวิหารนั้นแหละอย่างสุขสำราญ

ในสมัยนั้นเอง มีสหาย ๒ คนเป็นชาวเมือง
ราชคฤห์ คนหนึ่งบวชในสำนักของพระศาสดา
อีกคนหนึ่งบวชในสำนักของพระเทวทัต แต่สหาย
ทั้งสองมักไปมาหาสู่กันอยู่เนื่องๆ

วันหนึ่ง เมื่อได้พบกันเข้า ภิกษุผู้อยู่ใน
สำนักของพระเทวทัตได้กล่าวขึ้นว่า

“ผู้มีอายุ ท่านจะเที่ยววิณทนาแต่ให้
เหน็ดเหนื่อย เหนือไหลอยู่ทุกวันทำไม หาก
ท่านไปที่พระวิหารในตำบลคยาสีสะแล้ว เพียง
แค่นั่งรอ ก็จะได้ฉันอาหารชั้นดีด้วยรสเลิศต่างๆ
แม้ข้าวปายาส(ข้าวที่หุงด้วยนมวัว)เห็นปานนี้ ก็
ไม่มีในพระวิหารของพวกท่านหรอก ท่านยังจะมัว
ลำบากให้เป็นทุกข์อยู่ทำไม จะได้ประโยชน์อะไร
แก่ท่าน ส่วนการไปที่คยาสีสะแต่เช้าตรู่ แล้วได้
ดื่มข้าวยาคุ(ข้าวต้มเหลวมาก ดื่มสดได้) พร้อม
ของขบฉันอีกถึง ๑๘ ชนิด การได้ฉันอาหารดีๆ
รสเลิศต่างๆไม่ควรแก่ท่านละหรือ”

ทุกๆครั้งที่ได้พบกัน จะได้รับคำพูดกรอกหู
เช่นนี้อยู่บ่อยๆ ในที่สุดภิกษุนั้นก็เกิดจิตโลภใน
ความสบาย อยากฉันอาหารอร่อยโดยง่ายฯ
จึงไปยังคยาสีสะแต่เช้า ครั้นฉันภัตตาหารเสร็จแล้ว
ก็กลับมายังพระวิหารเวฬุวันในเวลาสาย แอบ
กระทำปกปิดอยู่เช่นนั้น นานกระทั่งภิกษุนั้นรู้ข่าว

คำกรอกนุ

เข้า จึงกล่าวขานกันว่า

“ภิกษุนี้ไปยังคยาสีสะ เพื่อฉันภัต(อาหาร) ที่เขาอุปัฏฐาก(บำรุง)แก่พระเทวทัตกับพวกพ้อง”

ด้วยข่าวนี้ ภิกษุทั้งหลายจึงพากันสอบถาม ภิกษุนั้นว่า

“ผู้มีอายุ ได้ยินมาว่า ท่านไปฉันภัตที่เขา ถวายแก่พระเทวทัตจริงหรือ”

ภิกษุนั้นตอบกลบเกลื่อนไปว่า

“ใครกล่าวอย่างนี้เล่า”

เหล่าภิกษุจึงอ้างพยานคนโน้นบ้าง คนนี้บ้าง ทำให้ภิกษุนั้นต้องยอมจำนน

“ผมไปยังคยาสีสะฉันอาหารก็จริง แต่ พระเทวทัตไม่ได้ให้อาหารแก่ผม คนอื่นๆให้ผม ต่างหาก”

เพื่อนภิกษุทั้งหลายได้ยินดังนั้นแล้ว พากันเตือนสติให้ว่า

“พระเทวทัตเป็นเลี้ยนหนามต่อพระศาสดา ของพวกเรา เป็นผู้ทุศีล(ผิดศีลบ่อยๆ) ทำให้ พระเจ้าอชาตศัตรูเลื่อมใส แล้วได้ลาภสักการะ

แก่ตนโดยไม่ชอบธรรม ส่วนท่านเองได้บวชใน ศาสนาอันนำพาออกจากทุกข์เห็นปานนี้ แล้วยัง จะไปฉันอาหารที่เกิดขึ้นโดยไม่ชอบธรรมนี้อีกหรือ มาเถอะ! เราทั้งหลายจะนำท่านไปเข้าเฝ้าพระศาสดา”

แล้วได้พาภิกษุนั้นมายังโรงธรรมสภา พอ พระศาสดาทรงเห็นภิกษุนั้นก็ตรัสว่า

“ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอพาภิกษุนั้นมาแล้ว หรือ”

“พระเจ้าข้า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ภิกษุ รูปนี้คือผู้ที่ไปฉันอาหารอันเกิดขึ้นแก่พระเทวทัต โดยไม่ชอบธรรม”

พระศาสดาแม้ได้ฟังอย่างนั้นแล้ว ก็ยัง ตรัสถามภิกษุรูปนั้นอีกว่า

“ดูก่อนภิกษุ ได้ยินว่า เธอฉันอาหารที่ เกิดขึ้นแก่พระเทวทัตโดยไม่ชอบธรรม จริงหรือ”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระเทวทัตไม่ได้ ให้อาหารแก่ข้าพระองค์ ผู้อื่นเป็นผู้ให้แก่ข้า พระองค์เอง ข้าพระองค์จึงฉันอาหารนั้น”

ได้ฟังคำตอบเช่นนั้น พระศาสดาทรง

คำกรอกนุ

ตำหนิกษุณันั้นว่า

“เธออย่ามากล่าวหลีกเลียงเยี่ยงนี้เลย
พระเทวทัตเป็นผู้มีการประพฤติชั่ว เป็นผู้ทุศีล
เธอเข้ามาบวชอยู่ในศาสนาของเราใน คบหาอยู่ใน
ศาสนานี้ ยังจะไปฉันอาหารของพระเทวทัตได้อย่างไร
เล่า ในอดีตชาติเธอเคยมีนิสัยคบคนพาลเสมอๆ
แล้วนี่ยังจะคบพวกคนพาลในชาตินี้อีกหรือ”

ครั้นตรัสแล้ว จึงทรงนำอดีตชาติคนนั้นมา
แสดง

ใน

อดีตกาล เมื่อพระเจ้าพรหมทัต
ครองราชสมบัติอยู่ในนครพาราณสี มีมหาอำมาตย์
ผู้เลิศด้วยปัญญาเป็นที่ปรึกษา และมีช้างมงคล
คู่บ้านคู่เมืองชื่อว่า มหิลา मुख เป็นช้างที่มีศีล สมบูรณ์
ด้วยมารยาทงดงาม ไม่เคยเบียดเบียนทำร้ายใครๆ
เลย

อยู่มาวันหนึ่ง มีพวกโจรกลุ่มหนึ่งมาแอบ
หลบซ่อนตัว อยู่ใกล้กับโรงช้างมงคล พอตกดึก

ก็มักนั่งพูดคุยปรึกษากันว่า

“ต้องชุดเจาะอุโมงค์อย่างนี้ ต้องทำการตัด
ช่องย่องเบาอย่างนี้ ต้องปกปิดร่องรอยอย่างนี้
ต้องลักขโมยเอาสิ่งของไปได้ หากเจ้าทรัพย์
พบเห็นเข้า ก็ต้องฆ่าทิ้งเสีย”

เหล่าโจรพูดจាកันด้วยคำหยาบคาย ปาเถื่อน
กักขฬะ มุ่งแต่จะทำร้ายเบียดเบียนผู้อื่นด้วยความ
โลภ แล้วมักมาประชุมกันแทบทุกคืนที่
บริเวณนั้น ทำให้ช้างมหัสยต้องฟังคำพูดของ
โจรเหล่านั้นกรอกหูอยู่เป็นประจำเสมอๆว่า

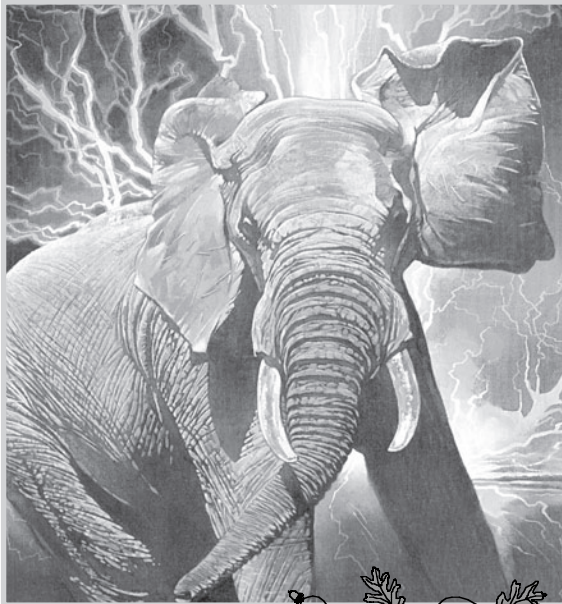
“ต้องโลภ ต้องปาเถื่อน ต้องโหดร้าย
ต้องฆ่า”

นานวันเข้า....จิตใจของช้างมงคลเริ่มเปลี่ยน
ไป มีนิสัยหงุดหงิด โกรธง่าย ก้าวร้าวรุนแรง
นับวันมีแต่เพิ่มอาการหนักหนาสาหัสยิ่งขึ้น

จนกระทั่งวันหนึ่ง คนเลี้ยงช้างทำให้ไม่สบ
อารมณ์ จึงถูกช้างมงคลเองวงจับรัดตัวไว้ แล้ว
พาดลงกับพื้นดินถึงแก่ความตาย พวกราชบุรุษ
รีบไปกราบทูลแก่พระราชว่า

คำกรอกนุ

“ช้างมฬิลามุขเป็นบ้าไปแล้ว เทียวอาละวาด
ฆ่าคนตาย พระเจ้าข้า”

พระราชาทรงสดับแล้ว ก็ไม่สบายพระทัย
รับสั่งว่า

“มหาอำมาตย์ ท่านช่วยไปดูทีหรือ ว่าช้าง

มงคลที่มีมารยาทงาม ไฉนจึงดูร้ายเพราะเหตุใดกัน”

มหาอำมาตย์จึงรีบไปยังโรงช้าง ได้ตรวจตรา
ดูช้างมงคลแล้วคิดว่า

“โรคทางกายของช้างมงคลนั้นไม่มี คง
เป็นเพราะสาเหตุอื่นเป็นแน่”

จึงได้ซักถามพวกคนเลี้ยงช้างว่า

“มีใครมาทำอะไรแถวโรงช้างนี้บ้างหรือไม่
ทั้งในเวลากลางวันหรือกลางคืนก็ตาม”

พวกคนเลี้ยงช้างก็ได้เล่าเรื่องของพวกโจร
ที่มาชุมนุมอยู่ใกล้ๆ โรงช้างนั้นเป็นประจำ อำมาตย์ผู้มี
ปัญญาารู้และเข้าใจสาเหตุได้ทันที จึงกลับไป
กราบทูลว่า

“ข้าแต่สมมุติเทพ ความเป็นโรคไม่มีใน
กายของช้างหลงเลย แต่ที่ช้างนั้นเกิดอาการดูร้าย
ก็เพราะได้รับฟังถ้อยคำของพวกโจรอยู่เสมอๆ
จิตใจจึงดูร้าย พะยะค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้น บัดนี้ควรจะทำอย่างไรเล่า”

มหาอำมาตย์จึงกราบทูลวิธีแก้ไข

“เห็นควรจะต้องนิมนต์สมณพราหมณ์ผู้มี

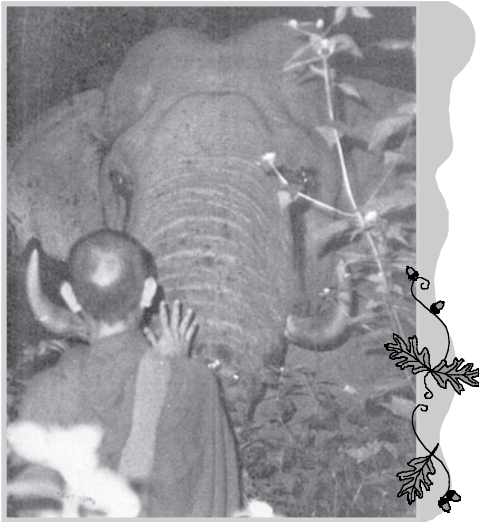
คำกรอกนุ

ศิลปินให้หนึ่งแสดงธรรมที่โรงช้าง กล่าวถึงศิลปินและ
ข้อประพจน์อันดีงาม ให้ช่างมงคลได้รับฟังเป็น
ประจำ พระยาคะ”

“ดีสิ! ท่านจงกระทำอย่างนั้นเถิด”

ตั้งแต่นั้นมา มหาอำมาตย์จึงนิมนต์ผู้ทรง
ศิล ให้หมุนเวียนกันไปแสดงธรรมที่โรงช้างมิได้ขาด

“ขอนิมนต์พระคุณเจ้า โปรดกล่าวธรรมกถา
ว่าด้วยเรื่องของศิลปินเถิด”

สมณพราหมณ์นั้นได้นั่งในที่จัดไว้ดีแล้ว
จึงแสดงธรรมกถาว่า

“ไม่พึงฆ่า ไม่พึงเบียดเบียน ไม่พึงด่าใครๆ
ควรเป็นผู้เพียบพร้อมด้วยศิล ประกอบด้วยขันติ
มีเมตตาและเอ็นดูต่อผู้อื่น”

วันแล้ววันเล่า ช่างมหิลามุขได้ฟังธรรม
เช่นนั้นอยู่บ่อยๆ ก็เริ่มปรับความคิดได้ว่า

“สมณพราหมณ์พวกนี้ให้เราได้ศึกษาธรรม
ให้สำเหนียกในศิล เราก็ควรเป็นผู้มีศิล เป็นผู้
มีเมตตาเอ็นดูแก่ผู้อื่น จึงจะเป็นการถูกต้องดีแท้”

ช่างมงคลจึงได้สติคืนมา กลับสู่ความเป็น
ช่างมีศิล มีความประพฤติดีงามดังเดิม พระราชา
ทรงพอพระทัยยิ่งนัก ตรัสสรรเสริญว่า

“เพราะอาศัยบัณฑิตผู้มีศิลทั้งหลาย จึง
ทำให้ช่างมงคลตั้งอยู่ในธรรมอันเป็นของเก่าได้
ด้วยการฟังคำของผู้มีศิลสำรวมดีแล้วสม่ำเสมอ”

แล้วทรงตรัสยกย่องแก่มหาอำมาตย์ว่า

“มหาอำมาตย์ของเรานี้มีปัญญาเป็นเลิศ รู้
ได้แม้อัธยาศัยของสัตว์ดิรัจฉาน มีความดีความชอบ

คำกรอกนุ

มากนัก”

จึงได้พระราชทานยศใหญ่ให้แก่มหาอำมาตย์

จบชาตกนั้นแล้ว พระศาสดาได้ตรัสว่า

“ข้าวมหิลามุขในครั้งนั้น ได้มาเป็น
ภิกษุผู้คบหาพวกเทวทัตในบัดนี้ พระราช
านั้นได้มาเป็นพระอานนท์ ส่วนมหาอำมาตย์
ได้มาเป็นเราพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั่นเอง”

แล้วทรงทอดพระเนตรไปที่ภิกษุนั้น พร้อม
กับตรัสกำชับว่า

“ดูก่อนภิกษุ แม้ในกาลก่อนเธอก็ได้คบหา
คนพาลมาแล้ว แต่เมื่อได้ฟังถ้อยคำของสมณ-
พราหมณ์ผู้ตั้งอยู่ในธรรม เธอก็กลับตัวกลับใจ
ตั้งอยู่ในธรรมได้ แล้วชาตินี้เธอจะคบคนพาลอีก
หรือ”

ณวมพุทธ

อาทิติย ๓๑ ฐ.ค.๒๕๔๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๒๖ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๔ หน้า ๒๙๙)

◎ พระพุทธองค์ตรัส

ผู้มีคุณความดีเสื่อม ก็ด้วยเหตุ

๑. ไม่ฟังธรรม ที่ยังไม่เคยฟัง
๒. ธรรมที่ฟังแล้ว ถึงความเลอะเลือน
๓. ธรรมที่เคยถูกต้องด้วยใจในกาลก่อน
ไม่ปรากฏ
๔. ไม่รู้ธรรม ที่ตนยังไม่รู้

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๔ “ปริหานสูตร” ข้อ ๕๕)

บทวิจารณ์

ฟ้าเมือง ชาวหินฟ้า

การจัดตลาดอริยะขายสินค้าต่ำกว่าทุน
ในงานปีใหม่ที่หมู่บ้านราชธานีอโศกประจำปี
๒๕๔๔ ได้ผ่านพ้นไปด้วยความเรียบร้อย
นับวันงานตลาดอริยะในแต่ละปี จะมีผู้ขาย
และผู้ซื้อมาร่วมงานเพิ่มจำนวนมากขึ้นๆ
ทุกปี

บางคนอาจตั้งข้อสังเกตว่าจัดงานนี้เพื่ออะไร ทำเหมือนการเล่นขายของ จัดแค่ปีละ ๑ ครั้ง จะมีผลอะไรต่อสังคม

เหมือนที่ผู้ว่าฯ กทม. คนปัจจุบัน เคยออกมาวิพากษ์วิจารณ์การณรงค์ดักไฟมวันลอยกระทงว่าเป็นความดัดจริตของคนกลุ่มหนึ่ง เพราะตลอดทั้งปีใช้ไฟมกัน ๓๖๔ วัน แล้วมารณรงค์ให้งดใช้ไฟมทำกระทงวันเดียว จะมีความหมายอะไร

อันที่จริงวันสำคัญต่างๆ เช่น วันวิสาขบูชา วันสิ่งแวดล้อมโลก วันเฉลิมพระชนมพรรษาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว วันรัฐธรรมนูญ ฯลฯ ก็มีอยู่แค่ปีละ ๑ วันเท่านั้น

แต่สังคมก็ได้อาศัยวันสำคัญต่างๆ ปีละครั้งเหล่านี สร้างระบบสัญลักษณ์ในการให้การอบรมกล่อมเกลாதาสังคม (socialization) เพื่อให้สมาชิก

ของสังคมเกิดกระบวนการเรียนรู้ และซึมซับคุณค่าความหมายบางอย่างของชีวิต ผ่านทางระบบสัญลักษณ์ที่มีนัยสำคัญ (significant symbols) ดังกล่าว

การสร้างวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการให้การอบรมกล่อม-

เกลாதาสังคมถึงระบบคุณค่าความหมายบางอย่าง (โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณค่าความหมายทางด้านจิตวิญญาณ) ผ่านทางประเพณีวันเทศกาลสำคัญที่เป็นสัญลักษณ์สื่อแสดงถึงระบบคุณค่าความหมายนั้นๆ จึงเป็นสิ่งที่มิปรากฏอยู่ในระบบสังคมแทบทุกสังคม

ชาวโศกได้จัดงานตลาด
อารยะช่วงเทศกาลปีใหม่ต่อเนื่อง
ยาวนานกว่าสิบปีแล้ว จนเริ่ม
หยั่งรากกลายเป็นวัฒนธรรม
ประเพณีที่จะส่งผลต่อการให้การ
อบรมกล่อมเกลา ถึงคุณค่าบาง
อย่างที่มีความสำคัญยิ่งสำหรับ
มนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาย
ใต้แบบชีวิตที่กำลังถูกรอบงำ
โดยอิทธิพลของลัทธิทุนนิยม
บริโภคนิยมในโลกปัจจุบัน

ขณะที่ลัทธิทุนนิยมบริโภคนิยม
ได้ก่อให้เกิดกระบวนการทำให้
ทุกสิ่งทุกอย่างกลายเป็น
สินค้า ซึ่งมีการซื้อขายเพื่อแสวง
หากำไรในตลาด คุณค่าหลาย
อย่างที่มีผลต่อความเจริญอก
งามในมิติทางด้านจิตวิญญาณ
ของมนุษย์ก็ได้ถูกทำลายไป

ตัวอย่างเช่น รากฐานของวัฒนธรรมไทยได้รับอิทธิพลจากความคิดทางพุทธปรัชญา ที่ถือว่าสรรพชีวิตทั้งหลายเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น มนุษย์จึงควรมีความเมตตาเกื้อกูลอาทรต่อกัน ในฐานะเพื่อนร่วมชะตากรรมเดียวกันในวัฏสงสาร

สมัยก่อนแพทย์จึงรักษาคนไข้ด้วยแนวความคิดว่า เป็นการช่วยเหลือเพื่อนร่วมโลกที่กำลังประสบความทุกข์ทรมานจากโรคร้ายไข้เจ็บ อันเป็นการสร้างบุญกุศลอย่างหนึ่ง

ขณะเดียวกันคนไข้ก็จะแสดงความกตัญญูต่อแพทย์ โดยเมื่อตระหนักดีว่าแพทย์ต้องใช้เวลา

ส่วนใหญ่ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ในด้านการรักษาโรคร้ายไข้เจ็บ จนไม่มีกำลังที่จะทำอะไรทำมาหาปัจจัย ๔ มาเลี้ยงชีพเหมือนชาวบ้านคนอื่นๆ ฉะนั้นก็จะนำผลผลิตของตนมามอบให้กับแพทย์เป็นการแสดงความกตัญญูรู้คุณตอบแทน อาชีพแพทย์จึงไม่ใช่การค้าที่สร้างความมั่งคั่งร่ำรวยอะไร

แต่เมื่อสุขภาพของคนไข้ถูกทำให้กลายเป็นสินค้ายาอย่างหนึ่งที่มีการซื้อขายกันในตลาดดังเช่นทุกวันนี้ การแสวงหากำไรสูงสุดจากความทุกข์ทรมานของคนป่วย ก็ได้ทำให้ระบบความสัมพันธ์ระหว่างแพทย์กับคนไข้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

ทุกวันนี้แพทย์จำนวนไม่น้อยจะไม่มองคนไข้ในฐานะเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ตามรากฐานแนวความคิดทางพุทธปรัชญาอีก

ต่อไปแต่ละคนไข้ในฐานะเหยื่อ
ที่จะต้องหาทางล้วงเอาเงินจาก
กระเป๋าของคนไข้มาให้ได้มากๆ
เพื่อแสวงหาผลกำไรสูงสุด (maximize
profit) จากการให้บริการดังกล่าว

เมื่อคนไข้ต้องจ่ายเงินแพงๆ
เพื่อซื้อบริการจากแพทย์ ความ
รู้สึกเป็นหนี้น้ำใจต่อกันก็จะไม่เกิด
ขึ้น หากผลการรักษาพยาบาลไม่มี
ประสิทธิภาพพอ คนไข้ก็จะเริ่มใช้
สิทธิ์ฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายจาก
แพทย์ครั้งละจำนวนมากๆ

เมื่อการรักษาของแพทย์เสี่ยง
ต่อการถูกคนไข้ฟ้องร้องเรียกค่า
เสียหายจำนวนมาก (เพราะชีวิต
คนเรามีเพียงชีวิตเดียว จึงมีค่า
สำหรับมนุษย์แต่ละคนมาก ค่า
เสียหายจึงต้องแพงมากขึ้นด้วย
เป็นเงาตามตัว) แพทย์ก็ต้องบวก
ต้นทุนความเสี่ยงเพิ่มเติมเข้าไปใน
ค่ารักษาพยาบาลดังกล่าว

ผลที่สุดค่าใช้จ่ายในด้านการ
รักษาพยาบาลผู้ป่วย นับวันจะมี
แนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นๆ ตามกลไกใน
ระบบทุนนิยม ส่งผลให้คนจนที่
เป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศ
ต้องได้รับความเดือดร้อนจากค่าใช้จ่าย
ด้านการรักษาพยาบาลที่แพง
ขึ้นๆ ดังกล่าว

แม้แต่วิทยาการความรู้ รวม
ทั้งความรู้ทางด้านศาสนาด้วย ก็ตก
อยู่ภายใต้ชะตากรรมที่ถูกทำให้

กลายเป็นสินค้าในตลาดดุจเดียวกัน

ทุกวันนี้ครูบางคนไม่ยอมสอน
ความรู้ทั้งหมดให้แก่เด็กในชั้นเรียน
แต่เก็บเคล็ดสำคัญบางอย่างไว้
สำหรับไปสอนในโรงเรียนกวดวิชา
เพื่อให้เด็กที่อยากมีความรู้เพิ่มเติม
สำหรับสอบแข่งขันเข้าเรียนต่อใน
มหาวิทยาลัยหรือในโรงเรียนที่มี
ชื่อเสียง จะต้องชวนขว้ายจ่ายเงิน
เพิ่มเพื่อเรียนพิเศษตามโรงเรียน
กวดวิชาต่างๆ

พระเถระผู้ใหญ่ที่มีชื่อเสียง
ก็จะมีค่าตัวในการรับกิจนิมนต์ไป
เทศน์หรือไปประกอบพิธีกรรม
ทางศาสนาต่างๆ เช่นกัน ระดับไหน
ก็พัน ระดับไหนก็หมื่น (หรือต้อง
มีเฮลิคอปเตอร์ไปรับด้วย) เป็นที่รู้
กันในวงการที่เกี่ยวข้องกับ “ตลาด
พิธีกรรมทางศาสนา” ดังกล่าว

หรือการฝึกทำสมาธิภาวนา
แบบต่างๆ ก็มีการเปิดสอนกันเป็น
ธุรกิจที่ทำกำไรได้มหาศาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศที่มีความ
เจริญด้านวัตถุ แต่ขาดสิ่งยึดเหนี่ยว
ทางด้านจิตวิญญาณ ฤๅสบางคนที่
ไปสร้างเนื้อสร้างตัว ค้าขาย “สินค้า
สมาธิ” ในสหรัฐอเมริกา สามารถ
ทำกำไรได้รวมมหาศาลจนเป็น
เจ้าของรถยนต์โรสรอยส์หลายสิบคัน
ตามที่เคยปรากฏเป็นข่าวมาแล้ว
เป็นต้น

คุณค่าหลายอย่างในมิติทาง
ด้านจิตวิญญาณของมนุษย์ที่ถูก
ระบบทุนนิยมบริโภคนิยมทำลายไป ได้
ส่งผลกระทบทำให้ปัญหาของ
สังคมมนุษย์ขยายตัวเพิ่มมากขึ้น
ในหลายๆ ด้าน

ในกรณีเช่นนี้ ประเพณีการ
จัดตลาดอารีช่วงเทศกาลปีใหม่
จะเป็นสัญลักษณ์ที่มีนัยสำคัญ
ต่อการให้การอบรอมกลม่อเกลา

ทางสังคม เพื่อต่อต้านกระบวนการ
บูชาทุกอย่างเป็นสินค้า
(Counter-Fetichisation) ใน
วัฒนธรรมของลัทธิทุนนิยม
บริโภค

เพราะโดยปกติ การค้าขายจะ
มีนัยแฝงที่เกี่ยวกับการแสวงหา
ผลกำไรสูงสุดจากการค้า ฉะนั้น
ปรากฏการณ์ของการขายสินค้าต่ำ
กว่าทุนจึงเป็นวาทกรรม (Discourse)

ชุดหนึ่ง ที่จะบอกกล่าวกับเพื่อน
มนุษย์ว่า ยังมีบางสิ่งที่มีคุณค่า
สำหรับมนุษย์ ที่มีความหมาย
สำคัญยิ่งกว่าการแสวงหาผลกำไร
ทางวัตถุ อันทำให้ผู้คนจำนวนไม่
น้อยยินดีมาขายสินค้าต่ำกว่าทุนใน
ตลาดอาริยะดังกล่าว

ทั้งนี้เพื่อจะได้ลดอุปาทาน
ที่ผู้คนกำลังพากันยึดถือทุกสิ่ง
เป็นสินค้า และแข่งขันกันแสวงหา
ผลกำไรสูงสุดจากการค้าขายสินค้า
ดังกล่าวอย่างเอาเป็นเอาตาย

ถ้าประเพณีนี้มีการกระทำกัน
อย่างกว้างขวางในสังคมไทย
เหมือนวันตรุษจีนของชาวจีน ที่
เจ้าแก่เจ้าของกิจการต่างๆ จะมี
ประเพณีในการจัดโต๊ะอาหารเลี้ยง
คนงานที่ได้ช่วยงานหนักเหนื่อย
มาตลอดทั้งปี เพื่อเป็นการแสดงความ
ขอบคุณ พร้อมกับแจกอังเปา
ให้ ประเพณีเช่นนี้ก็จะช่วยยึดโยง

ให้เจ้าแก่กับลูกน้องมีความ
สัมพันธ์ทางจิตใจที่ยั่งยืนประดุจคน
ในครอบครัวเดียวกัน ทำให้คนจีน
ประสบความสำเร็จในการค้าขาย
เพราะเมื่อมีน้ำใจต่อลูกน้องที่ช่วย
งานดังกล่าว ลูกน้องก็จะช่วยงาน
ด้วยความซื่อสัตย์ต่อไป

ในการทำงานเดียวกัน ถ้าถึงวัน
เทศกาลปีใหม่ หากผู้คนที่พอมิ
ฐานะ ต่างมีประเพณีที่จะนำ
สิ่งของมาขายในราคาต่ำกว่าทุน

กันอย่าง
กว้างขวาง
(เหมือน
ประเพณี
การแจก
อังเปาของ
คนจีนดังที่
กล่าวมา)
ประเพณีนี้
ก็จะมีพลัง

ในการช่วยยึดโยงให้ผู้คนใน
สังคมมีความสัมพันธ์ที่ยั่งยืน
และมีความอาทรเกื้อกูลต่อกันใน
ฐานะเป็นสัตว์ผู้ร่วมทุกข์ เกิด แก่
เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น
ตามอุดมคติของชาวพุทธ ซึ่งจะ
ช่วยแก้ปัญหาหลายๆ อย่างของ
สังคมคลี่คลายลดน้อยลง เพราะ
ความอาทรเกื้อกูลต่อกันของผู้คน
ในสังคมดังกล่าว

แคร์ เขา บ้าง

โ เพราะเราไม่ได้อยู่คนเดียวบนโลกใบนี้
เพราะโลกใบนี้ยังมีผู้คนอีกมากมายที่ต้องเกี่ยวข้อง
คนที่ไม่เคยนึกถึงความรู้สึกของคนอื่น
คนที่ไม่เคยแคร์ว่า ใครจะรู้สึกอย่างไร
จะเจ็บปวด จะอึดอัด จะโกรธเคืองแค่ไหน
คนที่ไม่เคยปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตัวเอง
คนคนนี้ก็สามารอยู่ได้เป็นปกติบนโลกมนุษย์ใบนี้
แต่เป็นคนพิเศษ พันธุ์ “มนุษย์โหดเดียว!” เท่านั้น
ความอวดดี
ความยึดมั่นถือมั่น เอาตัวเองเป็นใหญ่
ยอมยากที่จะก้มหัวให้ใครหรืออใคร

วิชาการบริหารมีทุกมหาวิทยาลัย สอนยุทธศาสตร์
จัดการกับปัญหา แต่นั่นก็คือทฤษฎี
เราอาจจะชนะ เขาทุกคนต้องก้มหัวศิโรราบ แต่จะ
ไม่มีใครรักเราสักคน !

เคยถามตัวเอง จริงใจกับคนอื่นสักแค่ไหน ?
ในชีวิตมีแต่รอคอยคนอื่นเดินมาหาเรา
มีแต่คนเปลี่ยนแปลงตัวเองให้เข้ากับเรา !
เวลามีปัญหา เวลาเป็นเรื่องกระทบกระทั่งกัน
เคยแค้นความรู้สึกของคนอื่นบ้างไหม ?
เคยคิดใจเขา-ใจเราหรือไม่ ?
ช่างมันฉันไม่แคร์
หรือเขาไม่มีคำพอให้เราแคร์ !
แค้นความรู้สึกผู้อื่น มิใช่เรื่องอ่อนแอ แต่เป็นเรื่อง
อ่อนโยน

มิใช่เรื่องจิตใจที่แข็งแกร่งต่าง แต่เป็นเรื่องจิตใจ
แข็งแกร่ง

มิใช่เรื่องพ่ายแพ้ แต่เป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่
มรสุมชีวิต พายุชีวิตพัดกระหน่ำอับปางลงเพราะ
เราต่างอวดดี ฉันไม่แคร์ ต่างยืนอยู่ริมตลิ่ง ไม่ยอม
ก้มหัว กระเียบตัว ยื่นมือยาวออกมาอีกนิด ส่งไมตรี
ไปอีกหน่อย

+++
เรื่องอ่อนน้อมก่อนซิ !
ต่างคนก็ต่างรอ สุดท้ายก็คงจะกลายเป็นก้อนศิลา
มนุษย์ !
+++

เมื่อแค้นความรู้สึก เราจะเริ่มอ่อนโยน
 เราจะปรับตัวก่อน
 เราจะขอโทษเป็น
 เราจะยอมแพ้ได้โดยง่ายตาย
 เราจะเริ่มจ้อเขาก่อน เราจะเริ่มกลืนลูกอรับไว้
 ดันแค้นมิใช่ขึ้นโดยธรรมชาติ แต่เจ้าของชีวิตต้อง
 รดน้ำพรวนดินสมำเสมอ
 ดันแค้นไม่มีในหัวใจของคนที่แข็งแกร่งต่าง

คุณอาจจะถือไฟเหนือกว่าเขา
 คุณอาจจะมีลาภยศสรรเสริญเด่นกว่าเขา
 แต่คุณไม่เคยชิงลงมือก่อน เพราะคุณไม่เคยแค้นใคร
 กลับรอคอยให้คนอื่นมาขอโทษ ม้าง้องอน เหมือน
 ขอทานรอเศษเหรียญ

ในชีวิตของคนบางคนไม่เคยให้ใครก่อน จึงเป็นไปได้
 แต่ “ผู้รับทาน !”

สงครามชีวิต ใครแพ้ชนะต้องพิจารณาให้ละเอียด
 รอบคอบ

บางทีเหิมเกริมในชัยชนะ แต่ความจริงคุณแพ้แล้ว
 อย่างหมดทำ

ความจริงอาจเป็นมายา
 มายาอาจเป็นความจริง
 อย่าเพ่งมั่นใจในความรู้สึก
 ยิ่งใหญ่มาจากไหน จึงก้มหัวให้ใครไม่เป็น
 รวงข้าวที่ดียว้อมล้อมต่ำลงสู่แผ่นดิน
 รวงข้าวที่เฒ่า มีแต่จะเชิดหน้า มองขึ้นบนฟ้า
 ชีวิตเอ๋ย อีกไม่กี่ปีก็ตายจาก
 จะอยู่กันอย่างมีไมตรีหรือเป็นผู้ชนะ ?
 จะอยู่กันอย่างคนถือไฟเหนือคนอื่นตลอดเวลาอย่าง
 นั้นหรือ

ผู้ให้ย่อมมีสิทธิ์ได้
 ถ้าคุณไม่เคยแคร์ใคร แสดงว่าคุณก็ไม่เห็นใครสำคัญ
 แล้วใครเขาจะเห็นคุณสำคัญ
 “แคร์เขาบ้าง” ให้ความอาหารเป็นสายธารหล่อไหล
 จากใจ

ให้ความอ่อนโยนได้ระเหยออกมาสู่โลกกว้าง
 คนทุกคนมีคุณค่า
 แม้เขาจะจน
 แม้เขาจะไม่มีประโยชน์อันใดเกี่ยวกับอาชีพของเรา
 ก็ตาม
 การแคร์ความรู้สึกของเขา ยิ่งนับเป็นคุณธรรมอัน
 เลอเลิศ
 แล้วเราจะขยัน
 แล้วเราจะอยากรับใช้ บริการ ช่วยเหลือผู้อื่น
 แล้วเราจะศรัทธาในความเป็นมนุษย์
 แล้วเราจะไม่ดูดาย
 แล้วเราจะกู่ลี้กู่จอ ขวนขวาย
 แล้วเราจะมีโอกาสบำเพ็ญความดีอย่างไม่ว่างเว้น
 เราจะเป็นคนมีกะจิตกะใจ มีมนุษยสัมพันธ์
 มีเสน่ห์
 มีโชค...ตลอดปี ตลอดไป !

ปัญญาภาษิต...

ข้อคิดเพื่อชีวิตน่าสมัย

ชีวิตมีวันนี้ ชีวิตมีวันวาน ชีวิตมีวันพรุ่ง รุ่งหรือไม่อยู่ที่วันนี้... ฟังตระหนกให้ดี
ที่แล้วก็แล้วไป ที่เริ่มใหม่ต้องดีงาม

หากชีวิตถูกรอบงำด้วยกรรมเก่า กรรมใหม่จะดีงามได้อย่างไรเล่า

ซ้ำยังอาจเลื่อนไหลไปสู่ต่ำทรมาน

ดังนั้นเสียแล้วไม่พึงเสียอีก

และเมื่อความไม่ดีเป็นเรื่องละได้ยาก ความดีจึงเป็นเรื่องต้องทำให้มาก

หากไม่ทำเช่นนั้น ชีวิตจะเหลือดีอะไร?

พึงตั้งใจทำให้ดีที่สุด ผิดพลาดบกพร่องก็เปิดเผย

ความกลัวต่อการสูญเสียสถานะ ก่อเกิดปกปิด และทำผิดซ้ำซ้อน

สุดท้าย... สูญเสียอย่าแยะ

ในความเป็นคน ขอเพียงไม่ผิดต่อมโนธรรม ไม่ติดยึดสูงต่ำสถานะ

อยู่ไปยิ่งสูงส่ง หาญกล้า สุขเย็นมีปัญญา

ชีวิตก็มีสองทิศอย่างนี้

จะรุ่งเรืองหรือรุ่งเรือง เลือกได้โดยตน

ร. รัชดาภาษิต

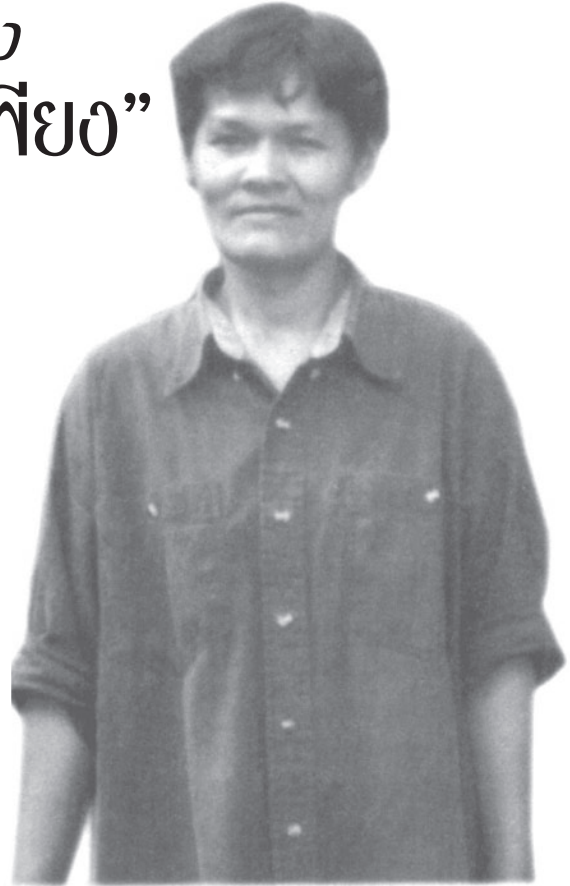

บุญลอย ผู้เข้าถึง ความหมายของ “เศรษฐกิจพอเพียง”

นารัฐ
○ ผ.ศ. รัตมี กฤษณมิต

❖ สภาพครอบครัว

เราอยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น แม้จะยากจนแต่พ่อแม่ก็ไม่เคยทิ้งพวกเราไปทำงานในเมือง เย็นลงพ่อก็จะสอนพวกเราทำการบ้าน แม่ก็จะเล่านิทานเรื่องเพลงให้ฟังพ่อแม่ทำอะไรก็ให้พวกเรามีส่วนร่วมช่วยทำด้วย พ่อแม่จะมีจอบอันใหญ่สำหรับปลูกผัก พวกเราก็จะมีจอบอันเล็กปลูกผักด้วย พ่อแม่มีกระบุงใบใหญ่สำหรับเก็บถั่ว พวกเราก็จะมีกระบุงใบเล็กสำหรับเก็บถั่วด้วยทำได้เรื่องบ้างไม่ได้เรื่องบ้างพ่อแม่ก็ไม่เคยว่า พวกเราก็อ่านกันอย่างสนุกสนาน เวลาออกไปทำไร่เข้าๆ เย็นๆ พ่อแม่ก็จะซื้อขนมให้พวกเราชมวิวทิวทัศน์ ดูเมฆบนท้องฟ้าว่ามีรูปร่างต่างๆ กัน บ้างก็เหมือนกระต่ายเหมือนนก เหมือนจะบอกให้เรา รู้จักธรรมชาติ รักท้องถิ่น รักอาชีพ

พ่อแม่สอนให้เราไม่ฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย ยอมรับ และพอใจในสภาพที่เราเป็น เพื่อนคนอื่นเขาอาจจะมียศหรือมีไอติมกินกัน แต่แม่ก็จะเอากล้วยมาทำขนมให้พวกเรากินกัน พ่อก็จะเอากล้วยสุกมาหั่นตามขวางเป็นวงกลมแล้วเอาไม้จิ้ม ทำตัวเป็นพ่อค้าขายให้เราเรากินกันอย่างเอร็ดอร่อย ดินสอเราก็แปลกไม่เหมือนใครเพราะพ่อทำให้ เวลาเข้าเมืองพ่อก็จะเก็บปลอกปากกาเก่าๆ แล้วก็มาต่อเป็นค้ำดินสอ เราก็มีดินสอสีสวยใช้ ไม่บรรทัดพ่อก็จะเอาไม้มะกามาประดิษฐ์ให้อย่างสวยงาม ไปโรงเรียนพ่อแม่ก็จะบอกให้เราเอาผลไม้ไปฝากเพื่อนๆ ด้วย

❖ จากครอบครัวที่เป็นสุข ไม่มีหนี้

กลายเป็นครอบครัวที่แสนทุกข์และหนี้ท่วม

จากเดิมครอบครัวเราพออยู่พอกิน ไม่มีหนี้สิน เวลานั้นแม่ก็จะปลูกพืชหมุนเวียน ได้แก่ ข้าวโพด ถั่วต่างๆ แตงโม ฟักทอง น้อยหน่า ฝรั่ง กล้วย ฯลฯ แล้วก็จะเก็บถนอมอาหารไว้กินในหน้าแล้ง พริก หอม กระเทียมก็จะตากแห้งเอาไว้ ถั่วต่างๆ ข้าวโพดคั่ว กล้วยตาก จนสามารถซื้อที่เพิ่มจากเดิม ๕๐ ไร่ ซื้อได้อีก ๑๐๐ กว่าไร่ แล้ววันดีคืนดีก็มีนักวิชาการมาแนะนำ

ให้พ่อใช้ปุ๋ยสูตรนั้นสูตรนี้ สารเคมีสูตรนั้นสูตรนี้ โดยมาทำแปลงทดลองที่บ้าน และแล้วครอบครัวเราก็เข้าสู่ระบบทันสมัยที่สุดในละแวกนั้น ใครๆ ก็คิดว่าทำอย่างเราน่าจะรวย พ่อเช่าที่ดินเพิ่ม ซื้อมอเตอร์ ๒ คัน ทำข้าวโพดอย่างเดียว ทำฝ้ายอย่างเดียว ทำเยอะๆ โดยกู้เงินมาลงทุน พอประสบปัญหาฝนแล้งติดต่อกัน ๓-๔ ปี หนี้สินก็เลยอึ้งตึ้งขึ้น ล้นปริ่มเหมือนจะล้นใจ พ่อกับแม่ทะเลาะกันเป็นประจำ ขนาดต้องขายที่ดินไป ๕๐ ไร่ และมอเตอร์ ๒ คัน ก็ยังไม่อาจแก้ปัญหานี้สินได้ ครอบครัวไม่มีความสุขเลย อยากจะกินอะไรก็ไม่ได้กิน ต้องอดออมเอาไว้ใช้หนี้

❖ ที่บ้านแก้ปัญหาอย่างไร

ช่วงนั้นดิฉันจากบ้านมาเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ พอได้รัฐบาลส่งเสริมให้เลี้ยงโคนม ครอบครัวเราก็เข้าโครงการด้วย แต่ไม่ประสบผลสำเร็จ เพราะขาดประสบการณ์เราจึงได้วัวแก่ที่นมแห้งและนมเสีย สภาพหนี้สินกลับหนักลงไปยิ่งกว่าเดิม ๒-๓ ปีต่อมาก็มีบริษัทนายทุนมาส่งเสริมให้เลี้ยงหมู รายได้ก็พอกินพอใช้ หนี้สินก็ยังคงเหมือนเดิม

❖ จุดหักเหของชีวิต

เดิมดิฉันคิดใฝ่ฝันอยากจะเป็นบัณฑิตอาสาหรือพัฒนากรเพื่อจะได้ช่วยเหลือผู้ยากไร้ พอเรียนจบก็กลับมาอยู่บ้านเพื่อรอที่จะทำงานต่อ แต่พอเห็นสภาพครอบครัวก็คิดหนักและสับสน พ่อแม่พี่ๆ อยู่กันอย่างลำบากยากจน เนื้อตัวมอมแมมทั้งวัน ตากแดดกันจนหน้าดำเกรียม อยากจะกินอะไรก็ไม่ได้กิน ส่วนเราได้มีโอกาสเรียนสูงกว่าพี่น้องทุกคน แสบสบายมาตลอด เสื้อผ้าสะอาดเอี่ยม อยากจะกินอะไรก็มีสตางค์ซื้อกิน จึงตัดสินใจว่าเราน่าจะช่วยเหลือครอบครัวโดยเข้ามา

ร่วมทุกข์กับพวกเขาดีกว่า เลือกทำในสิ่งที่ถูกต้อง มากกว่าที่จะเลือกทำในสิ่งที่ถูกใจ พอตัดสินใจได้แล้ว ดิฉันก็ลุยงานเต็มที

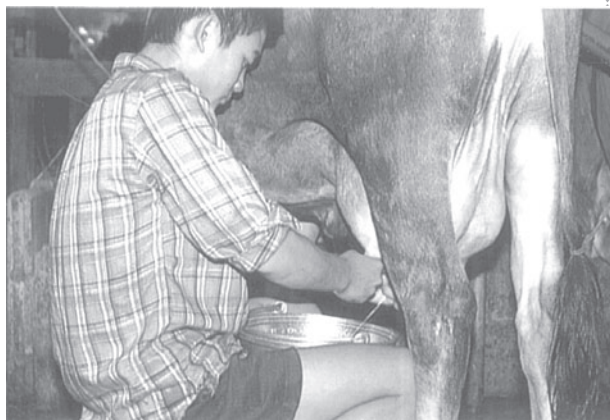
วันแรกของการลุยงาน ดิฉันยังจำได้ดี ตอนนั้นเพิ่งเรียนจบมาใหม่ๆ ผิวพรรณก็ยังนวลสวย ดิฉันเกิดเสียidayผิว ใส่เสื้อแขนยาว ๒ ชั้น โปกผ้ามัดชิด ใส่ถุงมือถุงเท้า รองเท้า แต่งเต็มยศ วันนั้นร้อนแทบเป็นลม เมื่อทำงานไปจึงเกิดความคิดว่าถ้าจะลุยแล้ว ยังห่วงเรื่องความสวยอยู่ รับรองไปไม่รอดแน่ ความสวยอย่างไรมันก็ไม่จริงยังขึ้นหรือ

ความดีต่างหากที่จะอยู่ยืนยาว คิดเท่านั้นก็เลยปล่อย ไม่สนใจความงามอีกเลย เริ่มศึกษาว่าปัญหาอยู่ตรงไหน จากนั้นจึงกู้เงินเพิ่มเพื่อมาซื้อวันมพันธุ์ดีฯ ขยายการเลี้ยงหมู ทำไร้ทำสวนควบคู่ไปด้วย ช่วงนั้นงานหนักมาก ดิฉันลงมือทำเองหมดโดยไม่จ้างใครเลย ทำตามประสาพี่ๆ น้องๆ ทำทั้งกลางวันกลางคืน ถ้ามีใครเขาจ้างก็ออกไปรับจ้างด้วย ออกไปเก็บข้าวตกเอาไปขาย ทำทุกอย่างที่ได้เงินเอามาเพิ่มรายได้ อุดรรู้ว่าต่างๆ พี่น้องที่เลี้ยงไม้โต เราก็หยุดให้ความช่วยเหลือ เพราะเมื่อกองกลางยังช่วยตัวเองไม่ได้ จะช่วยผู้อื่นได้อย่างไร

แม้ที่บางคนจะโกรธต่อว่าดิฉันว่าไปเรียนมาสูง แล้ว
ยังจะกันท่า ไม่ช่วยพี่น้อง ดิฉันก็อดทน เงินตรงไหน
ถ้าดอกเบี้ยวจะชดใช้ตรงนั้นก่อน ค่าใช้จ่ายภายใน
บ้านก็จะทำบัญชี เพื่อจะรู้ว่าตรงไหนใช้มากตรงไหน
ใช้น้อย

❖ รายได้ที่มาพร้อมกับความทุกข์

ยอมรับว่าเลี้ยงวัวเลี้ยงหมูเป็นอาชีพที่มีรายได้ดีพอ
สมควร สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างสบาย แต่ลึกๆ
ลงไปคือความทุกข์ความเศร้าหมองของครอบครัว
พื้นฐานของพวกเราเป็นคนมีจิตเมตตาสูง ทำไปก็ทุกข์
ไปเหมือนมีนรกอยู่ในใจ **สายชล**เป็นแม่บ้านมือดีและ

ว่าง่าย หมอตรวจว่าเป็นวัณโรค (เราต้องขายโรงเชือด)
และต้องแบกจากบ้าน ๒๐๐ เมตร พอเราเอาไปไว้
ไกลๆ บ้าน มันก็จะร้องหาพวกเราทั้งคืน **บุญรอด**เป็น
วัวพิการมาแต่กำเนิด วันนั้นฝนจะตก บุญรอดเขาก็
อารมณ์ดี วิ่งเล่นในไร่ วิ่งไปวิ่งมาสะโพกหลุด เดินไม่
ได้เลย พอมีคนพาเขาเดินเข้าบ้านกัน มันก็พยายามจะ
ลูกตามพวกเรา ร้องตามไล่หลังเรามา มองพวกเราจน
ลับสายตา คืนนั้นบ้านเงียบสนิท ไม่มีเสียงหัวเราะเลย

วัวทุกตัวที่จะขายโรงเชือด ให้คนอื่นจูงขึ้นรถ
มันก็จะไม่ยอมเดิน ไม่ยอมไป แต่พอเจ้าของไปจูงมัน
ก็จะเดินตามด้วยดี แล้วเราก็จูงมันขึ้นรถ พอเราลงมัน
ก็จะลงตามด้วย เมื่ออยู่บนรถมันก็จะร้องตลอดทาง
วัวที่อยู่ในคอกก็จะร้องเรียกวัวที่ขึ้นรถไป

หมูก็เช่นกัน ลูกหมูตัวเล็กๆ ที่เลี้ยงไม่โต ทาง
บริษัทก็จะให้เราทุบทิ้ง แต่ที่บ้านไม่ยอมทำ ทางบริษัท
ต้องทำเอง แต่ของเพื่อนบ้านทุบจนคิดว่าตายไปแล้ว
จึงทิ้งตากฝนไว้คืนหนึ่ง ที่ไหนได้ตอนเช้ายังอู๊ดสำห้พื้น
ขึ้นมาอีก แล้วเขาก็ต้องทุบทิ้งอีกครั้ง หมูบางตัวคลอด
ลูกไม่ออก มันจะเจ็บและทรมานมาก พวกเราก็ช่วย
กันจนหมดความสามารถแล้ว เมื่อพวกเราช่วยไม่ได้
แล้วเราก็จะหลบไปต่างๆ ไม่อยากจะเห็น มันก็จะคอย

❖ กลับสู่ระบบเศรษฐกิจพอเพียง

ก่อนจะเลิกเลี้ยงหมู พี่บางคนก็ยังลังเล เกรงว่าจะไม่มีเงินใช้เพียงพอ ดิฉันก็ทดลองทำกิจกรรมไร่สารพิษเต็มรูปแบบ เพื่อให้พี่ๆ ได้รู้ว่าทำแบบนี้ก็สามารถอยู่ได้ทดลองทำ ๒๕ ไร่ ไม่ใช่ยามาแมลง ไม่ใช่ปุ๋ยเคมี ปลุกผักของข้าวโพดสำลี ข้าวโพดสวีท พริก กระเจี๊ยบ ตะไคร้ ลงทุนทั้งหมด ๑๔,๒๐๐ บาท รายได้ ๑๖,๐๐๐ บาท ของพี่ชายน้องชาย ๒๕ ไร่ เท่ากัน ทำแบบใส่ปุ๋ยเคมีและยามาแมลง ลงทุนไป ๓๕,๒๐๐ บาท รายรับ

มองอยู่ พอเห็นพวกเรานั้นก็จะร้องเรียกเหมือนมันจะเรียกให้เราไปช่วยมัน หมูแก่ๆ ที่คัดทิ้งทางบริษัทเขาก็จะเอาไปโรงเชือด มันก็ไม่ยอมไป พวกคนงานเขาก็จะเอาเชือกดึง ดึงจนทำเป็นแผลเลือดแดงไปหมด บางตัวไม่ยอมไปจริงๆ คนงานเขาก็จะตี บางตัวก็ถูกตีจนขาหัก เนื้อตัวเต็มไปด้วยบาดแผล นี่คือการแสวงหาของครอบครัว พวกเราจึงตัดสินใจว่าถ้าเลิกเลี้ยงแล้ว แม้จะขาดรายได้ จะต้องทำงานหนักขึ้นเราก็ออม

๕๔,๐๐๐ บาท นี่ขนาดฝนดี ผลผลิตราคาดีพอสมควร
เปรียบเทียบทั้งการลงทุนและรายได้จะต่างกัน อย่าง
แรกเหนื่อยและจุกจิกแต่ลงทุนน้อย ไม่เป็นอันตราย
ต่อสุขภาพทั้งคนทำและคนบริโภค อย่างหลังลงทุน
มากแต่ไม่เหนื่อย แต่ถ้าพลาดไปก็จะกลายเป็นหนี้ทันที
ในที่สุดพวกพี่ๆ ทุกคนก็ยอมรับและหันมาทำตาม
อย่างที่ดิฉันทำให้ดู

❖ วิธีการจัดการ

เศรษฐกิจพอเพียงนี้ เราต้องปรับที่ใจเราก่อนเลย

คือใจเราต้องพอ ไม่โลภ ไม่คิดการใหญ่ ทำแบบง่ายๆ
ไม่สลับซับซ้อน ค่อยเป็นค่อยไปดิฉันก็ไม่ใช่นักเก่งอะไร
เพียงแต่อาศัยความขยัน อดทน รอคอย และการเรียนรู้
เราจะตื่นนอนกันประมาณตี ๔ หุงข้าวทำกับข้าว
ทำงานบ้านเสร็จเรียบร้อย สว่างพอมองเห็นเราก็ออก
ทำงานกัน แรกๆ เราก็ปลูกเพื่อกินก่อน ที่เหลือเราก็
ขายหรือแจกกันกิน เมื่อตอนเราเริ่มทำ เราก็ลองปลูก
ผักทุกอย่างอย่างที่ตลาดมี พอเราปลูกไปเราก็ได้เรียนรู้
ว่า ผักไหนแมลงกวนมากกวนน้อย ผักที่แมลงกวน

มากๆ ก็ตัดไป ปลูกผักที่แมลงกวน
น้อยๆ ที่บ้านในเนื้อที่ ๕๐ ไร่ เราจะ
แบ่งเป็นส่วนๆ

ส่วนที่ ๑ รอบๆ บ้าน ระบบน้ำ
ดี รดน้ำได้ตลอด เราจะปลูกพืชแบบ
ผสมผสานกัน คือ ตะไคร้ มะกรูด
มะเขือพวง มะเขือเปราะ ชะอม
จี่เหล็ก ใบยอ ผักหวานป่า ผักหวาน-
บ้าน ผักโสม กลั้ว ผรั่ง มะละกอ
มะขามเทศ และผลไม้หลายชนิด
อย่างละต้นสองต้นเอาไว้กิน ในส่วน
นี้เราจะไม่ไถเลย พอรดน้ำไป ก็จะมี

ตำลึง พริกขี้หนูสวนขึ้นเอง เราได้เก็บขายทุกวันโดยไม่ต้องลงทุนอะไรเลย

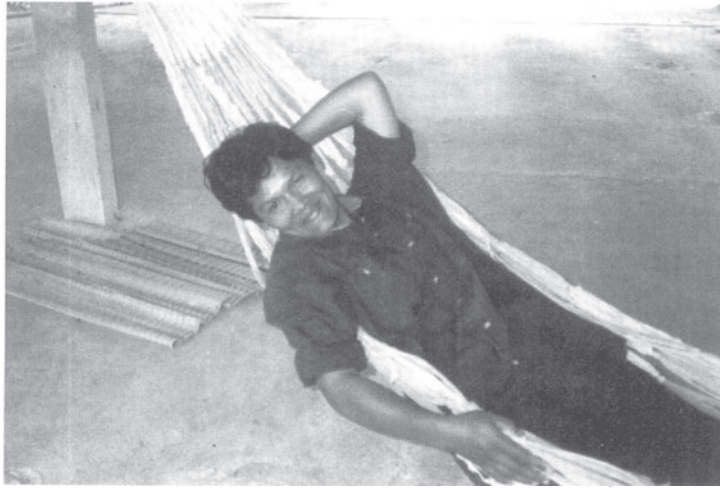
ส่วนที่ ๒ เป็นป่าที่เราสงวนเอาไว้ ส่วนมากจะเป็นต้นประดู่ ในป่าที่เราจะปลูกสมุนไพร ฟ้าทะลายโจร ทองพันชั่ง บอระเพ็ด

ส่วนที่ ๓ เป็นส่วนมะม่วงและขนุน เราจะปลูกน้อยหน้าแซมลงไปด้วย และในพื้นที่เดียวกันเราก็จะปลูกชะอมเอาไว้เก็บหน้าฝน ในร่มมะม่วง ขนุน เรา จะปลูกกระชาย ทุกๆ ร่มมะม่วง ในส่วนนี้เราก็ไม่ได้ไถ จะปล่อยให้หญ้าโต **แล้วก็หัดใบราบลง**ให้หญ้าทับถม

กันเป็นปุ๋ยจุลินทรีย์ วัสดุที่เหลือจากการเกษตร เช่น ชังข้าวโพด ชังข้าวฟ่าง กากทานตะวัน กากถั่ว กากงา จะเอามาทับถมกันไว้ที่นี่ เราไม่เคยเผา เป็นปุ๋ยอย่างดี ไม่ต้องเสียเงินซื้อปุ๋ยคอก เวลานั้นฝน จะมีตำลึงและพริกขี้หนูสวนขึ้นเองเต็มไปหมด

ส่วนที่ ๔ เป็นไร่ตะไคร้ ในไร่เราจะปลูกมะละกอ และมะเขือพวงไปด้วยในระยะห่างๆ

ส่วนที่ ๕ ปลูกพืชไร่ ข้าวโพด (สำหรับ)ต้ม ถั่วงา ฟักทอง สลัดกันไป ทุกอย่างเราจะทำแบบค่อยเป็นค่อยไป แต่ก่อนปลูกตะไคร้ ๕ ไร่ แล้วก็ขยายเป็น ๑๐ ไร่ ขยายไปขยายมาต้องเพิ่มเป็น ๑๕ ไร่ และปีนี้ก็จะต้องขยายพื้นที่ปลูกให้เป็น ๒๕ ไร่ จึงจะพอขายตลอดทั้งปี มะละกอ ใบมะกรูด มะเขือพวงก็เหมือนกันต้องขยายพื้นที่ปลูก เพราะไม่พอจะขาย ระบบน้ำก็เหมือนกัน แรกๆ เราก็อำแบบง่ายๆ ไปก่อน พอขายผักได้เราก็ค่อยๆ ขยายระบบน้ำออกไป ทำให้ทันสมัยขึ้น การตลาดเราก็ไม่ได้เก็งราคา **ขายถูกไว้ก่อน** อาศัยความซื่อสัตย์ ความมีน้ำใจ ของดีก็ว่าดี ของไม่ดี

ก็ว่าไม่ดี ไม่มีการหมกเม็ด มีของให้เขาสมำเสมอ
แม้ค่าขอลดราคา เหตุผลเพียงพอเราก็ตัดให้ ขายกัน
แบบสบายๆ เห็นใจกัน แม้อำคนไหนอายุมาก อาศัย
ไหว้วานอะไรก็ช่วยเหลือทำให้ แม้อำคนไหนงานยุ่ง
ขอแรงให้ช่วยหยิบโน่นหยิบนี่ก็ช่วยเหลือกัน เขาก็ติด
ใจเรา เรามีอะไรไปขาย เขาก็ซื้อเรา บางที่เป็นสินค้าที่
ล้นตลาด ขายให้คนอื่นไม่ได้ เขาก็ช่วยรับไว้ขายให้
แต่ละวันเราจะเก็บเงินไว้ตายตัวเลยวันละ ๑๐๐ บาท
เงินจำนวนนี้จะไม่เอาไปซื้ออะไร

❖ ความสุขในปัจจุบัน

ตอนนี้ครอบครัวของเราสามารถพึ่ง
ตนเองได้อย่างสบาย ไม่ต้องเป็นทาสทาง
ความคิดของนักวิชาการ ไม่ต้องเป็นทาส
นายทุน ไม่ต้องเป็นทาสต่างชาติ บางวัน
แม้จะขายได้ถึงได้ ๒๐ บาท ฟริก ๘๐ บาท
ใบมะกรูด ๓๐ บาท ได้เงินเพียงน้อยนิด
แต่เงินที่ได้มาก็เป็นของเราเต็มๆ ไม่ต้อง
ไปจ่ายดอกเบี้ยให้ใคร ถ้าจะดูกันแล้วรวย-
ได้ก็ไม่มาก แต่เราก็ออยู่ได้เพราะเราไม่มี

อบายมุข ไม่ฟุ่มเฟือย ไม่เที่ยว ไม่แต่งตัวฟุ้งเฟ้อ วัน
ไหนขายของได้เงินน้อย อาจจะถูกกดราคาหรือของล้น
ตลาด เราก็มองไม่คิดมากอะไร เพราะนั่นคือวันนั้นเราได้
เสียสละมากแม้จะลำบากเหนื่อยยากและต้องอดทนมาก
แต่เราก็มีความสุข เพราะคิดเสมอว่าเราได้ทำอาชีพบุญ
เป็นผู้ผลิตอาหารที่มีคุณภาพให้คนได้กิน นี่ก็ความสุข
อย่างแท้จริง

ขออ้อแง ขออ้อแง ขอมาได้ ลูกไก่มีองาว

แปลว่า (ขออ้อยหน่อย ขออ้อยหน่อย ขอไม่ได้ ลูกสะใภ้มีเอยาว)

6 ปีนเสียงร้องตะโกนของเด็ก
 ๔ คน ที่วิ่งตะโกนตามรถสิบล้อ
 บรรทุกอ้อยคันใหญ่ ซึ่งหนึ่งในนั้น
 มีผมด้วย พวกผมทั้งสี่คนวิ่งตาม
 ไปร้องตะโกนไป อย่างไม่รู้จกคำว่า
 เหน็ดเหนื่อย เพราะจุดหมายของ
 เราคืออ้อยหวาน ถึงแม้ว่าเบื้อง
 หน้านั้นจะเต็มไปด้วยฝุ่น
 ดินหน้าหนาวตกลงจาก
 การวิ่งของรถบรรทุก
 สิบล้อ ที่วิ่งไม่เร็ว
 นักเข้าสู่โรงงาน
 น้ำตาลของนาย
 ทุน ผู้ร่ำรวยที่
 กว้านหาซื้ออ้อย
 แถวบ้านนอกใน
 ราคาถูก โดยมีชาว
 ไร่อ้อยเป็นแรงงาน
 ในการตัด แต่ละคนถ้าได้
 ค่าแรงประมาณวันละ ๑๐๐ บาท

ก็ถือว่าเก่งแล้ว ใครตัดมากก็ได้เงิน
 มาก ส่วนคนแบกขึ้นรถจะได้ประมาณ
 ๒๐๐ บาท ต้องตื่นตีห้า เทียงคิ่น
 ไปแบกอ้อยขึ้นรถเพื่อให้ทันเข้า
 โรงงานของนายทุนที่คอยหาปุ๋ยเคมี
 แพงๆ มาให้ชาวบ้าน ทำให้พวกเขา
 ต้องเป็นหนี้ ธ.ก.ส. จำนวนมาก
 เพราะถ้าอ้อยงามถ้าโตก็จะขายได้

ราคาแพง เป็นวัฏจักรของทุนนิยม
 แต่พวกผมนั้นหาไม่รู้เรื่องไม่ คิด
 ว่าเป็นการดีที่รถอ้อยวิ่งมาถึงใน
 หมู่บ้าน เราจะได้ขอกินอ้อย
 คนละลำสองลำ พอหอมปาก
 หอมคอไปวันๆ ไม่ต้องเสีย
 เวลาเดินไปเอาไกลๆ

ความพยายามของพวกผม
 เป็นผล พนักงานแบกอ้อยซึ่ง
 นั่งอยู่บนรถสิบล้อที่บรรทุกอ้อยจน
 เลยกะระบะรถเป็นคนหมู่บ้าน
 เดียวกัน เขาโยนอ้อยผ่านฝุ่นตกลง
 ลงมาด้วยความเอ็นดู แต่แค่

ลำเดียวเอง ทำให้พวกผมต้องวิ่ง
แย่งกัน ใครดีใครได้ หนึ่งในนั้นคือ
บั๊กเหลิม เพื่อนตัวดำสูงใหญ่และ
ขาวขาวที่สุดคว้าเอาได้ก่อนเพื่อน
ส่วนบั๊กก้อมซึ่งตัวเล็กกว่าเพื่อน
ใส่กางเกงนักเรียนตัวเก่าของเมื่อ
วานซึ่งกันขาดและใส่เสื้อเหลือง
เบอร์ ๑๐ ไม่ได้ละความพยายามวิ่ง
ตามไปเรื่อยๆ เพื่อที่จะได้หักเอา
อ้อยส่วนต่างๆ ที่ยื่นออกมาจาก
ท้ายรถ

พอไอ้เหลิมได้อ้อยแล้ว มันก็
หักและปอกกินอย่างเอร็ดอร่อย
โดยไม่สนใจเพื่อนอีกสองคนคือ
ผมกับไอ้หยงที่ยืนดูอยู่ ไอ้หยง
พูดขึ้นเป็นเชิงว่า “ป็นกันเค้อเฮา”
แปลว่า แบ่งกันนะเรา มีเสียงตอบ
จากไอ้เหลิมซึ่งกำลังเคี้ยวอ้อยอยู่
น้ำอ้อยไหลจากขอบปากลงมาถึงคอ
ว่า “ถ้าอยากกินให้เรียกว่าลูกพี่
เหลิมก่อน” เมื่อได้หยงเรียก“ลูกพี่

เหลิม” ไอ้เหลิมก็แบ่งให้ด้วยสีหน้า
กระหยิ่มยิ้มย่อง ในใจมันคงคิดว่า
ผมจะเรียกมันว่าลูกพี่หรือเปล่า?
ศักดิ์ศรีถูกคุณครุครับ ถึงแม้ว่าจะ
ไม่ได้กินอ้อยจากมัน แต่คราวหน้า
ถ้าผมมีอะไรจะไม่แบ่งให้มันกิน
ด้วยเลย พอดีกับที่ไอ้ก้อมเพื่อน
ผมวิ่งมาอย่างดีใจพร้อมกับอ้อยที่
มันหักจากท้ายรถสิบสี่แค่ ๒-๓
ปล้องเท่านั้นเอง และมันก็หักให้
ผมกินโดยที่ผมไม่ได้ร้องขอแม้แต่
คำเดียว ผมรู้สึกว่ายอ้ยมันหวาน
และอร่อยพอสมควร ถึงแม้จะได้
กินเพียงน้อยนิด แต่มันก็ทำให้
ผมอร่อยไปนานทีเดียว

พวกผมเดินไปกินไปตามถนน
โดยไม่คุยกันเลยแม้แต่คำเดียว
ตอนนี้ก็เที่ยงกว่าๆ แล้ว ตามบ้าน
นอกไม่มีนาฬิกา สังเกตจากพระ
อาทิตย์ที่ส่องลงมาตรงหัวเราพอดี
เงามันจะตรงตัวเหมือนนาฬิกา

เจ๊มยวซี้ตรงเลข ๑๒ ปานนั้น
ป้าสวแม่ของไอ้เหลิมเดินผ่านมา
พร้อมกระติบข้าวเหนียว บอกว่า
ให้พวกผมทั้งสี่คนไปกินข้าวที่บ้าน
ป้าหา ซึ่งแม่ของพวกเราไปรออยู่ที่
นั้นแล้ว ทำให้พวกผมรู้สึกดีใจที่
จะได้กินข้าวหลายอย่าง จากป้านาง

ป้านวย ซึ่งกับข้าวแต่ละคนที่เอา
มาสมทบจะไม่เหมือนกัน มีของ
หวานจากป้านวย เป็นบวดฟักทอง
ธรรมดา มีหน่อไม้หมกจากป้านาง
มีอาหารส่วนกลาง คือ ส้มตำครก
ใหญ่ที่ตำเสร็จแล้วเทใส่ใบกล้วย
ใบใหญ่วางอยู่ตรงกลาง และแกง

อ่อมหอย ดูผู้ใหญ่กินอย่างอร่อย
แต่สิ่งที่พวกผมกินไม่ได้คือส้มตำ
ซึ่งเผ็ดมากในความรู้สึกของเด็ก
ทำให้แม่แต่ละคนต้องหยิบส้มตำ
มาดูความเผ็ดออกก่อนแล้วค่อย
วางให้พวกผมกิน ซึ่งมันไม่ทำให้
พวกผมรังเกียจแต่อย่างใดเลย

ผมเหลืบไปเห็นไอ้ก้อมหยิบ
หอยในถ้วยอ่อมมาดูดกิน แต่ดูด

ไม่ออก ทำให้ป่าหาซึ่งมองดูอยู่
ต้องหยิบมาตัวหนึ่ง บอกวิธีดู
พร้อมทำให้ดูคือ ให้ดูดกมันก่อน
สัก ๒-๓ ที แล้วค่อยมาดูที่หัว
ดูแล้วรู้สึกว้าวไอ้ก้อมเรียนรู็เร็วและ
เข้าใจดี

พวกเรานั่งกินอยู่บนแคร่คล้าย
เตียง แต่มีลักษณะเบาเพราะ
พื้นปูนด้านบนจะเป็นไม้ไผ่ผ่าซีก
“ไปเอาบั้งไก่ที่บ้านเฮามากินสิลูก”

เสียงแม่ผมบอกหลังจากนี้ก็ได้ ผม
รีบวิ่งไปเอาบั้งไก่ที่บ้านซึ่งอยู่ไม่
ไกลนักมาฉีกกินอยู่คนเดียว ทำให้
แม่ต้องเตือนว่า “ปันหมูกินสิลูก”
ผมก็บอกว่า ไม่แบ่ง เพราะไอ้เหลิม
มันได้อ้อยมันยังไม่แบ่งให้ผมกินเลย
ผมแบ่งให้อี้ก้อมกับไอ้หยของเท่านั้น
แล้วบ้านนอกใครได้กินบั้งไก่จาก
ตลาดก็ถือว่า มีฐานะพอสมควรใน
สมัยนั้น ทำให้ป่าหาต้องบอกว่า

“อย่าขี้ถี่ เดี่ยวงูเขียวสิรัดคอ” (ขี้ถี่
แปลว่า ขี้เหนียว) แล้วป่าหา ก็เริ่ม
เล่านิทานให้ฟังว่า

สมัยก่อนรุ่นปู่สังกะสาอย่าสังกะสี
มีชายสองคนไปเลี้ยงควายด้วยกัน
คนหนึ่งไม่ได้ห่อข้าวมา ส่วนคนที่
ห่อข้าวมานั่งกินอยู่คนเดียวอย่าง
เอร็ดอร่อย ทั้งๆ ที่เพื่อนนั่งดูอยู่
ข้างๆ น้ำลายหก เขาก็ไม่ยอมแบ่ง
ให้เพื่อนกินเลย เมื่อคนที่ห่อข้าว
มากินอิ่มแล้ว เกิดอาการปวดท้อง
จึงเข้าไปถ่ายในป่า ทันใดนั้นเอง
เพื่อนที่นั่งปวดท้องหิวข้าวรออยู่
ข้างนอกได้ยินเสียงร้องทรมานออก
มาจากในป่า “ซวยเนอะๆ” (ซวย
ด้วยๆ) เขารีบวิ่งเข้าไปดูโดยไม่
คิดถึงสิ่งใด เบื้องหน้าที่เขาเจอนั้น
คืองูเขียวขนาดเขื่องรัดคอเพื่อน
ตายคากองขี้โดยที่เขาไม่สามารถ
ช่วยเหลืออะไรได้เลย ป่าหาเล่า
เรื่องจบ ก็บอกให้แบ่งบั้งไก่ให้

“ไอ้เหลิม ผมก็แบ่งให้มันกินด้วย
ความรู้สึกเสียดยนิคๆ

ช่วงบ่ายอากาศร้อนขึ้น หลัง
จากกินข้าวเสร็จ พวกผมนั่งเล่น
ลูกแก้วอยู่ใต้ต้นมะม่วงตามประสา

เด็กที่หาความสุขไปวันๆ โดยไม่
สนใจหรือรับผิดชอบอะไรมาก สัก
พักเสียงรถสิบล้อบรรทุกอ้อยมาแต่
ไกล พวกผมดีใจมากวิ่งออกมา
ร้องตะโกนรอย่างเดิม

“ขออ้อยแน ขออ้อยแน
ขอปได้ ลูกไ้ม้อยาว”

อ้อยลำโตถูกโยนลงมาจาก
พนักงานขนอ้อยบนรถ พวกผมวิ่ง
แย่งกันตามสูตร ไอ้เหลิมมันได้
เปรียบ แย่งได้ก่อนเพื่อนอีกแล้ว
ไม่มีประโยชน์อะไรเลยที่จะยืนอยู่ต่อ
ผมหันหลังกลับโดยไม่สนใจอะไร
จะจะไปเล่นลูกแก้วต่อ “ตุงหนิง”
เสียงเรียกจากไอ้เหลิม มันเรียกผม
หลังจากที่มันได้อ้อยลำโต

“เด็กเอ๊ย เด็กน้อย เจ้าคือ
ดอกไม้แห่งกาลเวลา”

สุทธิพงษ์ ศรีเชียงสา
ม. ๖ ร.ร.สัมมาสิกขาปทุมอโศก

“แหม่มไผ่ตั้งขันน้ำช้ำเพ็ญ”

ดวงตะวันสีแดงเชือกสอยตัวลงต่ำ นกกาบินกลับรัง
เตี๋ย ๆ หลายคนช่วยกันรดน้ำแปลงผักปลูกสัณฐาน
น้องสองคนกำลังเล็งเล็งหามะขามเทศบนต้น
เบื้องหน้าเป็นบ่อน้ำขนาดใหญ่ที่ขุดขึ้นเพื่อการชลประทานภายในชุมชน
น้ำสีเขียวเป็นระลอกเพราะแรงลมชาวแพชพินมให้มา

สมณะสองรูปเดินผ่านไปส่งน้ำด้านขอบบ่อใน
ถามกันว่า “ดิฉันยังนั่งตงนี้ต่อไปได้ไหมคะ”
ท่านตอบว่า “คุณอยู่บนบก ฮาตมาอยู่บนน้ำ ก็ยวอะไรกันล่ะ”
แปลว่า... เจริญนั่งต่อไปตามอัธยาศัย
นี่คือการพูดจาของสมณะที่นี่ ไม่มีทางเสียด ไม่มีข้าชะ
มีแต่ขงขี้ไข-ใช้มายา ขนานแท้

เพ็ญเพ็ญเชิดชูง่ายกับคำนิยามาพ ผู้คน และสิ่งแวดล้อม
ตามเหยยอย่าเพิ่งเคลือบใจ เตือนเหยยอย่าเพิ่งคล้อย
ตะวันเดินทางลงลึกหนอยเถาะ
ฉันกำลังมีความสุขเต็มหัวใจกับปัญญาอันอิสระ

[illegible]

คืนมาเพราะ ภูเขาที่ทางสองพันห้าร้อยสี่สิบสี่
 แม้โลกภายนอกจะร้อนแรง โหดร้าย หมิ่นเหม่กลียุค
 หากที่นี้... **ศาลิอโค** กลับสงบเย็น ชื่นชมย์ด้วยธรรมชาติอันล้ำลึก
 สัจธรรมยังทำนุทำให้มาพิสูจน์ได้แม้ในภาชนะนี้
 เสด็จตามนิมิตใต้ในศุนทุกคนหากพาไปเพียงด้วยสัมมาปัญญา
 และจะไม่เวียนกลับไปตกต่ำอีก

และสำหรับเขา...เสียดายมันจะฉิบหาย เป็นได้ไม่นานติดนี้หรือไม่-ไม่ใช่นานเท่า
ขอเพียงสักนาทีให้รู้ของบางกาฝาก โสม โปด พง หิงหิ้ง
แหม่! สัตว์ต่างชนิดมาชุกชุมเช่นนี้ไม่ได้ ก็เป็นความพอใจให้รู้ถึงสุขทุกข์ของชีวิตแล้ว

ไพศาลี นนทสุวรรณศักดิ์
ต้นบุญมาภาพนั้ ๒๕๕๕

คู่ เส้น ทาง ที่ มี ความ หมาย

มะลิในห่อปลาร้า สีขาวก็หาย กลิ่นหอมก็
กลับกลายเป็นกลิ่นใด

คนผู้มอบตนบนทางผิด คนผู้คบมิตรเลวทราม
ก็ฉนั้นนั่น.

สำนักกิตติสาว....คราวนี้หักทลายเธอด้วยปัญญา
ภาษิตดังกล่าว ซึ่งเราสบปัญญาภาษิตบทนี้แล้วคล้าย
ถูกยั่วยวนชวนหลั่งน้ำตา จริงหรือไม่ว่า ผู้สนใจใน
ธรรมมากหลายยังเป็นเช่นนั้น สำรวยสำราญอยู่ใน
การบำเรอตน แวดล้อมเคลื่อนกล่นด้วยมลพิษจาก
คนพาล พลุ่พลุ่อยู่บนทางผิด....ปานว่าชีวิตต้อง
โดดเด่นเป็นเดือนในแดนดำ

ซึ่งแน่นอน..... เหน็บหนาว! เว้าๆแหว่งๆ ขึ้นๆ
ลงๆ

ด้วยมีอาจเลี้ยวขึ้นตรงต่อระบบทุนนิยม หรือ
เป็นชี้ข้านายทุน และบั่นทอนทำลายคุณค่าแห่งตน
ซ้ำมีผลทำลายโลก มนุษย์ผู้อยู่ร่วม กล่าวให้ง่ายว่า
เป็นบาปแก่ตนโดยตรง มีผลเบียดเบียนแก่โลกโดยรอบ

กระนั้น เรื่องคงไม่เศร้าหากโลกรู้ผู้กรุยทาง
สายใหม่ให้ก้าวเดิน แต่มีใช่! ผู้กรุยทางสายใหม่มาแล้ว
มามากยิ่ง กรุยทางกระทั่งไปรุ่งโรจน์ ทั้งเรียกร้อง
แถมพี่น้องมิตรสหายร่วมสายทางมากยิ่งขึ้น กล่าวได้ว่า
ก้าวเดินปลอดภัย สุขเย็น เป็นประโยชน์แก่ตนและ

ชนเหล่าอื่น

ชวนเข้ามัยยะทางดีมีอยู่ แต่ผู้คนหาเรื่อง
ดิงหัวสู่หัวงายนะ แม่เหมือนไม่บอดบ้า แต่ใครว่า
แตกต่างกัน!

ว่ากันว่า....มิตรร้าย สหายทราม สังคม
สิ่งแวดล้อมเลื่อม เป็นบ้ำหลอมบรรลุโลกันต์ มิตรดี
สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดี เป็นบ้ำหลอมบรรลุ
พรหมจรรย์

ซ้ำไปวัน เสียเวลาไปวัน มีบ้างไม่เสียเวลาไป
เปล่า ได้บ่วงมารพันนาการชีวิตเพิ่มขึ้น !

โดยจริงเพียงบ่วงเก้ายากแก่เรารื้อสางแล้วมีใช่
หรือ?

และเวลาชีวิตที่เสียไปใครเรียกคืนกลับ?

ซ้ำหากต้องเสียไปพร้อมถูกย้อมจริตนิสัย ให้
มีปกติเรียกร้องมาซึ่งทุกซักระหมัดแสน....บางทีด่วนตาย
อาจยังดีกว่า! มีถ้อยคำล้ำค่ากล่าวไว้ สุภาพชนมีวัย
ครึ่งชีวิต สมควรสร้างผลงานประสานฟ้าบุชาติดิน เพื่อ
ตนจะได้ไม่เป็นหนี้ มีคุณสมค่าควรแก่การเกิดมา

สาว....หากต้องเสียวันและวัยไปกับงานที่เห็น
อยู่รู้อย่างไร มีใช่สาระแท้ มีใช่ประโยชน์ท่านจริง คุ่ม
แล้วหรือ! ทำไม่ต้องจำทำ! จริง...ชีวิตต้องกินต้องใช้
ต้องทำงาน แต่การงานที่ได้กินได้ใช้ พร้อมสุขเย็นเป็น

ประโยชน์ยิ่งใหญ่ มีอยู่มีใช่หรือ หากทำงานเพียงได้
กินได้ใช้ แต่ไร้สุขเย็นเป็นประโยชน์ยิ่งใหญ่มีความหมาย
อะไร?

สาว...ในความเป็นมนุษย์อยู่ร่วมกัน มีคติให้
ช่วงชิงเป็นสองทางเลือก คือ

๑. เราเป็นผู้เปลี่ยนแปลงคนอื่น สังคม หรือ
โลก

๒. คนอื่น สังคม หรือโลกเป็นผู้เปลี่ยนแปลงเรา
ทางเลือกไหนคงไม่เสียหาย หากที่หมายสูงส่ง
สวยงาม แต่การปล่อยตนให้ผู้คน การงาน สิ่งแวดล้อม
เปลี่ยนแปลงเราลงกระหะทองแดง ดีแน่หรือ!

พระพุทธองค์ทรงแสดงแนวทาง สู่สุขเสรีใน
ชีวิตไว้ เบื้องต้นคือ ไม่คบคนพาล สังสรรค์กับบัณฑิต
ความนี้บอกเราว่า เพื่อเจริญก้าวหน้าในการยกระดับ
ชีวิตจิตวิญญาณ กระทั่งเป็นผู้เลิศหรือเปี่ยมล้ำสาระ
ไม่ควรคบคั่นคนพาล ขลาดเขลา มีดบอดมัวเมา
ซึ่งในความเป็นพาลชนบ่อยหนปรากฏอยู่ในผู้ใกล้ชิด
มิตรสหาย

เราควรให้คนพาลขลาดเขลาขึ้นมา หรือทำคน
พาลขลาดเขลาให้รู้แจ้ง.....ต้องเลือก

มิเช่นนั้นนานวันไป ตนเป็นประดุมะลิในห่อ
ปลาร้าแล้วเมื่อไรไม่รู้

เพื่อรู้ชัดความเป็นพาล เราต้องคบคั่นสังสร
กับบัณฑิตผู้ฝึกตนไปพ้นมีดบอดอยู่เป็นนิตย์ การ
เปรียบเทียบจะเกิดขึ้น การฝึกตนจะตามมา โดยนัย
เยี่ยงนี้ทำให้เรารู้จักพาลชัดขึ้น และย่อมกระจำงว่า
ในบรรดาพาลทั้งหลาย เราแล ผู้หนึ่งในพาลเหล่านั้น
จะนั้นบางที่แม้ตนยังไม่อาจด่วนเชื่อถือในตน ไม่อาจ
คบคั่นเพียงตน ฟังเถาะพระพุทธรองค์ตรัส... บุคคลผู้
คบคนเลว ย่อมเลวลง

คบคนที่เสมอกัน ย่อมไม่เสื่อมในกาลไหนๆ

คบคนที่สูงกว่า ย่อมพลันเด่นขึ้น

ฉะนั้น จึงควรคบคนที่สูงกว่าตน

สาว...การคบคั่นสาวกพระพุทธเจ้า เราเชื่อว่า
ทำให้เธอดีและเด่นทั้งสุขเย็นอย่างเป็นสาระแน่นอน
ซึ่งดีใจด้วยจริงๆ ที่เธอมีแนวคิดทิศทางอย่างนี้ คงยินดี
ยิ่งขึ้นหากเธอทำสำเร็จ ตั้งความตั้งใจที่เธอบอกจะ
ตอบแทนปรารณาดิที่เราให้ ด้วยการเข้าสู่พุทธสถาน
เพื่อการบำเพ็ญธรรม

เราเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งและพร้อมต้อนรับเสมอ
ที่เธอจะได้กลับมาเป็นนิสิตใหม่โลกุตรวิทยาลัยอีกครั้ง
และคงยินดีเป็นที่สุดหากเธอหยุดโลเลเลื่อนลอยกัน
เสียที...ซึ่งเธอรู้

คบปราชญ์ ย่อมฉลาดขึ้น

ดำเนินตามปราชญ์ ย่อมสะอาดขึ้น ...

ทางไปของเปรต เป็นอย่างหนึ่ง

ทางไปของปราชญ์ เป็นอย่างหนึ่ง

ไปตามรอยทางเปรต ก็เลสหยาปญญาที่บ
เป็นอันหวังได้

ไปตามรอยทางปราชญ์ ปรีชาสามารถเป็นอัน
หวังได้

ปราชญ์มีความไม่ประมาท เป็นเครื่องระลึก

เปรตมีปกติไปตามอารมณ์เหลวไหลในรู้ลึก !

กล่าวแล้วทั้งหมดนี้เพียงหวังตัดใยสุดท้ายที่
เธอมีต่อโลกให้ขาดสะบั้น ส่วนจะเป็นไปได้แค่ไหน คง
ต้องอาศัยเธอร่วมด้วยช่วยกัน หากไม่เข้าใจ ... เถอะ!
ไต่ร่ตรงปรารณาดิที่มีมาแต่ต้น กระทั่งสุดท้ายนี้
อีกครั้ง

สาว...คำดีใดที่ควรกล่าว เรากล่าวแล้ว ปรารณ
ดีใดที่ควรให้ เราให้แล้ว ในฐานะกัลยาณมิตร เราทำ
ภารกิจแห่งตนแล้ว... ถึง เดือน ปลูก พลูป ทั้งหมดที่มี
จะเร้าใจไฝดี กระทั่งเพียรไปในทางปราชญ์พุทธศาสนา
ให้หนักแน่นมั่นคงหาญกล้าในชีวิตเพื่อนได้หรือไม่...
ใครควรตอบ!

ปรารณาดิ จาก **ส.ร้องดาง**

๒๓/๖/๕๓

เขาวชนาสาสมัครกลุ่มรักษ์ดองอินท์ กับรางวัลลูกโลกสีเขียว

★ ความเป็นมาของกล่ม

เมื่อประมาณปี ๒๕๒๔ มีผู้สนใจศึกษาและปฏิบัติธรรมกลุ่มหนึ่ง ใช้ชื่อว่า“กลุ่มพุทธธรรมจอมทอง” ประกอบด้วยครูและนักเรียนใน อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่ และท้องถิ่นใกล้เคียง มีกิจกรรมการอบรมปฏิบัติธรรมในโอกาสต่างๆ เช่น การเข้าค่ายพุทธธรรมที่สำนักปฏิบัติธรรมน่านุช ค่ายพุทธธรรมหนองฮ่อ ค่ายวัดถ้ำทอง วัดพระพุทธบาทตากผ้า และจัดการอบรมใน

โรงเรียนจอมทองหลายครั้ง โดยได้รับความอนุเคราะห์วิทยากรจากนักบวชและญาติธรรมชาวอโศก ร่วมกับกลุ่มองค์กรในท้องถิ่น หลังการอบรมก็จะมีกิจกรรมต่อเนื่อง ได้แก่ การประชุมตรวจศีล การเยี่ยมบ้านสมาชิก การจัดโรงบุญมังสวิรัต และมีโอกาสเข้าร่วมงานสำคัญของชาวอโศกอยู่เสมอ รวมทั้งงานยุคเริ่มต้นของลานนาอโศกและภูนาฟ้าน้ำด้วย

แม้ว่าสมาชิกของกลุ่มจะมีการเปลี่ยนแปลงเนื่องจากการศึกษาต่อ แต่กิจกรรมของกลุ่มก็ยังคงมีการสืบทอดจากรุ่นพี่สู่รุ่นน้องอยู่ไม่ขาดสาย บางช่วงการทำกิจกรรมอาจเข้มข้นหรือเจือจางไปบ้าง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับพลังรวมของสมาชิกเป็นสำคัญ เป้าหมายของงานไม่ได้เน้นที่ปริมาณงาน แต่จะให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ของสมาชิก เสมือนหนึ่งการเปิดห้องเรียนที่ไม่ใช่รูปสี่เหลี่ยม ไม่ใช่มีครูคนเดียว ไม่ต้องมีตำราสำเร็จรูป ผู้เรียนก็ไม่จำเป็นต้องมีอายุหรือความรู้ความสามารถเท่าเทียมกัน เพราะการเรียนรู้เรื่องชีวิตนั้น ไม่ได้เอาคะแนนมาวัดค่าคน แต่จะเอาคุณธรรมและศักยภาพที่พัฒนาขึ้น หรือเจริญขึ้นจากบทเรียนและอุปสรรคต่างๆ มาประเมินค่าตนเอง เป็นการแข่งกับตัวเอง โดยมีเพื่อนและครูคอยเป็นกำลังใจพร้อมกับให้โอกาสอยู่เสมอ ผู้

ที่เห็นคุณค่าและมีคุณค่าในตนจึงจะทนอยู่ได้ และทำอยู่ได้จากวันนั้นจนถึงวันนี้

★ รางวัลลูก ลูก ีใช้วง

กิจกรรมของกลุ่มรักษาดอยอินทน์ในด้านการอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรป่าไม้ ในระยะเริ่มต้นประมาณปี ๒๕๓๐ มีกิจกรรมร่วมกับชุมชนในการปลูกป่า ซึ่งมีอยู่ ๒ ลักษณะ คือ ปลูกต้นน้ำและป่าชุมชน พื้นที่ป่าต้นน้ำส่วนใหญ่อยู่บนดอยอินทนนท์ สำหรับป่าชุมชนนั้นส่วนใหญ่เป็นการฟื้นฟูสภาพป่าที่เสื่อมโทรมหรือปลูกต้นไม้ในที่สาธารณะเพื่อให้ชุมชนได้ใช้ประโยชน์ในอนาคต

ในปี ๒๕๓๔ ได้
ร่วมกับสถานีควบคุมไฟ

ป่าดอยอินทนนท์ จัดอบรมและก่อตั้งกลุ่มเยาวชน
อาสาสูไฟป่าขึ้น ด้วยตระหนักถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมที่มี
ผลมาจากไฟป่า ทั้งที่เกี่ยวกับดิน น้ำ ป่า สัตว์ป่า
และชั้นบรรยากาศ โดยเฉพาะกล้าไม้ในแปลงปลูก
จะต้องตายไปทุกปีที่มีไฟป่าเข้าเผาทำลาย แม้บางคน
อาจจะได้ประโยชน์จากไฟป่าอยู่บ้าง เช่น การเก็บหา
ของป่าหรือล่าสัตว์ แต่เนื่องจากสภาพป่าไม้ธรรมชาติ
ในปัจจุบันนี้เหลืออยู่น้อยจนไม่ควรแสวงหาประโยชน์ใดๆ
อีกแล้ว

กิจกรรมป้องกันไฟป่า มีทั้งการดับไฟที่กำลัง
ลุกลามเข้าไปในพื้นที่ป่า กับความพยายามที่จะ
“ดับไฟในใจคน” อันเป็นต้นเหตุของปัญหา ดังนั้น
จึงมีการสร้างคนทำงานที่มีความเข้าใจปัญหา มีทักษะ

มีกำลังกายและกำลังใจที่
พร้อมรับกับทุกสถานการณ์
ทั้งร้อนหนาว หนักเหน้อย
เจ็บและหิว หรือถ้าเป็นเวลา
กลางคืน ก็จะเป็นความมืด
การหลงทาง และหวาดกลัว
ภัยสารพัด แต่อุปสรรค
ทั้งหลายเหล่านี้จะถูกแปรมา
เป็นโจทย์ให้ทุกคนได้เกิด

กระบวนการเรียนรู้ ซึ่งจะเกิดครั้งแล้วครั้งเล่า จากรุ่น
หนึ่งต่อเนื่องไปยังอีกรุ่นหนึ่ง ประสบการณ์ที่มีค่าต่างๆ
ได้รับการพัฒนามาเป็นลำดับ เบนเป้าหมายการ
ทำงานเข้าสู่ชุมชน ร่วมกันหาแนวทางที่ยั่งยืนมากขึ้น
ตามแนวทาง “คนอยู่กับป่า” เราทราบวาระระบบวิถีชีวิต
คนภูเขาดั้งเดิมนั้นสัมพันธ์และสอดคล้องกับป่า เป็น
ภูมิปัญญาที่มีค่ามาก แต่ในปัจจุบัน วัฒนธรรม
คนเมืองได้แผ่อิทธิพลเข้าไปพร้อมกับถนนสีดำและ
สายไฟฟ้า จึงก่อให้เกิดภาวะก้ำกึ่งระหว่างของใหม่กับ

ของเก่า คนรุ่นใหม่กับคนรุ่นเก่า วิธีการที่จะดำรงชีพ
อยู่ได้ในอนาคต คงต้องใช้สติและเรียนรู้อย่างเป็น
องค์รวมมากขึ้น เชื่อมโยงกันเป็นเครือข่ายและ
สนับสนุนซึ่งกันและกัน

โครงการ “รางวัลลูกโลกสีเขียว” เป็นหนึ่งใน
โครงการปลูกป่าถาวรเฉลิมพระเกียรติ ซึ่งสนับสนุน
โดยการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย ด้วยเจตจำนงที่
ให้กำลังใจและสนับสนุนผู้สร้างสรรค์ผลงานด้านการ
อนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรป่าไม้ ในปีนี้ได้พิจารณาให้
กลุ่มรักษ์ดอยอินทรีได้รับรางวัลดีเด่นประเภทเยาวชน
และมีพิธีมอบรางวัลในวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๓
ที่สำนักงานใหญ่ ปตท.กรุงเทพมหานคร โดยมีนาย
อาพันธ์ ปันยารชุน เป็นประธานกรรมการตัดสินและ

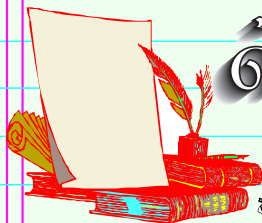

มอบรางวัล เหตุผลการพิจารณาให้รางวัล ดังปรากฏ
ในหนังสือ “งานเขียน บุคคล ชุมชน กลุ่มเยาวชน
รางวัลลูกโลกสีเขียว ครั้งที่ ๒” ความตอนหนึ่งว่า

“จากเยาวชนกลุ่มเล็กๆ ที่ก่อตั้งขึ้นเมื่อ ๒๐ ปี
ที่แล้ว ปัจจุบันกลุ่มรักษ์ดอยอินทรี ได้พิสูจน์ให้เห็น
แล้วว่า พลังของเยาวชนคือภูมิคุ้มกันที่แข็งแรงของ
ชุมชน พวกเขาแสดงศักยภาพของคนรุ่นใหม่ที่ดีเยี่ยม
ไปด้วยจิตสำนึก ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ชุมชนและ
สังคม ให้ดำรงอยู่ได้ท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลงที่
เชี่ยวกราก โดยยังคงดำรงไว้ซึ่งภูมิปัญญาอันล้ำค่าของ
บรรพบุรุษ พวกเขาคือตัวอย่างของการทำงานร่วมกัน
ระหว่างเด็กพื้นราบและบนดอยสูงได้อย่างแนบแน่น
เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มีแนวคิดและการดำเนิน
กิจกรรมที่หลากหลาย จากการอนุรักษ์ธรรมชาติสาน
ต่อวิถีชีวิตชุมชนอย่างต่อเนื่องยาวนานเป็นแบบอย่าง
ที่ดีแก่เยาวชนอื่น สะท้อนถึงบทบาทของพวกเขาที่ไม่
ยิ่งหย่อนไปกว่าผู้ใหญ่ เป็นความหวัง เป็นกำลัง
สำคัญของสังคม ที่เราควรช่วยกันสนับสนุน.....”

ปัจจุบัน ที่ทำการกลุ่มรักษ์ดอยอินทรี อยู่
บ้านเลขที่ ๑๔๒ หมู่ ๓ ต.หนองล่อง กิ่ง อ.เวียง-
หนองล่อง จ.ลำพูน ๕๑๑๒๐ มี อ.สุเมธ อ.ทศบุรินทร์
พรหมรักษา เป็นที่ปรึกษา

ด้วยความห่วงใย จากใจครู

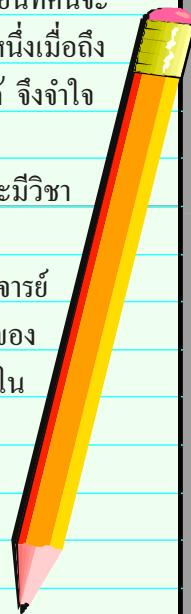
○ มาลา

ทัศน์ มาจากอีสาน ร่างกายกำยำ ทำทางทรหดอดทน ในช่วงโม่งเรียนทัศน์จะนั่งหลังเสมอ ถามอะไรก็จะไม่ค่อยตอบ หากหลบครูได้เป็นหลบ จนวันหนึ่งเมื่อถึงคราวสอบเดี่ยว ทัศน์หนีไม่พ้น ต้องเผชิญหน้ากับครู ทัศน์ตอบคำถามไม่ได้ จึงจำใจสารภาพกับครูว่า “ผมไม่ค่อยรู้เรื่องที่ครูสอน ผมตอบไม่ได้หรอกครับ”

“อ้าว ! แล้ววิชาอื่นๆ ที่ผ่านมากุณสอบมาได้ยังไง” ครูสงสัยเพราะมีวิชาคล้ายๆ กันนี้ ที่ทัศน์ต้องสอบเดี่ยวเช่นกันและทัศน์ก็ได้คะแนนดีจนครูงุน

“ก็ไม่ได้หรอกครับ แต่ผอญูอาจารย์เขาช่วย ผมจึงรอดมาได้” อาจารย์คนที่ทัศน์พูดถึงเป็นชาวต่างประเทศ และเดินทางกลับบ้านเกิดเมืองนอนของตนแล้ว จึงไม่อาจช่วยทัศน์ในเทอมนี้ได้ ทัศน์เป็นนักเรียนของครูที่อยู่ในเกณฑ์อ่อนมาก ถ้าไม่ปรับปรุงตัว วิชาที่เรียนอยู่ต้องตกแน่ๆ

ครูจึงถามว่า “ในเมื่อรู้ว่าทำไม่ได้ ทำไมจึงไม่เข้าเรียน อย่างนี้ก็ยิ่งแย่เข้าไปใหญ่” ทัศน์ตอบว่า “ผมเกรงใจเพื่อน ไม่อยากเป็นตัวถ่วงให้เขาเสียเวลา ผมต้องคอยถามเพื่อนตลอดเลยครับ จนอายุเขาและรู้สึกว่าเพื่อนก็รำคาญผมด้วย” แล้วคุณก็เลยแก้ปัญหาด้วยการโดดเรียนเรื่อยๆ

อย่างนั้นหรือ” ครูถาม “ก็จะได้ไม่เป็นภาระเพื่อนใจครับ” ทศน์ยังคงยืนยัน

“ครูถามจริงๆ เอะ คุณคิดว่าวิธีนี้จะแก้ปัญหาได้หรือ” ทศน์ก้มหน้านิ่งเงียบ ครู่จึงพูดต่อว่า “ถ้าเรามีปัญหาแล้วคิดแต่จะหนีมันตลอด เราจะแก้ได้หรือคะ ถ้าคุณหนีปัญหา คุณก็ต้องหนีตลอดชีวิต เพราะปัญหาจะเกิดขึ้นตลอดเวลา ครูคิดว่าเมื่อคนเรามีปัญหา สิ่งที่จะต้องทำคือ เผชิญหน้ากับมัน หาสาเหตุและค่อยๆ หาวิธีแก้มันไป ที่สำคัญคือ คุณต้องกล้ายอมรับความจริงว่า คุณกำลังมีปัญหาและรวบรวมพลังที่จะเริ่มต้นเผชิญหน้ากับมัน” ทศน์เงยหน้าขึ้น ครู่จึงถามต่อไปว่า “จะสู้ไหมคะ ถ้าคุณสู้ครูจะช่วย” ทศน์พยักหน้า และพูดว่า “สู้ครับ ผมจะสู้” “ดีค่ะ คุณไปทบทวนบทเรียนเก่ามานะ เตรียมบทเรียนใหม่ก่อนเข้าห้อง อย่าโดดเรียน เพราะมันมีแต่จะทำให้คุณแย่ลง อยู่ในห้องก็ให้ตั้งใจเรียน ถ้าไม่เข้าใจมาพบครู ไม่ต้องไปถามเพื่อนก็ได้ ถ้ากลัวจะทำให้เพื่อนรำคาญ ครูยินดีจะอธิบายให้คุณฟัง” “ครับ” ทศน์รับปาก พลางยกมือไหว้แล้วลาครูไป

ทศน์ไม่ได้มาพบครูเลยตลอดอาทิตย์นั้น พอถึงชั่วโมงเรียนของครูอาทิตย์ถัดมา ทศน์เข้าเรียน หน้าตาดูมุ่งมั่นเหมือนคนเตรียมพร้อมออกรบ ถึงคราวที่ทศน์ต้องตอบ ทศน์ตอบได้ดีจนครูแปลกใจ นอกชั่วโมงเขาไม่เคยมาหาครู ไม่เคยมาถามสิ่งที่ไม่เข้าใจ ครูก็ยังสงสัยว่า เขาไปติวที่ไหนกับใคร และในชั่วโมงต่อๆ มา ทศน์ก็ทำได้ดีขึ้นเรื่อยๆ หากเจอกันโดยบังเอิญแล้วครูถามถึงการเรียน ทศน์ก็จะยิ้มอายๆ และบอกว่า “ผมกำลังพยายามทบทวนบทเรียนอยู่ครับ” ครูก็คิดว่าทศน์คงปรับปรุงตัวขึ้นจนเพื่อนๆ สังเกตเห็น จึงช่วยเหลือและไม่รำคาญเขาอย่างแต่ก่อน

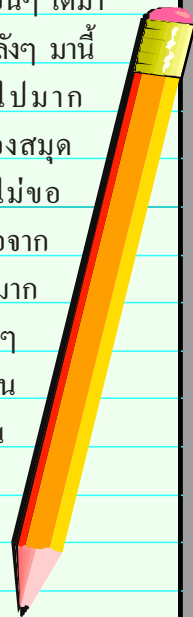
จนวันสุดท้ายของการเรียน ทศน์ต้องมาสอบเดียวกับครูอีกครั้ง ครูให้ทศน์เขียนใบประเมินผลว่า ตนเองน่าจะจะได้เกรดอะไรสำหรับวิชานี้ ทศน์ตอบว่า “ที่จริงผมควรจะได้ F ถ้าได้ D ผมก็คิดว่าดีมากแล้ว แต่ถึงผมจะได้อะไรก็ตาม มันก็ไม่สำคัญสำหรับผม เพราะผมได้สิ่งที่สำคัญที่สุดจากวิชานี้แล้ว กำลังใจในครูครับ”

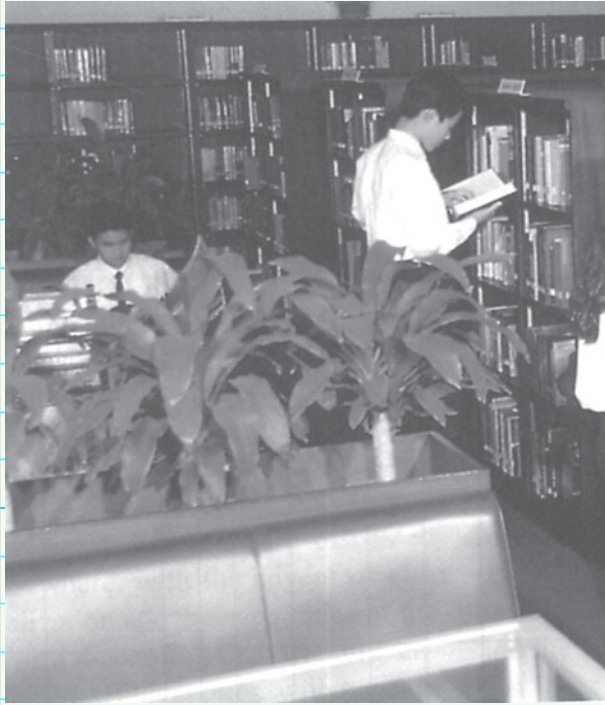
ทศน์สอบผ่านไปได้ดีเกินความคาดหมายของทั้งทศน์และครู ครูถามทศน์ว่าสิ่งที่ตอบครูมาทั้งหมดนี้ คิดเองหรือเพื่อนช่วย เขาบอกว่า “คิดเอง ทำเองคนเดียว

ครับ” (ซึ่งเพื่อนๆ ได้มายืนยันว่าระยะหลังๆ มานี้ทศน์เปลี่ยนไปมาก เห็นเขาเข้าห้องสมุดตลอด และไม่ขอความช่วยเหลือจากใคร เขายืนยันมากจนเพื่อนที่เก่งๆ ยังต้องอายุที่เห็นทศน์ตั้งใจเรียนขนาดนั้น)

ครูถาม
ท ศ น์ ว่ า
“คุณรู้สึกว่

ตัวเองดีขึ้นไหม คุณ
ภูมิใจในตัวเองไหมที่ดีขึ้น
ได้ขนาดนี้” (เพราะเขา
ไม่เคยมาหาครูเลย หาก
แต่พยายามช่วยตัวเอง
อย่างมาก)

ทัศนัยยังฟัง
อย่างภาคภูมิใจ พลาง
ตอบว่า “ดีใจและ
ภูมิใจครับ และถ้าครู
จะให้ผมไปเป็น
ตัวอย่างกับน้องๆ
ก็บอกนะครับ
ผมยินดีจะเอา
ประสบการณ์
ของตัวเองไปเล่า”

ครูส่งรอยยิ้มอึ้งใจให้ทัศนัยและบอกว่า “ครูก็ภูมิใจในตัวคุณมาก
เช่นกันค่ะ”

แม่จัตรัง

ตอนเปิดเทอมเข้าไปเรียน
ป.๑ ใหม่ๆ ผมยังเป็นเด็กเล็กนัก จึง
รู้สึกไม่อยากจากบ้าน จากพ่อกับ
แม่เพื่อไปเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ
ถึงแม้พ่อกับแม่จะบอกว่าการเรียน
หนังสือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับตัวผม
เองในวันข้างหน้า แต่ผมก็ไม่รู้ว่า
วันข้างหน้าคือวันอะไร และเมื่อ
ไหร่จะมาถึง ทำให้รู้สึกน้อยใจและ
อดคิดไปไม่ได้ว่า หากมีพ่อกับแม่
ไปอยู่ที่กรุงเทพฯ ด้วยกัน คงจะ
ทำให้ผมหายเหงาไม่ต้องอยู่คนเดียว

และน่าจะอยากไปโรงเรียนมากกว่านี้ แต่ก็คงเป็นไปได้ เพราะพ่อต้องดูแลกิจการที่โรงสีช่วยกันกับป้า ส่วนแม่ก็ต้องดูแลน้องๆ ของผมอีกหลายคน

ในห้องเรียนชั้น ป.๑ ก. ของผมก็มีเพื่อนๆ ในห้องหลายคนที่

มีความรู้สึกเหมือนผม คือ ตอนเปิดเรียนใหม่ๆ จะมีปัญหาเรื่องไม่ค่อยอยากมาเรียนหนังสือ เวลามาโรงเรียนต้องมีผู้ปกครองพามาส่ง และต้องมีการพูดจาหลอกล่อ ชื้อขนมหรือของเล่นให้เพื่อจะได้ยอมเข้าไปในโรงเรียน แต่ถ้าพูดดีๆ ด้วยแล้วก็ยังไม่ยอม ก็ต้องมีการพูดเสียงดัง แกล้งหรือบังคับให้ยอมเข้าไปในโรงเรียน ผู้ปกครองของเพื่อนผมบางคนต้องทำอย่างนี้อยู่เป็นอาทิตย์ กว่าเพื่อนของผมจะหายเกราะและรู้สึกเริ่มชอบโรงเรียน

ส่วนเพื่อนอีกพวกหนึ่ง ไม่

ใช่ไม่อยากมาโรงเรียนแต่พ่อแม่หรือปู่ ย่า ตา ยาย ทางบ้านจะเป็นห่วงและกังวลไม่อยากให้คลาดสายตา ต้องคอยขับรถมาส่งในตอนเช้า และรับกลับบ้านในตอนเย็น เวลามาส่งก็ต้องงูมมือมาจนถึงชั้นเรียนหรือจนถึงมือครูประจำชั้น ให้ครูได้เห็นหน้าว่ามาโรงเรียนแล้วถึงลากลับไป และก็ยังเป็นผู้ปกครองบางคนเป็นห่วงไม่หาย จะกลับมาใหม่ในตอนใกล้เที่ยงเพื่อหิ้วอาหารกลางวันใส่ปิ่นโตเตรียมมานั่งคอยที่ได้ตักเรียน ทันทีที่กระดิ่งดังได้เวลาพักเที่ยง พวกเราก็จะพากันกรูออกจากห้อง พอลงบันไดใกล้จะถึงชั้นล่าง จะเห็นอาม่าของเพื่อน ๓ คนมายืนรอตรงเชิงบันได เมื่ออาม่าทั้งสามเห็นหลานของตัวเอง แกก็จะก๊วกมือเรียกและยิ้มให้อย่างดีใจ มองเห็นฟันทองหลายซี่เป็นประกายในปาก ผมจำได้ดีว่า

บรรดาอาม่าของ
เพื่อนๆ มากอยส่งข้าว
และนั่งเป็นเพื่อน
กินข้าวกลางวันกับ
หลานชายจนจบ ป.๒
จึงหยุดไปบางคนจนจบ
ป.๓ ถึงค่อยเลิกก็มี

ในจำนวนผู้ปกครองทั้งหมด มีแม่
ของเพื่อนผมคนหนึ่ง
ที่จะขับรถมาส่งลูกที่
โรงเรียนและอยู่เป็น
เพื่อนด้วยตลอดทั้งวัน
จนโรงเรียนเลิก แล้ว

จึงรับลูกกลับบ้านเป็นอย่างนี้ทุกวัน
จนคุณครูและนักเรียนทุกคนใน
โรงเรียนรู้จัก เพื่อนผมคนนี้มีชื่อว่า
‘ฉัตรชัย’ เขาเป็นเด็กอ้วนท้วม
สมบูรณ์ ผิวขาวใส หน้ากลม
พวกเราพอจะรู้ว่าพ่อแม่ฉัตรชัย
เป็นผู้ดีเก่าที่ค่อนข้างมีฐานะ ทำให้

ผมนึกในใจว่า นายฉัตรชัยคงจะ
เป็นลูกแห่ง ต้องมีแม่มากอยดูแล
ถึงโรงเรียน และทำให้นึกไปอีกว่า
แม่ของฉัตรชัยคงไม่ได้ทำงาน หรือ
ไม่มีอะไรทำ และบางที่อาจจะทำ
อะไรไม่เป็นก็ได้ก็เลยต้องมากอยดูแล
ฉัตรชัยทั้งวัน และดูแลคุณแม่ของ

ฉัตรชัยก็จะไม่ค่อยสนใจเด็กคน
ไหนเลย นอกจากนายฉัตรชัยเพียง
คนเดียว

เวลาอยู่ในห้องเรียน ฉัตรชัย
จะนั่งอยู่ตรงกลางของแถวแรก
หน้าชั้นและจะตั้งใจคอยฟังครูสอน
ตลอดเวลา โดยมีคุณแม่ นั่งเป็น
เพื่อนอยู่ตรงม้านิยาวข้างนอก
ห้องเรียนคอยมองไม่ให้คลาดสายตา
นานๆ จึงจะลุกไปไหนมาไหนสักที
ผลการเรียนของฉัตรชัยดีมาก เขา
ไม่เคยสอบได้เกินที่ ๓ เลย (บาง
ครั้งก็ได้ที่ ๑ ด้วย) ซึ่งในห้องของ
ผมจะมีนักเรียนเรียนเก่งระดับแนว
หน้าอยู่แค่ ๕ คน โดยที่ ๕ คนนี้
จะสลับกันได้ที ๑-๕ อยู่ตลอดเวลา
น้อยครั้งมากที่จะมีเพื่อนคนอื่น
สามารถแทรกเข้าไปช่วงชิง
ตำแหน่งมาได้

วันหนึ่ง ในชั่วโมงเลขคณิต
ครูประจำชั้นคือครูสุดาอรเป็นคน

สอน ผมไม่ค่อยตั้งใจเรียน เอาแต่คุยกับเพื่อนข้างๆ บ้าง ข้างหน้าบ้าง พอคุณครูหันไปจดโจทย์เลขบนกระดานดำ ผมก็ได้โอกาสหันไปคุยกับเพื่อนข้างหลังด้วย พอที่คุณครูเขียนกระดานดำเสร็จหันกลับมาเห็นผมกำลังหันหน้าไปคุยกับเพื่อนด้านหลัง ก็เลยทนมั้โหว่ ต้องเรียกผมออกไปทำโทษด้วยการคุกเข่าหน้าชั้น จะได้เลิกคุย แล้วครูก็สอนต่อ โดยเขียนโจทย์เลขบนกระดานดำให้เด็กนักเรียนลอกเอาไปทำเป็นการบ้าน ระหว่างคุกเข่าอยู่ ผมก็คิดในใจว่าวันนี้โชคดี คุณครูใจดีเหมือนกันลงโทษผมเบาๆ แก่ให้คุกเข่าไม่โดนตีมือ แต่ที่ไหนได้พอคุณครูจดโจทย์เลขข้อที่ ๖ บนกระดานดำเสร็จ และสั่งให้ทุกคนในชั้นรีบลอกก่อนหมดชั่วโมง เพราะครูจะลบกระดานดำเนื่องจากชั่วโมงต่อไปเป็นชั่วโมงภาษาอังกฤษ

ซึ่งครูก็ต้องใช้กระดานดำเช่นกัน

คุณครูพูดจบอีกแป๊บเดียว ก็มีเสียงกริ่งหมดชั่วโมง เพื่อนๆ ในห้องส่วนใหญ่จดเสร็จกันแล้วและได้ลงไปพัก ๑๐ นาที พอเพื่อนๆ ลงไปหมด ครูก็หันมาพูดกับผมว่า “ครูใช้เวลาเธอ ๑๐ นาที ให้จดโจทย์เลขทั้งหมด ๖ ข้อ บนกระดานดำให้เสร็จ ถ้าไม่เสร็จครูก็จะลบกระดานดำ และทำโทษด้วยการตีมือ ๒ ที รีบจดให้เสร็จนะ เดี่ยวครูจะกลับมาดู” พูดจบ ครูก็เดินออกจากห้องไป ทิ้งให้ผมซึ่งคุกเข่าอยู่รีบลุกขึ้นกลับไปที่โต๊ะ และลอกโจทย์เลขทั้งหมดลงในสมุดการบ้าน ขณะที่ผมกำลังลอกโจทย์เลขอย่างลวกๆ ลึกๆ ลอนๆ อยู่ นั่นก็รู้สึกเหมือนมีใครมานั่งลงข้างๆ จนชิดตัวผม และมีเสียงพูดขึ้นว่า “น้ำจะช่วยจดให้นะกะ หนูคงจดไม่ทันแน่” ผมเงยหน้าขึ้นเพื่อมอง

ดูว่าเป็นใคร แต่ยังไม่ทันพูดอะไร คุณแม่ของฉัตรชัยก็หิบบสมุดของผมไป และล้วงมือไปในกระเป๋าถือหยิบดินสอออกมาจดโจทย์เลขบนกระดานดำอย่างรวดเร็ว ผมทำอะไรไม่ถูกได้แต่มองดูและคิดว่า แม่ฉัตรชัยซึ่งนั่งอยู่บนม้ายาวหน้าห้องเรียน คงได้ยินที่ครูกล่าวโทษผมไว้ก็เลยเข้ามาช่วยผม

พอใกล้หมดเวลาพัก ๑๐ นาที ครูสุดาออร์กก็กลับเข้ามาในห้องอีก และเห็นแม่ฉัตรชัยนั่งจดโจทย์เลขอยู่ข้างๆ ผม ก็ตกใจและถามขึ้นว่า “คุณแม่ทำอะไรคะ” แม่ฉัตรชัยตอบว่า “ช่วยหนูคนนี่แกจดโจทย์เลขนะกะ แกเขียนช้า คงลอกไม่ทันแน่เลยกะ” ครูจึงพูดว่า “ไปจดให้ทำไหม ดาคนนี่แกไม่ค่อยตั้งใจเรียน เอาแต่คุย ต้องทำโทษบ้างจะได้เข็ด” ขณะฟังครูแม่ฉัตรชัยก็เขียนไปด้วยไม่หยุดเลย แกเขียนเร็วมากจริงๆ

ทันพอดีกับเสียงกริ่งที่ดังขึ้น แก
พับสมุดส่งคืนให้ผมพร้อมกับพูด
ว่า “น้ำจืดให้เสร็จพอดีลองไปอ่านดู
ถ้าอ่านตัวไหนไม่ออกก็ให้มาถาม”
ผมรับสมุดกลับมาและยกมือไหว้
ขอบคุณ เพราะถ้าคุณแม่ฉัตรชัยไม่
มาช่วย ผมคงต้องโดนตีมือแน่ๆ ก็
พอดีกับครูสอนภาษาอังกฤษเดิน
เข้ามาพร้อมกับเพื่อนในห้องเรียน

ผมรีบเอาสมุดใส่กระเป๋า โดย
ไม่ได้เปิดออกอ่าน เพราะต้อง
เตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป วิชาภาษา
อังกฤษก็มีการบ้านเขียนบน
กระดานดำให้จดมากจนหมดชั่วโมง
เลิกเรียน ครูก็ให้คนที่จดไม่ทันนั่ง
จดต่อ ผมเขียนซ้ำก็เลยต้องอยู่จด
เป็นคนท้ายๆ พอลอกการบ้านเสร็จ
เก็บกระเป๋าก็ไม่เหลือใครแล้ว
มองไปที่ม้านั่งตรงระเบียบก็ไม่เห็น
แม่ฉัตรชัย คงรับฉัตรชัยกลับบ้าน
ไปแล้ว ผมก็เลยเดินกลับบ้าน

ถึงบ้านก็อาบน้ำกินข้าว และเอา
การบ้านออกมาทำ ตอนเปิด
กระเป๋าหยิบสมุดการบ้านวิชาเลขที่
แม่ฉัตรชัยจดให้ออกมา ในใจคิดว่า
พอเปิดสมุดออก คงพบลายมือยุ่งๆ
เขียนหวัๆ แบบผู้ใหญ่ ที่ไหนได้
พอเปิดสมุดจริงๆ มาถึงหน้าที่ว่า
ผมก็ต้องตกตะลึงและแปลกใจมาก
เพราะลายมือที่แม่ฉัตรชัยจดให้นั้น
เขียนบรรจงตัวเท่าๆ กันเหมือน
เวลาผมคัดไทย ดูเป็นระเบียบสวย
งาม ไม่มีการลากหางตัวนี้ไปต่อกับ
ตัวถัดไปแบบลายมือของผู้ใหญ่
ผมมองหน้านั้นอยู่นาน และคิด
ขอบคุณแม่ของฉัตรชัยอยู่ในใจ
พลางนึกเสียใจที่เคยคิดและมอง
แกในทางไม่ดีแต่แรก

แม่ฉัตรชัยทำให้ผมคิดถึงแม่
ขึ้นมา ถ้าแม่ของผมมาอยู่ด้วยกัน
กับผมที่กรุงเทพฯ ก็คงจะดี แม่จะ
ได้มาช่วยจัดการบ้านให้ผมบ้าง

เพราะลายมือแม่ก็สวยและอ่านง่าย
เหมือนกัน

คืนนั้นผมตั้งใจทำการบ้านอย่าง
ดี พยายามเขียนหนังสือให้สวย
และหวังให้การบ้านเลขทุกข้อถูก
หมด เพื่อให้สมกับลายมือสวยๆ
และความใจดีของแม่ฉัตรชัย

ผมเก็บสมุดเล่มนี้ไว้อย่างดี
แม้จะเขียนหมดเล่มไปแล้ว และ
ในเวลาที่ผมคิดถึงแม่มาากๆ ที่ไร ก็
จะหยิบสมุดขึ้นมาเปิดออกดู ทำให้
รู้สึกถึงความมีน้ำใจของแม่ฉัตรชัย
ที่มาช่วยผม และรู้สึกเหมือนมีแม่
มานั่งอยู่ใกล้ๆ

ทะเลบ้า

○ นัฐนิชา จิตติวรรณ

ดิฉันชอบทะเลมาก ถ้ามีโอกาสได้ไปทะเลก็จะ
ป้วนเปี้ยนอยู่แถวชายหาด เดินเล่น นั่งเล่นอย่างไม่รู้เบื่อ
และมักจะมองไปในทะเลที่หาฝั่งอีกฝั่งหนึ่งไม่เห็น ดูคลื่น
กระทบฝั่งระลอกแล้วระลอกเล่าไม่รู้เหน็ดเหนื่อย ฟังเสียง
คลื่นกระทบฝั่งช่างไพเราะเสียเหลือเกิน เพลินจนลืมเวลา
ดิฉันมักจะได้อธิษฐานไว้สอนตัวเองเสมอๆในขณะที่มองดูทะเล

ในภาพนี้เป็นภาพทะเลกำลังมีคลื่นแรงมากๆ เปรียบ
เสมือนกับอารมณ์ของคนเรา บางครั้งเมื่อมีอะไรมากระทบ
ก็เกิดความรู้สึกไม่พอใจ โกรธขึ้นมาที่พร้อมที่จะทำลายทุกสิ่ง
ทุกอย่างที่อยู่ใกล้ๆ ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเคยเป็นที่รักใคร่ชอบพอ
มาก่อนก็ตาม

ในภาพจะ
เห็นนกบินอยู่
เหนือทะเล นกนี้
อยู่เหนือทะเล
มองดูสวยงามใน
ยามคลื่นลมสงบ
แต่พอเกิดพายุ
อารมณ์ขึ้นมา
ความรู้สึกดีๆ ที่นก
มีต่อทะเล หรือ
ทะเลมีต่อนกก็สูญ
หายไป มิตรภาพ
กำลังถูกมรสุมและ
คลื่นลมทางอารมณ์
ทำลายลง เรือ

ลำน้อย เมื่อเจอคลื่นลมพายุแรงขนาดนี้ ก็ควรอยู่ห่างๆ ทะเลจะดีกว่า ก่อนที่จะถูกคลื่นลมและพายุทำลายลงจน
ไม่มีเหลือส่วนที่อยู่เลย

สรุป คือว่าเมื่อเราพบหรือเห็นใครที่มีอารมณ์แปรปรวน เดี่ยวดีเดี๋ยวร้าย ก็พยายามให้อยู่ห่างๆ จะดีกว่า ก่อน
ที่เราต้องตกเป็นเหยื่อทางอารมณ์ให้เขาทำร้ายเราได้

น้ำ หมัก ชีวภาพ

ภูมิปัญญาชาวบ้าน เพื่อเศรษฐกิจพอเพียง

น้ำหมักชีวภาพ

(Enzyme Ionic Plasma)

(เรียก สารสกัดชีวภาพ น้ำหมัก หรือ จุลินทรีย์)

คือ ของเหลวสีน้ำตาลที่มีทั้งจุลินทรีย์และสารอินทรีย์ที่เป็นประโยชน์ต่อการเพาะปลูก สามารถทำให้ได้ทุกครัวเรือน นำผลไม้หรือพืชผักและเศษอาหาร

- มาหมักกับน้ำตาลทรายแดง, น้ำตาลอ้อยหรือกากน้ำตาล
- หมัก ๑๕ วัน - ๓ เดือน(ยิ่งนานยิ่งดี) ก็จะได้น้ำ
- หมักที่มีจุลินทรีย์ ซึ่งสามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน
- เช่น การเกษตร ทำปุ๋ย รดน้ำต้นไม้ ชำระล้างคราบ
- สกปรก ซักผ้า ล้างห้องน้ำ ดับกลิ่นเหม็นในห้องน้ำ
- โถส้วม ท่อระบายน้ำ

★ **วิธีทำ มี ๒ แบบ**

๑. หมักแบบน้ำไอโซน ของ ดร.รสสุคนธ์ พุ่มพันธุ์วงศ์

๒. หมักแบบแห้ง ไอเอ็มโอ ของ มร. ฮาน คิวโซ จากเกาหลี

กลุ่มสันติชีวภาพได้ปรับวิธีการทำ ของ ดร.รสสุคนธ์ พุ่มพันธุ์วงศ์ และ มร.ฮาน คิวโซ เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและใช้ประโยชน์ให้ได้มากที่สุด

★ **น้ำมันชีวภาพสูตรน้ำ**

วัสดุ ๑. ผลไม้เปลือกหรือเศษผลไม้ ๓ กก.
๒. น้ำตาลทรายแดง ๑ กก.
๓. น้ำสะอาด ๘-๑๐ ลิตร

วิธีทำ ๑. ใส่น้ำตาลและน้ำลงไปในถัง คนให้ละลาย
๒. หั่นผลไม้ใส่ลงในถัง อย่าใส่จนเต็ม เหลือที่

ไว้ประมาณ ๑ ส่วน

๓. ปิดฝาให้สนิท หมัก ๓ เดือน

(ซักผ้า รดน้ำต้นไม้ล้างห้องน้ำฯ)

น้ำมันชีวภาพสูตรส้มป่อย

วัสดุ ๑. ฝักส้มป่อยแห้ง ๑ กก.
๒. น้ำตาลอ้อย ๑ กก.
๓. น้ำสะอาด ๑๐ ลิตร

วิธีทำ ๑. ใส่น้ำตาลและน้ำลงไปในถัง คนให้ละลาย
๒. ใส่ฝักส้มป่อย อย่าใส่จนเต็ม เหลือที่ไว้ประมาณ ๑ ส่วน

๓. ปิดฝาให้สนิท หมัก ๓ เดือน
(ซักผ้า สระผม ผสมน้ำอาบทำให้ผิวชุ่มชื้น)

สูตรนมจากซัก(ประจำดีควาย)

วัสดุ ๑. ประจำดีควาย ๒ กก.
๒. น้ำตาลอ้อย ๑ กก.
๓. น้ำสะอาด ๘-๑๐ ลิตร

วิธีทำ ๑. ใส่น้ำตาลและน้ำลงไปในถัง คนให้ละลาย

๒. ใส่ประจำดีควาย อย่าใส่จนเต็ม เหลือที่ไว้ประมาณ ๑ ส่วน

๓. ปิดฝาให้สนิท หมัก ๓ เดือน
(ซักผ้า ล้างห้องน้ำฯ)

สูตรมะนาว

- วัสดุ**
๑. มะนาว	๓	กก.
๒. น้ำตาลอ้อย	๑	กก.
๓. น้ำสะอาด	๘	ลิตร
- วิธีทำ**
๑. ใส่น้ำตาลและน้ำลงไปในถัง คนให้ละลาย
 ๒. หั่นมะนาวตามขวาง หรือเป็นแว่น
 ๓. ใส่มะนาว ไม่ควรใส่จนเต็ม เหลือไว้ประมาณ ๑ ส่วน ปิดฝาให้สนิท หมัก ๓ เดือน
- เอาน้ำใสมาใช้ กากทำปุ๋ย ทำเจ็จจางก่อน (ซักผ้า-ล้างจาน ผสมน้ำยาที่มีอยู่ ๑ ต่อ ๘)

สูตรมะกรูด

- วัสดุ**
๑. มะกรูด	๓	กก.
๒. น้ำตาลอ้อย	๑	กก.
๓. น้ำสะอาด	๘-๑๐	ลิตร
- วิธีทำ**
๑. ใส่น้ำตาลและน้ำลงไปในถัง คนให้ละลาย
 ๒. หั่นมะกรูดตามขวาง หรือเป็นแว่น
 ๓. ใส่มะกรูด ไม่ควรใส่จนเต็ม เหลือไว้ประมาณ ๑ ส่วน ปิดฝาให้สนิท หมัก ๓ เดือน
- เอาน้ำใส่ออกมาใช้ซักผ้า สระผม ล้างห้องน้ำ ล้างกระຈก กากทำปุ๋ย โดยทำให้เจ็จจางก่อน

สูตรสับปะรด

- วัสดุ**
๑. สับปะรด	๓	กก.
๒. น้ำตาลอ้อย	๑	กก.
๓. น้ำสะอาด	๘	ลิตร
- วิธีทำ**
๑. ใส่น้ำตาลและน้ำลงไปในถัง คนให้ละลาย
 ๒. หั่นสับปะรดตามขวาง หรือเป็นแว่น
 ๓. ใส่สับปะรด ไม่ควรใส่จนเต็ม เหลือไว้ประมาณ ๑ ส่วน ปิดฝาให้สนิท หมัก ๓ เดือน

สูตรมะเฟือง

- วัสดุ**
๑. มะเฟือง	๓	กก.
๒. น้ำตาลอ้อย	๑	กก.
๓. น้ำสะอาด	๘	ลิตร
- วิธีทำ**
๑. ใส่น้ำตาลและน้ำลงไปในถัง คนให้ละลาย
 ๒. หั่นมะเฟืองตามขวาง
 ๓. ใส่มะเฟือง
- ไม่ควรใส่จนเต็ม เหลือไว้ประมาณ ๑ ส่วน ปิดฝาให้สนิท หมัก ๓ เดือน (ใช้ล้างหน้า ทำให้หน้าขาวนวล)

สูตรมหากษัตริย์และมะกรูด

วัสดุ	๑. มหากษัตริย์	๓	กก.
	๒. มะกรูด	๑๕	ลูก
	๓. น้ำตาลอ้อย	๑	กก.
	๔. น้ำ	๑๐	ลิตร

- วิธีทำ
๑. ล้างมหากษัตริย์ให้สะอาด แช่น้ำ ๑ คืน
 ๒. ใช้มีดกรีดมหากษัตริย์เพื่อเอาเมล็ดออก
 ๓. มะกรูดเผาไฟ จนกระทั่งมีน้ำมันออกที่ผิว
 ๔. นำมหากษัตริย์และมะกรูดใส่ลงถัง
 ๕. เติมน้ำตาลอ้อย น้ำเปล่า
 ๖. ใช้กระดาดขาวแผ่นใหญ่ปิดถัง มัดด้วยเชือก

หมัก ๑๕ วัน

จะได้มหากษัตริย์ที่มีฟอง และมีกลิ่นหอม

วิธีใช้ -ใช้น้ำหมัก ๓๐ ซีซี (๓ ช้อนโต๊ะ) : น้ำ ๑ ลิตร
 เช้า ๒๐-๓๐ นาที ชักขี้ ล้างออกด้วยน้ำสะอาด
 -ถ้ำรดต้นไม้ น้ำหมัก : น้ำ = ๑ : ๕๐๐
 -กากเอาไปทำปุ๋ย หมักไว้ใส่ต้นไม้

วิธีขยาย น้ำหมัก ๑ ส่วน น้ำตาล ๑ ส่วน น้ำ ๑๐ ส่วนถ้าเก็บไว้นานเท่าไรยังมีประสิทธิภาพมากเท่านั้น

ข้อควรระวัง ปิดฝาให้สนิทเพื่อป้องกันแมลงต่างๆ เพราะจะทำให้เกิดหนอน แต่ถึงมีหนอนก็นำมาใช้ได้ (ถ้าใส่หัวเชื้อเก่าลงไป ๑ ลิตร จะทำปฏิกิริยาเร็วขึ้น)

เก็บไว้ในที่ร่ม อย่าให้ถูกแสงแดด หรือถูกฝน

★ ทุกสูตรมีประโยชน์ดังนี้

๑. ชักผ้า ล้างห้องน้ำ ล้างรถ เช็ดกระจก
๒. ผสมน้ำรดต้นไม้
๓. ทำปุ๋ย ใช้ในการเกษตร
๔. ใช้ใส่แผลฟกช้ำ
๕. ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม

★ น้ำหมักชีวภาพดักกลิ่น

- วัสดุ**
1. ผลไม้หรือเปลือกผลไม้ ๓ กก.
 2. น้ำตาลทรายแดงหรือกากน้ำตาล ๑ กก.
 3. น้ำสะอาด ๑๐ ลิตร

- วิธีทำ**
1. ละลายน้ำตาลทรายแดงในน้ำสะอาด
 2. บรรจุน้ำตาลทรายแดงและน้ำลงในโถที่เตรียมไว้
 3. ใส่ผลไม้หรือเปลือกผลไม้ลงไป หมัก ๓ เดือน

๔. แยกน้ำใสออกหมักต่อในสัดส่วน หัวน้ำหมัก ๑ ลิตร น้ำตาลทรายแดงหรือกากน้ำตาล ๑ กก. น้ำสะอาด ๑๐ ลิตร หมักไว้ ๒ เดือน ขยายต่อไปแบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ ทุก ๒ เดือน ยิ่งหมักไว้ได้นานๆ ก็ยิ่งดี

★ ประโยชน์ของน้ำหมักชีวภาพผลไม้

1. ใช้ดับกลิ่นในห้องน้ำ, โถส้วม, ท่อระบายน้ำ
 2. ใช้รดต้นไม้ ทำให้ต้นไม้เจริญงอกงามดี
- อัตราส่วนรดต้นไม้ น้ำหมัก : น้ำ = ๑ : ๕๐๐

ข้อควรระวัง ปิดฝาให้สนิทเพื่อป้องกันแมลงต่างๆ เพราะจะทำให้เกิดหนอน แต่ถึงมีหนอนก็นำมาใช้ได้

เก็บไว้ในที่ร่ม อย่าให้ถูกแสงแดด หรือถูกฝน

★ สูตรน้ำหมัก

- วัสดุ** ผักหรือผลไม้ ๒-๓ กก. ต่อน้ำตาลทรายแดง ๑ กก.

วิธีทำ หั่นผักหรือผลไม้ เป็นชิ้น ชิ้นละประมาณ ๒ ซม. แบ่งเคล้ากับน้ำตาลทรายแดง(น้ำอ้อย)ให้เข้ากันดี ใส่ภาชนะที่เตรียมไว้ เว้นที่ ๑ ใน ๓ ของภาชนะ ปิดฝาให้สนิท ทิ้งไว้ ๑๐-๑๕ วัน จะมีน้ำออกมา นำน้ำหมักมาขยายในอัตราส่วน

น้ำหมัก : น้ำตาลทรายแดง : น้ำ ๑ : ๑ : ๘

หมักไว้อีก ๗-๑๕ วัน ก็นำมาใช้ได้ หรือจะ
เติมน้ำ ๘ ลิตร ต่อน้ำตาลทรายแดง ๑ กก. ใส่ใน
ถังก็ได้ หมักต่อ ๗-๑๕ วัน

(*ถ้าจะให้เป็นปุ๋ย ไม่ต้องขยาย เอามาผสม
กับน้ำ ๑ ต่อ ๑,๐๐๐รดต้นไม้ได้เลย

*อนึ่งพืชที่จะนำมาหมักแบบแห่งนี้ หาก
เก็บเกี่ยวก่อนพระอาทิตย์ขึ้น จะเป็นช่วงเวลาดีที่สุด
และไม่ต้องล้าง ถ้าเปียกฝนให้ผึ่งในที่ร่มให้หมาดก่อน
ถ้าเปียกน้ำค้างไม่เป็นไร)

วิธีขยาย น้ำหมัก ๑ ส่วน น้ำตาล ๑ ส่วน น้ำ ๑๐
ส่วน หมักไว้ ๑ เดือน

ยิ่งเก็บไว้นาน ก็ยิ่งมีประสิทธิภาพมากขึ้น
ข้อควรระวัง ปิดฝาให้สนิทเพื่อป้องกันแมลงต่างๆ เพราะ
จะทำให้เกิดหนอน แต่ถึงมีหนอนก็นำมาใช้ได้

เก็บไว้ในที่ร่ม อย่าให้ถูกแสงแดด หรือถูกฝน

★ **น้ำหมักชีวภาพสูตรปรุงแต่ง**

- วัสดุ** ๑. น้ำหมักชีวภาพ(ยี่งนานเป็นปียิ่งดี) ๒๐ลิตร
(ถ้า น้ำหมัก ใหม่นานจะเสีย)
๒. น้ำต่าง ๑๐ ลิตร
๓. N ๗๐ ๑ กก.

๔. เกลือ ๕๐ กรัม
ต้องการกลิ่นก็เอาน้ำหมักมะกรูดหรือของ

หอมใส่

ถ้าไม่มี N ๗๐ จะใช้น้ำยาซักผ้าหรือแชมพู
ก็ได้

วิธีทำ ๑. คน N ๗๐ กับเกลือให้เข้ากัน เติมน้ำต่างคน
ไปเรื่อยๆ

๒. เติมน้ำหมัก คนต่ออีกพอประมาณ N ๗๐
อาจจะละลายไม่หมดก็ไม่เป็นไร
ทิ้งไว้ ๑ คืนก็ใช้ได้ (ถ้าต้องการฟองมากก็เพิ่ม
N ๗๐)

ประโยชน์ ๑. ซักผ้า ๒. ล้างห้องน้ำ

วิธีใช้ น้ำหมัก ๓ ฝา : น้ำ ๑ ชัน แช่ผ้า ๑๐-๑๕
นาที่ ล้างออกด้วยน้ำสะอาด

★ **สูตรปุ๋ยน้ำหมักชีวภาพรดต้นไม้**

วัสดุ กลัวยสุก ๑ กก.
มะละกอสุก ๑ กก.
ผักทอง ๑ กก.
น้ำตาลทรายแดง ๑ กก.

วิธีทำ ๑. หั่นกลัวย มะละกอ ผักทองเป็นชิ้น

ยาวประมาณขึ้นละ ๒ ซม.

๒. เคล้ากับน้ำตาลทรายแดง(หรือน้ำอ้อย)ให้เข้ากัน เทใส่ภาชนะที่เตรียมไว้ให้เหลือภาชนะที่ว่าง ๑ ใน ๓ ของภาชนะ

๓. หมักทิ้งไว้ ๑๐-๑๕ วัน ก็เอาน้ำมาใช้ผสมน้ำตาลต้นไม้

วิธีใช้ รดต้นไม้ อัตราส่วน น้ำหมัก ๑ ส่วนผสมน้ำ ๑,๐๐๐ ส่วน รดเข้า เย็น

-กากที่เหลือเอาไปทำปุ๋ยแต่ต้องใส่น้ำหรือผสมกับดิน ทำให้เจือจางก่อน อย่าใส่โดยตรง ต้นไม้จะตาย

-หรือจะเติมน้ำตาลทรายแดง(น้ำอ้อย) ๑ กก.

ต่อน้ำ ๘ ลิตร หมักต่ออีก ๑๕ วัน เอามาใช้ซักผ้า ล้างห้องน้ำได้

-น้ำหมักชีวภาพถ้าหมักจากพืชชนิดใด ถ้าเอไปรดตัวของมันเอง จะให้ผลผลิตมากเป็นหลายเท่า เช่น ถ้าหมักจากมะเขือเทศ ก็เอาน้ำหมักมะเขือเทศไปรดต้นมะเขือเทศ ลูกมะเขือเทศจะดกมาก

★ **น้ำหวานหมัก(สูตร มร.ฮาน ดิวโซ)**

๑. ช่วงเวลาที่ดีที่สุดในการเก็บเกี่ยวพืช คือ ก่อนพระอาทิตย์ขึ้น ไม่ต้องล้าง เพราะไม่ต้องการให้จุลินทรีย์บนใบถูกชะล้าง ถ้าเปียกฝน ผึ่งในร่มให้หมาด เปียกน้ำค้างไม่เป็นไร เพราะน้ำค้างเป็นส่วนหนึ่งของพืช มีธาตุอาหารของพืชบางส่วน

๒. ตัดพืชเป็นท่อนๆ ยาว ๓-๕ ซม. สำหรับหยวก ซอยโคนให้เป็นแฉกๆ กว้างราว ๒ ซม. สับขวางอีกครั้ง ให้ยาว ๑-๒ ซม.

๓. ใช้น้ำตาลทรายแดงในอัตราส่วนครึ่งหนึ่งของน้ำหนักพืชสด

๔. ถ้ามีเกลือสินเธาว์(ไม่ใช่เกลือจากทะเล) ใช้

เกลือผสมน้ำตาลในสัดส่วนเดิม คือมีน้ำหนักเท่ากับครึ่งหนึ่งของน้ำหนักพืช ควร ใช้เกลือ น้อยกว่าน้ำตาล เกลือสินเธาว์มีธาตุอาหารสำหรับพืชมาก

๕. เอาพืชหั่นแล้วครึ่งหนึ่งใส่อ่าง โรยน้ำตาลทรายแดงลงไปไม่ต้อง มากนัก คลุกเคล้าน้ำตาลเข้ากับพืช อย่างเบามือ กอบพืชใส่ไห

๖. พืชที่เหลือใส่ในอ่าง รอยน้ำตาลมากหน่อย คลุกเคล้าเบาๆ เติมน้ำตาลจนหมด เหลือน้ำตาล ส่วนสุดท้ายปิดหน้าไห หมัก ๒ ชม.

๗. ค่อยๆ กอบพืชที่เคล้าน้ำตาลหมักเติมลง ในไห กดพืชให้แน่นด้วยปลายนิ้ว ใส่น้ำตาลที่เหลือ ปิดหน้าพืชให้ทึบ ทิ้งไว้ ๓ ชม.

๘. ใน ๓ ชั่วโมง พืชจะยุบตัว ให้เอาถุง พลาสติกใส่น้ำ ผูกปากให้แน่น วางทับเป็นน้ำหนักอีก ทิ้งไว้ ๑ คืน

๙. เอาถุงน้ำออก เอากระดาษสะอาดปิดปาก ไห ห้ามใช้กระดาษ น.ส.พ. ผ้าก็ไม่ดี เพราะไม่อาจ ชั่งตวงได้ ผ้าหยาบ จุลินทรีย์จะפקตัว

๑๐. วางไหในที่ร่ม อย่าให้ถูกฝน พืชส่วนใหญ่ ใช้เวลาหมัก ๘-๑๐ วัน

จุลินทรีย์(น้ำหมักชีวภาพ)ภูมิปัญญาชาวบ้าน
(เก็บจากประสบการณ์ผู้ใช้ทำทดลองไปทดลองดูเองอีกที)

มีประโยชน์เพื่อสุขภาพและรักษาสีเงวล้อมไม้ใช้
เป็นปุ๋ยบำรุงต้นไม้ได้

★ ประโยชน์เพื่อสุขภาพ

๑. ใช้แทนสบู่ได้ เพราะมีกรดอ่อนๆ

- จุลินทรีย์มะกรูด รักษาแผลน้ำเหลืองเสีย
คันตามผิวหนังได้

- จุลินทรีย์ประจำดีควายใช้รักษากลากได้

- จุลินทรีย์มะเฟือง ช่วยให้หน้าขาวนวล

วิธีการใช้

น้ำจุลินทรีย์ ๓-๕ ผาขวดน้ำดื่ม ต่อน้ำ ๑ ขัน
ถูราดทั่วตัว ทิ้งไว้ ๒-๓ นาที ถูตัวอีกครั้ง ขจัด
กลิ่นตัวได้ดี

๒. ใช้แทนยาสระผมได้

- จุลินทรีย์มะกรูด เหมาะกับผมอ่อน
- จุลินทรีย์กะเม็ง เหมาะกับผมแข็ง
- จุลินทรีย์ข้าวกล้อง ทำให้ผมลื่นดี
- ทั้งหมดขจัดรังแคได้

วิธีการใช้ อัตราส่วน น้ำจุลินทรีย์ ๑ ส่วน : น้ำ ๕ ส่วน
หมักผมไว้ ๒-๓ นาที ค่อยล้างออก

๓. ใช้แทนผงซักฟอก

วิธีการใช้ น้ำจุลินทรีย์ ๓-๕ ฝาขูดน้ำดื่ม ต่อน้ำ ๓
ขัน แช่ผ้าไว้ ๓-๑๒ ชั่วโมง หลังจากซักผ้าแล้ว นำ
น้ำซักผ้าและน้ำแช่ผ้า ไปรดน้ำต้นไม้ จะเจริญเติบโต
ดีพอควร

หมายเหตุ : ภาชนะที่ใช้หมักอาจจะใช้ถังพลาสติกมี
ฝาปิด หรือ โห่ดินเผา ไม่ควรใช้อะลูมิเนียม หรือ
โลหะสแตนเลส

อนึ่ง ทุกสูตรถ้าใส่หัวเชื้อเดิมลงไปด้วย ๑ ลิตร
จะใช้เวลาหมักเพียง ๑ เดือน ก็นำน้ำหมักมาใช้ได้

(ข้อมูลได้มาจากแหล่งต่างๆ เช่น จาก ดร.รสสุคนธ์
พุ่มพันธุ์วงศ์ มร.ฮาน คิวโซ และจากประสบการณ์ของผู้ที่
ทดลองทำเอง)

★ ตัวอย่างผู้ที่นำน้ำหมักชีวภาพ(สารสกัดชีวภาพ,จุลินทรีย์) ไปใช้ได้ผล และได้แจ้งมายังสหกรณ์เพื่อนช่วยเพื่อน อ.อินทร์บุรี จ.สิงห์บุรี โทร.(๐๓๖) ๕๕๑๙๒๒

ก.ใช้ในภาคเกษตร

๑. นายสมัย เต็งล้ำ (๒ หมู่ ๗ ต.อินทร์ อ.อินทร์บุรี จ.สิงห์บุรี) โทร.(๐๓๖) ๕๕๑๙๒๒

ใช้กับผักหลายชนิด เช่น แตงกวา ผักกาดหอม มะเขือเทศ ฯลฯ ผักงาม แผลงรบกวนน้อย ใช้กับไม้ผลก็ให้ผลใหญ่ และรสชาติดี ใช้กับไม้ดอก ไม้ประดับ จะให้ดอกใหญ่ และงามทน ไม้โรยง่าย

๒. นางประคอง(ข้างวัดโพธิ์ศรี อ.อินทร์บุรี จ.สิงห์บุรี) โทร.(๐๓๖)๕๕๑๐๖๓

ใช้ในนาข้าวได้ผลดีมาก น้ำหนักดี รวงดก ใช้กับผัก ผักงาม ใช้กับกล้วยหอม ได้ลูกโตเกือบเท่าข้อมือ กล้วย ๑ หวี หนัก ๗ กก.

๓. นางสมวงศ์ จ้อยสองศรี (๙๓/๑ ม.๓ ต.ลานตากฟ้า อ.นครชัยศรี จ.นครปฐม)

ใช้กับสวนส้มและผลไม้อื่นๆ ประมาณ ๔๐-๕๐ ไร่ จากที่เคยลงทุนเดือนละหลายหมื่นบาท เป็นค่าปุ๋ยเคมีและยาฆ่าแมลง ปัจจุบันใช้แต่จุลินทรีย์ที่ผลิตเอง ลงทุนเพียงเดือนละไม่กี่พันบาท หนี้สินที่เคยมีหลายล้านบาทก็ลดลง

๔. หมอติเรก (สวนอาหารโพธิ์สัตว์ ร้านบิกชีเยน ๑๙๖/๒ หมู่ ๘ ต.นิคมสร้างตนเอง อ.เมือง จ.ลพบุรี) โทร. (๐๓๖)๖๑๖๐๓๑

มีแปลงผักสาธิต ผักงามมาก ถั่วฝักยาวผักใหญ่ยาวเท่าแขน กรอบอร่อย

๕. อาจารย์ชลอ รุ่งกำจัด (๓๑ ม. ๖ ต.บ้านจำ อ.บางระจัน จ.สิงห์บุรี) โทร.(๐๓๖)๕๓๔๘๐๓

นักเผยแพร่จุลินทรีย์ระดับประเทศ มีความสามารถพิเศษตอนมะละกอได้ และทำแปลงผักทำหลุมปลูกต้นไม้แบบประหยัดน้ำ

๖. คุณสมพงษ์ คงจันทร์ โทร.(๐๓๖)๕๓๔๔๗๕ อดีตเกษตรอำเภอ นักเผยแพร่และผู้นำกิจกรรม

ธรรมชาติ จุลินทรีย์ และปุ๋ยหมัก รับประทานปัญหา
ต่างๆ

๗. **อาจารย์อุดม ศรีเชียงสา** โทร.๐๑-
๘๗๑๔๘๖๐ ใช้จุลินทรีย์กับแปลงผักได้ผักคน้านามมาก
วัดจากโคนต้นถึงยอดดอก สูง ๑๗๔ เซนติเมตร

๘. **พระมหาอัครนิม** พระนักพัฒนา วัดพระ
นอนจักรสีห์วรวิหาร อ.เมือง จ.สิงห์บุรี
ใช้จุลินทรีย์รดต้นสาละ จะให้ดอกดก ชั่วดอกเหนียว
เขยาก็ไม่ร่วง นอกจากนี้ยังให้สามเณรนำไปทาแก้คัน
ก็หายคัน และนำไปซักผ้าก็สะอาด เหมือออกก็ไม่ม
กลิ่นตัว

ข.ใช้แก๊สไฟฟ้า หน้ตกกระ ใบหน้าขาวนวล

๑. **คุณเพ็ญประภา ระวีวรรณ** โทร.(๐๑)
๙๖๖๖๔๑๖ นำสารสกัดชีวภาพสูตรมะเฟือง จาก
สหกรณ์เพื่อนช่วยเพื่อนสาขาอินทร์บุรี ไปใช้ได้ผล

๒. **อาจารย์สุขสันต์ นันทเมธินทร์** ชุมชน
หินผาฟ้าน้ำ อ.แก่งคร้อ จ.ชัยภูมิ ใช้สารสกัดชีวภาพ
สูตรมะเฟือง ได้ผลดีมาก ใบหน้าขาวขึ้น

๓. **คุณละเอียด ภูโอบ** ร.ร.บ้านโนนสะอาด
ต.โนนสะอาด อ.คอนสวรรค์ จ.ชัยภูมิ นำสารสกัด
ชีวภาพไปใช้กับใบหน้า ได้ผลดี

ค.ใช้ชำระล้าง ดับกลิ่นในห้องน้ำและอื่นๆ

๑. **อาจารย์ภาณุ พิทักษ์เผ่า** ร้านครัวเพื่อน
สุขภาพ ๔๕ ถ.อนุสรณ์ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา โทร.
(๐๗๔) ๓๔๖๔๓๖

ทำจุลินทรีย์ใช้กับห้องน้ำห้องส้วมจำหน่าย
ตามโรงแรมที่หาด
ใหญ่ ได้ผลดีกว่า
สารเคมี ที่อันตราย
และกัดมือ

๒. **ครูอำไพ**

คุณทองใบ คุณ

ทองคำ ร้านบุญนิยม มังสวิวัติ ๒๓๗ ถ.สวนดอก
อ.เมือง จ.ลำปาง นำสารสกัดชีวภาพจากสหกรณ์เพื่อน
ช่วยเพื่อนไปใช้หลายสูตร ได้ผลดีมากและเป็น
ตัวแทนจำหน่ายด้วย

สนใจรายละเอียดผลการใช้น้ำหมักชีวภาพ
และเทคนิคที่แปลกๆ เรามีเทปสัมภาษณ์ผู้ที่มี
ประสบการณ์เพื่อเผยแพร่หลายชุด ชุดละ
๕ ม้วน ราคาชุดละ ๑๐๐ บาท ติดต่อที่

เพื่อนช่วยเพื่อน ตู้ ปณ.๖๗ ปทจ.นครปฐม
๗๓๐๐๐ โทร.(๐๓๔) ๒๕๘๔๗๐-๑

มี ความสุข

โดยการทำให้ ‘เงิน’ เป็นตัวรอง

ในปี ๒๕๔๔ อันเป็นปีสหัสวรรษใหม่ที่แท้จริงก็ก้าวเข้ามาแล้ว ปีเก่าได้ผ่านไปเหลือเพียงความทรงจำ ให้รำลึกถึง

หนึ่งปีผ่านไปช่างเร็วเหมือนฝัน บางคนบอกว่าเวลามันผ่านไปราวติดปีกบิน

ใครทำอะไรทันไม่ทันก็ดูจากเวลาที่ล่วงเลย

เวลาหนึ่งปีสำหรับบางคนอาจหมายถึงความรุ่งเรือง ความสำเร็จ ก็นับเป็นส่วนที่ดีที่ต้องจดจำในความสำเร็จ

แต่บางคน ปีที่ผ่านมาอาจเป็นปีที่ไม่โชคดี ชีวิตที่ไม่ค่อยมีความสุข ยิ้มไม่ค่อยออก มีเรื่องให้เครียดให้ปวดหัวอยู่ตลอด จะมองหาพึ่งพาใครก็ยากลำบาก

ก็เป็นเรื่องของชีวิตที่มีทั้งสุขและทุกข์ แล้วแต่
รอบของใครว่าจะได้รับความสุขหรือความทุกข์
เมื่อมีปัญหาที่ต้องแก้ไขกันไป หรือไม่มี
ปัญหาก็ดีแล้ว อย่าไปทำให้ปัญหามันเพิ่มขึ้น
อย่าทำตัวให้เดือดร้อนก็เพียงพอแล้ว

ปีที่ผ่านมา หลายคนอาจรู้สึกว่าจะไม่ค่อยมีความสุขเพราะปัญหาของเศรษฐกิจที่เป็นปัญหาใหญ่ของ
ประเทศ ก็เป็นดัชนีชี้วัดความสุขของคนไทยได้ตัวหนึ่ง แต่ก็เชื่อว่าชีวิตของคนเรานั้นจะมีความสุขได้เพราะ
เงินตัวเดียว

มีข้อคิดในการดำเนินชีวิตให้มีความสุข โดยการทำให้เงินเป็นตัวรองมาฝาก ดังนี้ค่ะ

๑. รู้จักมีชีวิตเรียบง่าย รู้จักหาความสุขในสิ่งที่ตนมีอยู่ หยุดดิ้นรนขวบหาในเรื่องวัตถุจนทำให้
ตนเองเดือดร้อนเสียบ้าง การไม่มีแล้วไปหยิบยืมเงินทองของผู้อื่นมาเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตนปรารถนา ความสุข
นั้นชั่วคราวประเดี๋ยวประด๋าว แต่ความทุกข์ที่เกิดจากการเป็นหนี้้นั้นยาวนาน อาจไม่คุ้มกับความสุขที่แลกมา

มีบางคนได้พูดถึงเรื่องของความอยากหรือความปรารถนาไว้ว่า เมื่อท่านปรารถนาสิ่งใด ลองให้
ท่านปรารถนาสิ่งนั้นนานๆ แล้วท่านจะไม่ปรารถนาอีกเลย ซึ่งอาจจะช่วยให้ท่านระงับความอยากและรู้สึก
ว่าวัตถุในชีวิตที่มีอยู่แค่นี้ก็พอแล้ว ถ้าอยากได้ เมื่อมีเงินใหม่ก็ค่อยไปซื้อหามาจนจะดีนะค่ะ

๒. ไม่เปรียบเทียบกับคนอื่น แล้วคิดว่าตนเองต่ำต้อยไร้ค่า ฐานะไม่ดี ไม่สวย ไม่หล่อ ไม่เก่ง
ความคิดเหล่านี้คือความคิดด้านลบต่อตนเองทั้งสิ้น

ถ้าตลอดเวลาที่นึกถึงตัวเองคือความไม่ดี คือความเลว แล้วจะเอากำลังใจแรงใจที่ไหนที่จะลุกมา
ทำความดีกับตนเอง หรือทำสิ่งดีๆ เพื่อตัวเอง

หยุดมองตัวเองไร้ค่าเสียที คุณก็มีความดีเช่นที่คนอื่น ๆ เขามีนั่นแหละ อย่าทำร้ายตัวเองนักเลย

รักตัวเองให้มาก มองหาความดีในตัวเอง แล้วคุณจะพบว่าชีวิตคุณมีความสุขขึ้นอีกเยอะเลยล่ะ

๓. รู้จักหาความสุขง่ายๆ จากสิ่งใกล้ตัว มองฟ้า มองนก มองธรรมชาติใกล้ๆ ตัว มองดอกไม้ดอกไม้สีสวยๆ การ่วนวายกับชีวิต กับการต่อสู้พาดฟันกับผู้อื่น

กับงานที่เร่งรีบ จนไม่มีเวลาเหลียวมองดูสิ่งอื่นที่ทำให้ชีวิตมีความสุขใจ ให้ชีวิตได้สัมผัสกับธรรมชาติเสียบ้าง เพราะธรรมชาติคือบ้านเดิมของมนุษย์ มนุษย์ได้ทิ้งธรรมชาติมาเป็นเวลานานเกินไป จนลืมเลือนไปว่ามนุษย์เป็นของธรรมชาติ ถ้าไม่มีเวลาจริงๆ ก็หาดอกไม้สักดอกสองดอกปักแจกันไว้ใกล้ๆ ताให้ชื่นใจบ้างก็ได้ล่ะ

๔. รู้จักชื่นชมตัวเอง ให้กำลังใจตนเอง หาจุดดีของตัวเองให้ได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กน้อยเพียงใดก็ตาม ลองชมตัวเองเสียบ้าง แล้วคุณจะพบว่าความสุขใจนั้นหาได้ง่ายๆ ไม่ยากเลย

๕. บอกตัวเองว่าวันนี้คือความสุข วันนี้คือวันที่ดีและมีความสุขที่สุด ถ้าคุณบอกตัวทุกเช้าเช่นนี้ ย่อมเป็นเหมือนสัญญาที่คุณบอกตัวเองว่า คุณจะใช้ชีวิตในวันนี้ด้วยความสุข พฤติกรรม ความคิด การกระทำของคุณก็จะมุ่งไปสู่หนทางนั้น แม้จะมีเหตุการณ์มารบกวนจิตใจ คุณก็ย่อมมีสติพอที่จะทำให้วันของคุณเป็นวันที่มีความสุขได้อย่างที่ตั้งใจไว้

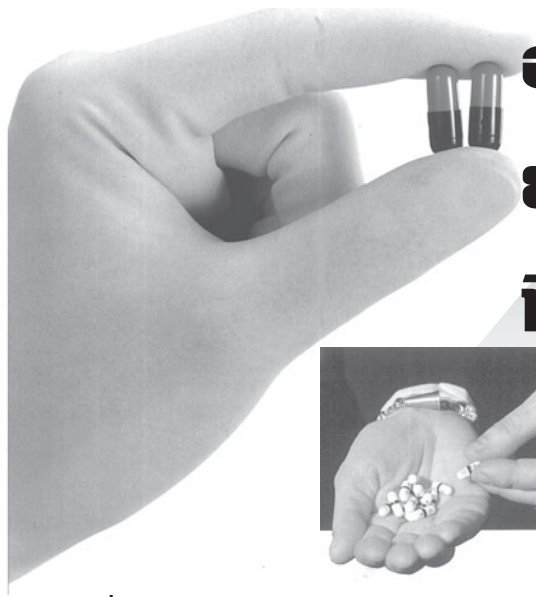
และสุดท้ายลืมเรื่องที่ทำให้ทุกข์ใจเสียบ้าง เรื่องใดที่ไม่น่ายินดีก็ให้ลืมเสีย ใครที่ทำให้หัวใจก็ลืมๆ ไปเสียบ้าง อภัยให้เขาไป สิ่งไหนที่ทำให้เศร้าใจ ให้ทุกข์ใจในปีที่ผ่านมา ก็ลืมเสีย อย่าเก็บเอาไว้ให้ปวดใจเลย

ส่วนเรื่องที่ผิดพลาดเมื่อปีที่ผ่านมา ก็เอามาเป็นบทเรียน แล้วนำมาแก้ไขในการดำเนินชีวิตในปีใหม่ ชีวิตในปี ๒๕๕๔ ก็จะมีความสุขพอสมควรล่ะ

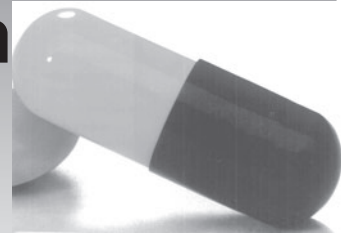

นันทน์แก้ว ประสานทอง (กรมสุขภาพจิต)

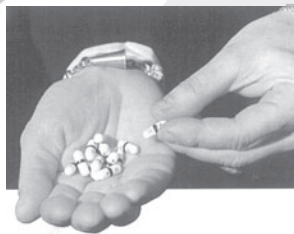
(จากมติชนสุดสัปดาห์ ฉบับที่ ๑๐๖๔ ปีที่ ๒๑ วันที่ ๘ ม.ค.๕๕)

อย่าคิดว่า ยาเท่านั้น

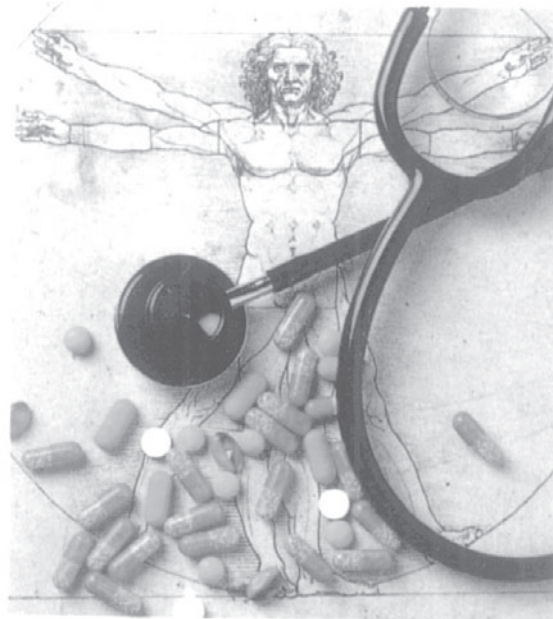

ที่ทำให้โรคหาย

● เจก ชนะสิริ

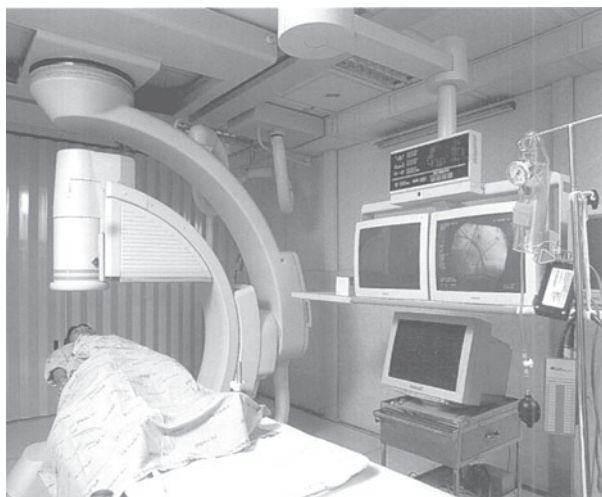
เมื่อ ๔๐-๕๐ ปีมาแล้ว คนไทยป่วยและตายด้วย “โรคติดต่อ” หรือเรียกว่า “โรคติดเชื้อ” ถ้าเป็นโรคร้ายๆ เช่น อหิวาต์หรือกาฬโรค คนจะป่วยและตายเป็นพันเป็นหมื่นคน เช่น ในกรุงเทพฯ สมัยรัชกาลที่ ๔ เอาศพคนตายในเขตเมืองออกไปเผาที่วัดสระเกศไม่ทัน ตรงบริเวณนั้นจึงมีชื่อเรียกจนทุกวันนี้ว่า “ประตูผี” โรคติดต่อหรือโรคติดเชื้อเหล่านี้ อาทิเช่น วัณโรค อหิวาต์ บิด กาฬโรค ปอดอักเสบ พยาธิลำไส้ ท้องร่วง ไข้มาเลเรีย และโปลิโอ เป็นต้น เหล่านี้

เป็นสาเหตุของการตายอันดับหนึ่ง หรืออันดับต้นๆ ส่วนโรคที่เกิดจากเซลล์เสื่อม เช่น โรคหัวใจ หลอดเลือด และมะเร็ง เป็นอันดับหลังๆ นอกจากนั้นอัตราแม่ตายและอัตราเด็กต่ำกว่า ๑ ปีตายก็สูงมาก จึงทำให้ตัวเลขเฉลี่ยอายุขัยของประชากรไทยเมื่อ ๑๐๐ ปีมาแล้วต่ำมาก คือประมาณ ๓๐ กว่าปี

กาลเวลาผ่านไป ๑๐๐ ปี โรคติดเชื้อเกือบทุกชนิดมีวัคซีนป้องกันได้ และมียาประเภทแอนติไบโอติกส์ ทำให้อัตราป่วยและตายด้วยโรคติดเชื้อลดลงไปอย่างทันตาเห็น ทำให้อายุขัยของประชากรไทยสูงขึ้นกว่าเท่าตัวเล็กน้อย คือ สูงถึง ๗๐ ปี ส่วนประเทศในยุโรปตะวันตก และสหรัฐฯ รวมทั้งออสเตรเลีย และญี่ปุ่น นั้นก็สูงกว่าในประเทศไทยประมาณ ๑๐ ปีเศษๆ คล้ายๆ กับเมื่อ ๑๐๐ ปีมาแล้ว

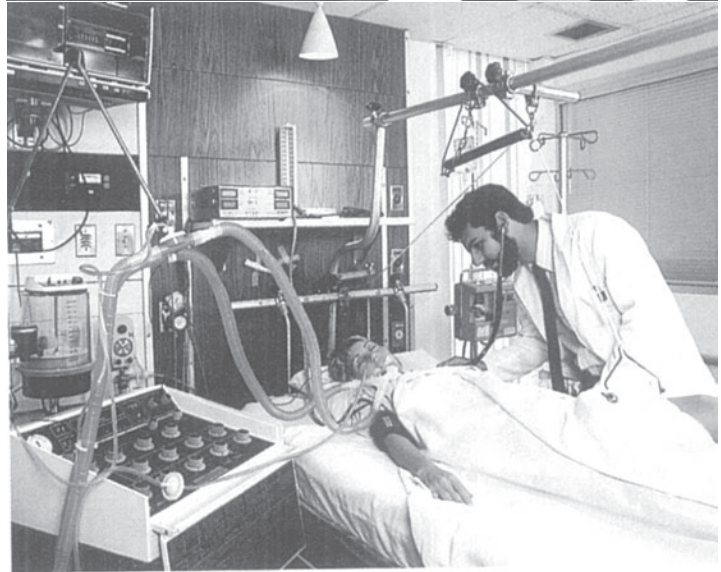
ปัจจุบันนี้ในประเทศกำลังพัฒนาอย่างเช่น ประเทศไทย และประเทศที่พัฒนามากแล้ว กลับพบว่าประชากรป่วยและตายด้วยโรคที่ไม่ได้มาจากเชื้อโรค เช่น โรคหัวใจและหลอดเลือด และมะเร็ง เป็นอันดับหนึ่งหรืออันดับต้นๆ โรคเหล่านี้เป็นโรคที่เกิดจากความเสื่อมสภาพของเซลล์

จากการจินตนาการ ใช้ชีวิตผิดๆ จากความ
เครียด ความทุกข์ ชีวิตต้องต่อสู้ยาก
ลำบากมากขึ้น ขาดการพักผ่อน ขาดความ
ร่วมมือร่วมใจอย่างอบอุ่นจากครอบครัว
โรคเหล่านี้ไม่มียารักษาอย่างเบ็ดเสร็จ เรา
จะต้องระลึกลูกอยู่เสมอว่า ยาทำจากสารเคมี
ร่างกาย จิต วิญญาณ เป็นธรรมชาติ ไม่
ต้องการสารแปลกปลอมเลย แต่บริษัทยา
ต่างแข่งกันผลิตยามาให้ทดลองใช้อย่าง
ฟุ่มเฟือย สารเคมีเหล่านี้เองที่ไปทำลาย
อวัยวะอื่นๆ เช่น ตับ ไต ปอด สมอง
แล้วไปเกิดอาการหรือโรคอีกโรคหนึ่งหรือ
มากกว่านั้น

ในร่างกายของเรามีหม้อกรองคล้าย
รถยนต์ ที่กรองทั้งน้ำมันเครื่อง น้ำมันเบนซิน
และอากาศ ถ้าได้สารเคมีมากๆ หม้อกรอง
ในคนก็พัง เช่น ไตวาย ตับวาย สมองฝ่อ ฯลฯ

ปัจจุบันนี้ประชาชนจึงต้องไปล้างไต
(ถ่ายเลือด)ในที่สุด ไตก็วาย ทำให้ ตายไว
นั่นคือรักษา ๑ โรค แถมให้อีก ๑ โรค
บางทีจึงมีผู้กล่าวว่า เป็น “โรคหมอทำ”

เพื่อจำง่ายๆ ว่า โรคอันเกิดจากเซลล์เสื่อมมีชื่อคำต้น เป็นภาษาอังกฤษ ๕ คำ ดังต่อไปนี้ คือ
อักษร A ๓ คำ = ๓A.C.D.M.O.P.

๑. Arteriosclerosis เส้นเลือดแข็งตัว ทำให้เกิดหัวใจขาดเลือด สมองขาดเลือด

โรคหัวใจวาย อัมพฤกษ์ อัมพาต ฯลฯ

๒. Alzheimer's สมองเสื่อม, ฝ่อ, ความจำเสื่อม

๓. Arthritis ข้ออักเสบ

๔. Cancer มะเร็ง

๕. Diabetes เบาหวาน

๖. Depression ซึมเศร้า (ประสาท)

๗. Menopause ประจำเดือนหมด

๘. Osteoporosis กระดูกพรุน

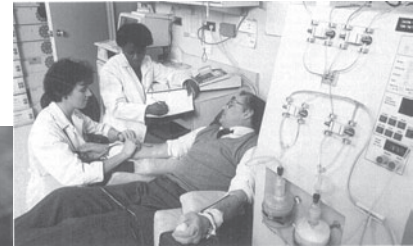
๙. Parkinson's สมองเสื่อม

วิธีแก้ไขให้โรคหายหรืออาการดีขึ้นไม่มีทางอื่น

นอกจาก

๑. ควบคุมอาหารอย่างเคร่งครัด มีรายละเอียดปลีกย่อยแต่ละโรค แพทย์ที่เข้าใจเรื่องนี้อย่างจริงจังจะบอกรายละเอียดได้

๒. การออกกำลังกายอย่างพอเหมาะพอดี มีรายละเอียดมากเช่นเดียวกัน เฉพาะแพทย์ที่เข้าใจอย่างกว้างขวาง จึงจะอธิบายได้พอเหมาะพอดี ทั้งนี้รวมถึงวิธีโยคะ ชี่กง หรือไทเก๊ก ฯลฯ การนวดไทยหรือจีนหรือ

ญี่ปุ่น ฯลฯ คือการแพทย์แผนตะวันออกทั่วไปรวมด้วย

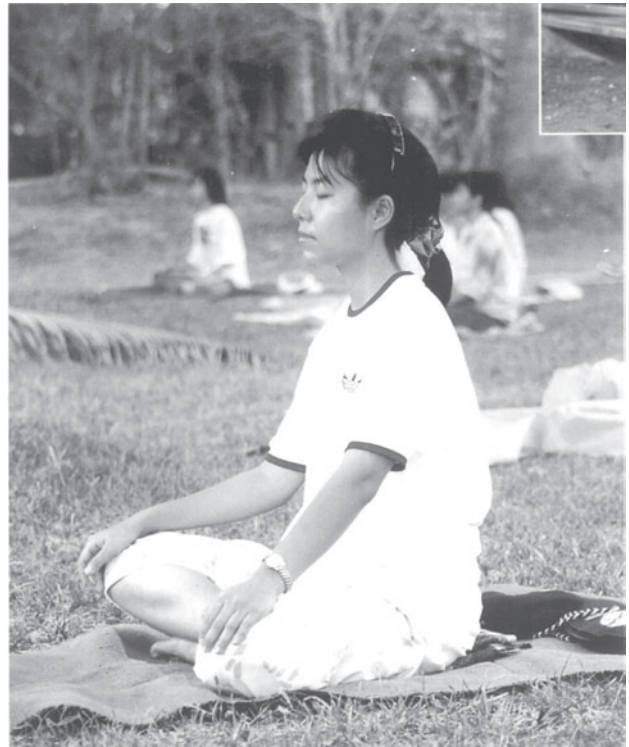
๓. ใช้หลักของธรรมานามัย คือ อาศัย ธรรมชาติทางศาสนา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลักของการ เจริญสมาธิ ทำจิต ทำอารมณ์ หรือฝึกจิตให้สงบ เป็นประจำ ถ้ารักษาศีลด้วยจะยิ่งดีมาก

๔. ถือการใช้ชีวิตให้สอดคล้องกับธรรมชาติ ที่สุดหลีกเลี่ยงการใช้ชีวิตที่ผิดพลาดหรือผิดธรรมชาติ

๕. ให้ความสำคัญสำหรับความร่วมมือจาก ทุกคนในครอบครัว อันจะเป็นพลังอันยิ่งใหญ่ที่ช่วย เป็นกำลังใจอย่างสำคัญที่ทำให้โรครหายได้ดีกว่าการ ปล່อยให้ผู้ป่วยต้องต่อสู้อย่างโดดเดี่ยวและเดียวดาย

๖. การใช้เวชภัณฑ์ประเภทวิตามิน, แร่ธาตุ และอาหารเสริมบางชนิด จะต้องอยู่ในวินิจฉัยของ แพทย์เจ้าของไข้อย่างรอบคอบ ให้เห็นแก่ผู้ป่วย เป็นสำคัญ

โดยสรุปจะต้องพยายามใช้หลักของการ แพทย์แบบองค์รวม (Holistic medicine) มากกว่าใช้แผนปัจจุบัน (Conventional หรือ Specialized Medicine) ในการดูแลและรักษาโรคกลุ่มนี้ อันเกิดจากความเสื่อมสภาพของเซลล์ในร่างกาย ที่เจ้าตัวปล่อยปละละเลยในการ ดูแลสุขภาพของตนเองมาเป็นเวลานาน

โบนี่ มาร์ติน

(เกือบจะ) โชคร้ายที่เกิดมารวย

เขียนโดย

ไมเช่ หลุยส์ โอโลยโซล่า

แปลโดย

สว่างวัน ไตรเจริญวิวัฒน์

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ๒๕๔๒

ราคาเล่มละ ๙๕ บาท (รวมค่าส่ง) สั่งซื้อได้ที่

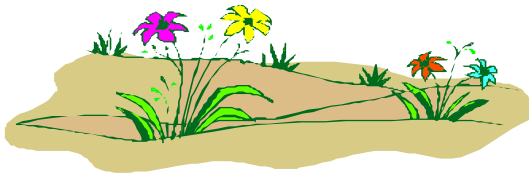
ธรรมทัศน์สมาคม ๖๗/๕๐ ถ.นวมินทร์

คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

ส่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม

ผลกำไรจะนำไปช่วยเด็กยากจนในชนบท

เริ่มลงในฉบับที่ ๕๑

มานูเอลนำพรสวรรค์ทั้งหมดที่เขาใช้ในการทำธุรกิจต่างๆ มาใช้ในการหลอกทุกคนว่าทุกอย่างพังพินาศหมดแล้ว

มานูเอลให้พนักงานส่งโทรเลขจากอเมริกามาถึงตัวเขาเพื่อแจ้งเหตุร้ายต่างๆ เช่น น้ำท่วมไร่ข้าวโพดทั้งหมดที่เขาปลูกในแคลิฟอร์เนีย เรือบรรทุกสัตว์ที่ฉีดยามาเต็มลำล่ม เป็นต้น

“โธ่! มานูเอล ทำไมเกิดเรื่องร้ายๆ กับเรามากมายถึงเพียงนี้” ภรรยาเขารำพัน

เมื่อมานูเอลเห็นภรรยาเศร้าโศกทุกหัวใจถึงปานฉะนี้ ก็รู้สึกสงสารจนแทบจะล้มเลิกแผนที่เริ่มไว้แต่คุณหมอนาเกร้ากล่าวเตือนว่า

“นายควรจะสานต่อเรื่องที่เริ่มไว้ให้จบ ให้เจ็บเพียงครั้งเดียวดีกว่า คิดดูดีๆ สิว่าจะเลือกอย่างไร ระหว่างการที่เมียและลูกต้องทนทุกข์ใจเล็กๆ น้อยๆ ตอนนี้ กับการต้องเจ็บปวดไปตลอดชีวิต”

มานูเอลจึงทำตามแผนต่อไป (ความจริงก็คืออย่างน้อยที่สุด เขาก็ไม่ต้องทะเลาะกับภรรยาด้วยเรื่องไร้สาระต่างๆ เหมือนเมื่อก่อน) ส่วนโบนี่แม้จะไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่เมื่อเห็นพ่อแม่มีท่าทีวิตกทุกข์ร้อนอย่างนั้น ก็พยายามไม่ก่อเรื่องยุ่งยากอีก

อย่างไรก็ตาม มานูเอลรู้สึกว่าเป็นเรื่องยากลำบากที่จะสร้างทำเป็นบุคคลล้มละลายในเมืองที่มีคนรู้จักเขาไปทั่วเช่นนี้ ชายหนุ่มและคุณหมอมองจึงวางแผนอีกครั้งโดยจะส่งภรรยาและลูกไปต่างจังหวัด เขาอ้างว่าจำเป็นต้องขายบ้านในมาดริด ส่วนตัวเองก็ต้องเดินทางไปอเมริกาเพื่อดูว่าจะกอบกู้สถานการณ์อะไรได้บ้าง ดังนั้น เขาจึงตัดใจส่งโบนี่ไปที่หมู่บ้าน ‘เอล กัสตาญาร์’ บ้านเกิดของเขา

เมื่อครอบครัวมาร์ตินเดินทางมาถึงหมู่บ้าน โบนี่ถามพ่อว่า

“พ่อครับ ที่นี่ ผู้คนเขาอยู่กันที่ไหนครับ”

“ก็อยู่ที่บ้านของเขาไงลูก จะให้เขาไปอยู่ที่ไหนกันล่ะ” พ่อตอบ

“บ้านสับปะรังเคพวกนี้นะเหรออครับ ผมอยู่ที่นี้ไม่ได้หรอก” โบนีบอก

บ้านทั้งหมดเก่าโทรมและเล็กมาก ถนนหนทางสกปรกและปราศจากทางเท้า เจียบส่งดไปทั้งหมู่บ้านราวกับเป็นหมู่บ้านร้าง หน้าต่างประตูบ้านแต่ละหลังเปิดแง้มๆ ไว้ บรรยากาศซึมเศร้าน่าหดหู่

คุณแม่ของโบนีถอนหายใจหลายครั้ง เหลียวซ้ายแลขวาด้วยสายตาดิ้นตระหนก คุณพ่อของโบนีรู้สึกเหมือนมีก้อนแข็งๆ มาจุกอยู่ที่คอ เขาส่งสารภรรยาและลูกจับใจที่ต้องมาอยู่ที่นี่ แต่ตัวเขาเองมองหมู่บ้านด้วยสายตาแตกต่างออกไป แม้เขาจะเข้าใจความรู้สึกของทั้งสองเป็นอย่างดี ทว่าเขามองอย่างรำลึกถึงชีวิตวัยเยาว์ของเขา ในสายตาของมานูเอล ‘เอล กัสตาญาร์’ เป็นหมู่บ้านที่แม้จะยากจนแต่ก็งดงาม

โบนีพูดย้ำไปมาแต่ว่าหมู่บ้านนี้สกปรกน่าขยะแขยงสิ้นดี ทำให้พ่อซึ่งกำลังหวนระลึกถึงอดีตคุณหนักที่ถูกพุดจาตุภูบ้านเกิดของเขา จึงตะโกนออกมาว่า

“งั้นหรือ แต่แกจะต้องอยู่ที่นั่นแหละ จะชอบหรือไม่ก็ตาม !”

มานูเอลพาคนทั้งสองตรงไปบ้านที่พวกเขาจะเข้าพัก บ้านหลังนี้เป็นบ้านของคุณลุงซึ่งเพิ่งเสียชีวิตไป

“คุณลุงเป็นอะไรตายหรือคะ” คุณแม่ถามเพื่อจะได้พูดอะไรบ้าง

“จะอะไรล่ะ ก็คงตายเพราะความขะแยงนะสิ” เด็กชายตอบ

ผู้เป็นพ่อถือโอกาสตบหน้าลูกชายเป็นครั้งแรกในชีวิต แล้วปึงปึงขึ้นรถกลับไปมาดริด

โบนี่ร้องไห้โฮ สะอึกสะอื้นอ่อนแอพร้อมกับเป็นเด็กเล็ก ๆ

“แม่ครับ ผมอยากไปจากที่นี่ เรากลับมาดริดกันเถอะแม่”

คุณแม่พยายามอธิบายเท่าที่จะสามารถทำได้ว่าตอนนี้ครอบครัวหมดเนื้อหมดตัวแล้ว และจำเป็นต้องย้ายมาอยู่ที่นั่น

“แต่ผมอยากอยู่อย่างลึ้มละลายในมาดริดมากกว่านี้”

“ที่มาดริด เราจะอยู่อย่างลึ้มละลายไม่ได้นะลูก อยู่ไม่ได้หรอกตาหนู”

คุณแม่พยายามพูดกับโบนี่แต่ก็ไม่มีประโยชน์อะไร เด็กชายรู้สึกสิ้นหวังท้อแท้ โชคดีที่ถึงเวลาค่ำ ประกอบกับร้องไห้มาพักหนึ่ง โบนี่จึงผล็อยหลับไป

คุณนายมาร์ตินร้องไห้เงียบๆ ตามลำพังด้วยความเศร้าเสียใจมาก แต่ใจจริงก็อยากอยู่ในหมู่บ้านแห่งนี้มากกว่า เธอทนไม่ได้กับความคิดว่าจะต้องอยู่อย่างสิ้นเนื้อประดาตัวในมาดริด เพียงแค่คิดว่าผู้คนที่นี่จะสมเพทเวทนาครอบครัวของเธอหรือดูถูกดูแคลนเธอก็แย่แล้ว อย่างน้อยที่ ‘เอล กัสตาญาร์’ ก็ไม่มีใครรู้จักพวกเธอ

วันรุ่งขึ้น ทุกอย่างกลับเลวร้ายกว่าเดิม ฝนตกแต่เช้า ถนนหนทางในหมู่บ้านเต็มไปด้วยโคลน บรรยากาศซึมเศร้าไร้ชีวิตชีวา เมื่อโบนี่ตื่นขึ้น หญิงสูงอายุผู้หนึ่งสวมเสื้อคลุมสีเทาหม่นๆ ปรากฏตัวขึ้นที่บ้าน เมื่อเห็นโบนี่ เธอก็ทักว่า

“หนูเป็นลูกของมานูเอลหรือนี่ น่ารักน่าชังจริง! อ้วนจ้ำม่ำดีจัง มาๆ มาหอมแก้มป้าที่หนึ่ง จันเป็นป้าของหนูนะจ๊ะ”

คุณป้ากอดเขาไว้ หอมแก้มทักทาย พร้อมกับพูดซ้ำๆ ว่า

“อ้วนจ้ำม่ำดีจัง น่ารักอะไรอย่างนี้ !”

โบนี่ไม่ชอบใจความอ้วนกลมของตัวเองเท่าใด เพราะเด็กๆ ที่โรงเรียนมักจะล้อเลียนเขาว่า ‘ยายอ้วน ตีตะโบนี่ฟาเซีย’ แต่ดูเหมือนว่าหญิงสูงอายุคนนี้จะรักเด็กอ้วนๆ เป็นพิเศษ เพราะยังถามต่อว่า

“กินอะไรหรือจ๊ะ ถึงได้ต้วมเตี้ยต้วมด้อยอย่างนี้”

“ก็กินอย่างที่อยากกินนะสิ !” โบนี่ตอบเสียง สะบักอย่างโกรธๆ

“อู๊ย! ตลกจัง คูติ เข้าใจตอบจริงๆ” คุณป้า วิจารณ์หัวเราะชอบใจ “เด็กอะไรพูดจาตรงไปตรงมาดี”

คุณป้าอังกืสเตียสมีอุปนิสัยตรงข้ามกับความหมายของชื่อซึ่งหมายถึง ‘ความทุกข์ใจ’ ทว่าคุณป้า เป็นคนร่าเริง ไม่เคยวิตกกังวลขี้ร้อนเลย มองโลกในแง่ดี และยังหัวเราะงายอีกด้วย คุณป้าเป็นคนค่อนข้างเจ้าเนื้อเหมือนกัน จึงไม่โกรธโบนี่ แต่กลับถามต่อว่า

“แล้วอะไรล่ะ ที่หนูชอบกินนะ”

“ปลาแอนโชวีคองน้ำส้มสายชู” เด็กชายตอบ หัวนๆ

“จั้นหรือจ๊ะ แต่ที่นี้เราไม่ค่อยมีอย่างที่ทำ หนูชอบหรอคะ เรามีแต่ซุปลั้วต้มแสนอร่อยจ๊ะ”

“แหะ! จะอ้วน!” โบนี่ตอบ เจตนาจะให้ คุณป้าที่นำเบือโกรธและไปพั่นๆ หน้าตักที่

“จะอ้วนจั้นหรือ” คุณป้าอังกืสเตียสถามอย่าง ประหลาดใจ “คงจะเป็นเพราะคนที่มาครีตกกับข้าว ไม่เป็นละสิ แล้ววันหลังป้าจะเอาปูเช้ไร* ใส่ใส่กรอก กับเบคอนมาให้หนูลองชิมดู อร่อยมากเลย รู้ไหม อร่อยจนที่นี้เราไม่กินอย่างอื่นกันเลยละ”

จากนั้น คุณป้าก็หันไปคุยกับคุณแม่ของโบนี่ ว่าจะมาช่วยทำความสะอาดบ้าน และบอกว่าร้านขาย ของชำอยู่ที่ไหน ทันใดนั้น คุณป้าหันมาถามเด็กชายว่า

* ปูเช้ไร อาหารชนิดหนึ่งของแคว้น Castilla y Le ón ในประเทศ สเปน

“หนูชื่ออะไรจ๊ะ”

“โบนี่ฟาซิโอ มาร์ติน แต่ที่โรงเรียนใครๆ ก็เรียกผมว่า ‘ชายอ้วน โบนี่ฟาเซีย’ โบนี่พูดเยาะๆ

“โบนี่ฟาซิโอ ยั้งนั่นหรือจ๊ะ” หญิงสูงอายุทวนคำโดยไม่ใส่ใจกับฉายานาม

“ก็ต้องชื่อนี้แหละ เหมือนคุณปู่ของหนูไงจ๊ะ เป็นชื่อที่ไพเราะจริงๆ เอาละ ตอนนี้หนูออกไปที่ถนน แล้วตามลูกพี่ลูกน้องของหนูเข้ามาสิจ๊ะ สองคนนั้นจ้อายมาก ไม่กล้าเข้ามา”

โบนี่ออกไปหน้าบ้าน แต่เป็นคราวเคราะห์ พอก้าวออกจากประตูบ้าน ก็บังเอิญเหยียบถูกสุนัขตัวหนึ่ง มันมีขนสีน้ำตาลเปื้อนกลิ่นเหม็นคาวหางยาวมาก ผอมโกรกจนเห็นซี่โครง มีหูใหญ่ข้างเล็กข้าง สวมปลอกคอหนังเก่าๆ นัยน์ตาข้างหนึ่งเบิกกว้าง ส่วนอีกข้างครึ่งหลับครึ่งตื่นมีประกายโศกซึม

สุนัขตัวนั้นแผดเสียงลั่นด้วยความเจ็บปวด โบนี่ยังไม่ทันเห็นว่าเป็นอะไร จึงสะดุ้งตะลึงออกไป เหยยเข้าที่ชายโครง ตัวมันกระเด็นไปในอากาศ ทันทีที่ตกสู่พื้น มันก็วิ่งโยกเขยกหนีไปพร้อมกับร้องเสียงโหยหวน

เด็กร่างบึกบึนคนหนึ่งเดินออกมาจากใต้ชายคาตรังรีเข้าหาโบนี่และตะคอกเสียงดังว่า

“ทำไมต้องเตะหมาด้วย เด็กบ้า”

โบนี่ผู้คุ้นเคยกับคำสบถสาบานอยู่แล้ว โต้กลับด้วยคำที่หยาบคายกว่า เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายโกรธจัด จึงกำหมัดตั้งท่ารบ เด็กคนนั้นต๋อยโบนี่จนล้มหงายหลังฝั่งเลือดกำเดาไหล แม่โบนี่จะรู้ว่าสู้ไม่ได้แต่เพื่อป้องกันตัวจึงลุกขึ้น โผนเข้าใส่ฝ่ายตรงข้าม ทั้งสองชกกันนัว กานโล่สุนัขที่ถูกเตะวิ่งกลับมา เมื่อมันเห็นโบนี่กำลังสู้กับนายของมันก็พยายามกัดโบนี่ ขณะนั้นเด็กหญิงอีกคนซึ่งยืนหลบฝนอยู่ใต้ชายคา ร้องห้ามสุนัขเสียงดังลั่น เสียงเอะอะที่เกิดขึ้นทำให้หญิงคนหนึ่งเปิดหน้าต่างชะโงกหน้าออกมาดู พร้อมกับตะโกนว่า

“หยุด! หยุด! เด็วนี้ละ! เลิกทะเลาะกันสักที!”

ชายแก่คนหนึ่งวิ่งออกจากประตูบ้านอีกหลังเข้ามาแยกเด็กทั้งสอง เขาคว้าคอโบนี่และตะคอกว่า

“นี่ไอ้หนู แกไม่อายเลยหรือไงวะที่ต๋อยเด็กผู้หญิง”

ในตอนแรก โบนี่ไม่สามารถจะเข้าใจได้ว่า สัตว์ร้ายตนนั้นที่แท้เป็นเพียงเด็กหญิงคนหนึ่ง เธอสูงกว่าเด็กชายถึงครึ่งศีรษะ และล่ำพอกับเขาหรืออาจจะมากกว่าเขาก็ได้

เนื่องจากทุกคนส่งเสียงเจี๊วจ้าว คุณป้าอังกัส-
เตียสจึงออกมาดูพร้อมกับคุณแม่ของโบนี่

“นี่มันเกิดอะไรขึ้น” คุณป้าถามเสียงเยือกเย็น

“ไอ้เด็กพวกนี้นะสิ” ชายแก่ชี้ไปที่โบนี่และ
เด็กหญิงตัวโต “ชกต่อยกันใหญ่”

“เด็กคนนั้นต่อยผมก่อน” โบนี่พูดแก้ตัวเพื่อ
ไม่ให้ทุกคนคิดว่าเขาชกต่อยเด็กผู้หญิง

คุณป้าอังกัสเตียสเห็นโบนี่มีเลือดกำเดาไหล
อย่างนั้น จึงรีบเข้าไปเด็กหญิงรูปร่างบึกบึนซึ่งเป็นลูก
สาวคุณป้า และพูดโกรธๆ

“นี่แกไม่อายใจบ้างเลยหรือไงที่ต่อยลูกพี่-
ลูกน้องของแก หือ เด็กป้า”

คุณป้าทุบลงบนต้นคอลูกสาวอย่างแรง เด็ก
หญิงตัวอ้วนด้วยความเจ็บปวด แต่เด็กหญิงบอบบางอีก
คนพูดขึ้นว่า

“ก็คนนี่เขาเตะกานะโล่ก่อนนี่กะ”

“เออ! ฉันจะชกแกด้วยอีกคน เตะไอ้หมา
เซงชวนี้ซ้ำอีกที! ขอบย่งไปเสียทุกอย่าง!” คุณป้า
โกรธจัด

คุณป้าทำท่าจะเตะกานะโล่ แต่สุนัขน้อยรู้ทัน
หนีไปเสียก่อน

อิซาเบล มาร์ติน นิ่งอึ้งไปด้วยความตกใจ ใบ
หน้าซีดเผือดขณะใช้ผ้าเช็ดหน้าซับเลือดกำเดาของโบนี่
ทั้งหมดที่เกิดขึ้น คือวิธีที่โบนี่ มาร์ติน ทำความรู้จักกับ
ลูกพี่ลูกน้องของเขา จริง ๆ แล้ว ก็ไม่ถึงกับเป็นลูกพี่-
ลูกน้อง เป็นเพียงญาติห่างๆ เท่านั้น แต่ในหมู่บ้าน
‘เอล์ กัสตาญาร์’ ทุกคนที่เป็นญาติๆ กัน จะนับเป็น
ลูกพี่ลูกน้องทันที

เด็กหญิงตัวโตอายุ ๑๑ ปี ชื่อลูเซีย ส่วน
เด็กหญิงร่างเล็กแบบบางไม่สมกับเด็กอายุ ๑๑ ปี ชื่อ
กลาร่า

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เมื่อเงินเป็นพหุชะเฐา

ศุณธรรมที่ชะกลายเป็นในชองนาเยาะเย้ย-คาบถาง
 ความเป็นมนุษย์ที่ชะสู่ณูลิ้น
 สังคมเต็มแน่นแต่กาชแก่งแย่ง
 อิขมาตาชอน
 หากเป็นดิน ที่ให้ศุณค่า
 หมดลันนิชิตามิน

ปณูอะไรที่ไมจัน
 หว่านสิ่งใดที่ไมงอก
 แม้งอกก็แคชะแกชุน
 เพชะเหตุนี้
 ชิงอย่าได้ส่งสัย
 ปณูหามาณาสาชพัต
 สังคมไทย ทำไมแกैयाกแกैया
 เอาศีลธรรมมาสนับคินมา โสกาชะไมจินาฬ !

\\ ทองปาน เผ่าโสภ (อ.บางระกำ จ.พิษณุโลก)
“ได้อ่านหนังสือธรรมะเหมือนพระมาโปรดถึงบ้าน”

ครับ หนังสือให้ทั้งข้อคิดข้อวิจารณ์ ผิดให้เรา
ได้มีธรรมวิจย สดก็จะได้กล้าแข็งขึ้น

\\ ประภาส พิเชฐโสภณ (อ.เมือง จ.ศรีสะเกษ)
มีใช้ตั้งหน้าตั้งตาทำมาหากินอย่างเดียว “อาชีพอผมมี
โอกาสช่วยเหลือสังคมได้เยอะ ผมจะทำต่อไป...”

พี่ครับได้ข่าวว่า ไปช่วงชาวบ้านทำดีอุกธรณ์ต่อ
ศาลเมื่อกลางเดือนก่อนใช่ใหมครับ

\\ กานดา สุติยาภรณ์ (เขตราชบุรีบูรณะ กทม.)
ตลอดพรรษา ก่อน พอเลิกทานเนื้อสัตว์จิตใจก็เย็นลง
เวลาหงุดหงิดโมโหก็สามารถจัดได้เร็วขึ้น

ครับ จับอารมณ์ความรู้สึกขณะปฏิบัติมาเทียบกับ
กับอารมณ์ที่เราร้อน แล้วพิจารณาไปมาทั้งสองด้าน
เราก็จะพบว่ามันจะอ่อนโยนขึ้นครับ

\\ มานพ ศรีตุลย์โชติ (เขตป้อมปราบฯ กทม.)
พาโปรเฟสเซอร์จากอินเดียมาเที่ยวกรุงเทพฯ อาจารย์
เห็นพฤติกรรมหนุ่มสาว การจับมือถือแขน
การแต่งเนื้อแต่งตัว การจับจ่ายใช้สอยอย่างมันมือ
อาจารย์เห็นแล้วก็ได้แต่หวังสังคมไทยจะใกล้เคียง
หายนะ!

\\ บุญล้อม พิบูลโกศลนสาร (อ.นายายอาม
จ.จันทบุรี) เจอโจทก์ชั้นดี เมื่อเพื่อนๆ แหวน “มีของดี
ไม่รู้จักกิน กินผักกินหญ้าอย่างกับวัวกับควาย!”

ดีดอง่างนั้น:ครับ มารบมี บารมีบเกิด !

\\ ปราโมทย์ จำรูญ (เขตบางพลัด กทม.) ตั้ง
ข้อสังเกต “เดี๋ยวนี้ ผู้คนส่วนใหญ่จะหันมาให้ความสำคัญ
ในเรื่องการเรียนรู้สภาวะภายในแห่งตน”

ใช่แล้วครับ จิงๆ IMF คนจิงเห็นทุกๆ หนังสือ
ธรรมะกลับจิงทางดี !

๖ เทียม ป้องคำรด (อ.ทุ่งฝน จ.อุดรฯ) สงสัย
รูปนามเกิดดับๆ ๓ ตลอดเวลาเป็นอย่างไร

พิจารณาว่าคงต้องไปเรียงนพระอภิธรรมกะมัง
แต่เอาเป็นว่า รูปนามที่เห็นไปไม่กำมือเดี๋ยวก็คือ รูปคือ
สิ่งที่ถูกรู้ นามคือสิ่งที่เข้าไปรู้ มาเริ่มต้นรูปนามของ
อบายมุข กามคุณ โลกธรรม ๘ พอไหวมั้จ้ดรับ ?

๖ สี บุญญ (อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์) มีแนวทาง
การดำรงชีวิตดังนี้ ถือศีล ๕ ประจำ ถือศีล ๘ วันพระ
และกินข้าวกล้องเป็นประจำ

ศศิวรรณ ทรัพย์โถม (เขตพญาไท กทม.)
“เดือนที่ผ่านมาไม่มีสมาธิเลย มีแต่เรื่องวุ่นวาย ทุกข์
ใจ จิตใจสับสนมาก จะต้องปรับปรุงตัวเองอีกมาก...”

ทำอย่างไรรึได้ละครับ ชีวิตมนุษย์ เอาเป็นว่า จะดี
จะชั่ว ต้องปฏิบัติดี ๕ ไวก่อนดีที่สุด การจัดการ
อารมณ์เป็นเรื่องต้องศึกษา ต้องใช้เวลาครับ อันที่จริง
การยอมเผชิญหน้ากับความทุกข์โดยไม่หวาดกลัว ก็
ถือว่าเป็นการปฏิบัติธรรมอย่างหนึ่งละครับ

๖ อรุณี ทรงเทียม (อ.เมือง จ.ขอนแก่น) ชอบ
ขาดกมากโดยเฉพาะที่เกี่ยวกับพระพุทธเจ้าและ
พระสาวก

แบบนี้ต้องถือว่ามึศรึกศาสนาเป็นพื้นฐาน
แต่ขาดกยุคใหม่ก็น่าดีศึกษะครับ อ่านจาก น.ส.พ.
หน้า ๑ มีให้วิเคราะห์อะแะเงงละครับ

๖ เกษมสรวล สุตสวัสดิ์ (อ.เมือง จ.บุรีรัมย์)
“ผมมีความเห็นว่าชาวไทยขาดธรรมะเพราะหลง
วัตถุยุคคอมพิวเตอร์ และไม่คอยใช้สมองตนเอง
พิจารณาว่าอะไรควรทำไม่ควรทำ...”

พิจารณาเห็นด้วยครับ

๖ ขจีรัตน์ ผัดวัง (อ.เมือง จ.ลำปาง) “เข้าใจ
คำว่า ลด-ละ-เลิก ได้มากขึ้น มีนโยบายการดำเนิน
ชีวิตจากหนังสือธรรมะของชาวอโศก เป็นแนว
ปฏิบัติอย่างเป็นระบบระเบียบ...”

ใช่แล้วครับ การปฏิบัติธรรมต้องมี ๓ คำนี้อยู่
เสมอ “ลด-ละ-เลิก” ไม่มี ๓ คำนี้ไม่ใช่การปฏิบัติธรรม !

\\ สุดา ลาพาต (เขตลาดพร้าว กทม.) “จะลด
มือเย็นไม่รู้จะทำได้ขนาดไหน อยากทำมากทุกครั้ง
ที่อ่านหนังสือธรรมะ”

แพ้ยัดแต่อย่างเล็กน้อยครับ ทำบ่อยๆ ก็เก่งเอง

\\ กระจำง โสธะโร (อ.จักราช จ.นครราชสีมา)
“ผมรับภาระครอบครัวหนักมาก การเรียนของคุณ
ค่าใช้จ่ายในครอบครัวทุกอย่าง...”

ครับ บางคนก็เบา บางคนก็หนัก เป็นวิบากและ
เป็นบารมีของแต่ละคน ทำหน้าที่ของเราด้วยความ
ซื่อสัตย์สุจริตก็ภูมิใจละครับ

\\ เอกชัย ติธะรัต (เขตบางพลัด กทม.)
อุตสาหกรรมแต่งโคลงสี่สุภาพ ขอโทษที่ห่างเหินไปนาน !

แต่ยังได้เพราะดีครับ

\\ อภิชัย เลิศชนกิจ (อ.บางบัวทอง จ.ปทุมฯ)

๓ เดือนเข้าพรรษา ไม่กินเนื้อวัวได้เด็ดขาด ทั้งๆ ที่
เป็นของโปรดที่สุดในชีวิต

เจ้าพรรษานี้ทำอะไรดีครับ ?

\\ บุญชนา แสงวงศ์ (อ.เมือง จ.พะเยา) ตั้งแต่
มาทานมังสวิรัต ที่เคยเป็นโรคผิวหนังก็หาย ที่เคยถ่าย
ยากก็ง่าย นี่กระมังอันสงฆ์ทางกายของมังสวิรัต
แล้วอันสงฆ์ทางใจคืออะไรละ ?

\\ จัต พลายุขุม (อ.ท้ายเหมือง จ.พังงา)
ทานมังสวิรัตมาได้ ๕ ปี อบายมุขลดได้เกือบ ๑๐๐%
ตอนนี้อายุ ๖๕ ปี “ผมปฏิบัติไม่ฟังเสียงใคร !”

สาธุครับ ดิฉันก็เริงก “จันทนจิต” ดิฉันดี เภา
ก็เริงก “ดิฉัน !” ครับ

\\ พ.ต.ท.สำราญ เพียนอก (อ.เมือง จ.ตาก)
ปกติชอบนั่งสมาธิหลับตา แต่พอย้ายมาเมืองตากงาน
เยอะ ไม่ค่อยมีเวลาได้นั่งเลย

“ไม่มีเวลาฝึก ก็อย่าลืมสะสมความดี กรรมบท ๓
เป็นสิ่งสำคัญนะจ๊ะ !

✍️ **ประนอม มาลัยศรี** (อ.คลองหลวง จ.ปทุมฯ)
จะพยายามถือศีล ๕ แม้จะลืบลูกคลุกกลานก็ตาม
ส่วนมังสวิรัติดังนี้ไม่มีโอกาส...

ดริบ พงางามหาโอกาสให้ได้ก็แล้วกัน

✍️ **ณัฐธิดา ศิลขัยทาน** (อ.เมือง จ.สุรินทร์) ถือ
ศีล ๕ เป็นหลักในการดำรงชีวิต และกำลังดีใจจะได้
ถูกชายมาเพิ่มอีกคน

อย่าลืมนะเจ้ ตัวเองที่ดีมีค่ากว่าคำสอน !

✍️ **สัณชัย ตูลาบดี** (สง.สาธารณสุข จ.มุกดาหาร)
มีส่วนร่วมจัดอบรมจริยธรรมภายในหน่วยงาน ๑,๔๕๑ คน
๑ วัน เจ้าตัวเป็นปลื้ม

พืชมอบขอบคุณที่ส่งสรุปประเมินผลมาให้

“คนดี นึกถึงคนอื่นก่อนตัวเอง
คนเห็นแก่ตัว นึกถึงตัวเองก่อนคนอื่น”

ปัจฉิมลิขิต

บก.

📖 อ่านดอกหญ้าแล้ว เหมือนเป็นที่พึ่งทางใจ
เวลามีปัญหามากๆ ก็จะหยิบมาอ่านอีก แล้วก็สบายใจ
ขึ้นมา

นันทขพร กลั่นเชื้อ/นครสวรรค์

ดอกหญ้าเป็นเพื่อนคู่ใจ เห็นคุณสบายใจ

ดอกหญ้าก็พลอยยินดีไปด้วย

📖 หลังจากพยายามเลิกทานเนื้อมาเกือบ ๒ ปี
รวมทั้งนมและไข่ **ตอนนี้ก็ทานมังสวิรัตได้ร้อย
เปอร์เซ็นต์** แรกๆ ก็พบอุปสรรคต่างๆ มากมาย ต้อง
อด ต้องทน ข่ม ฝืน รู้สึกท้อก็บ่อยครั้ง ก็ได้หนังสือ
เป็นเพื่อน เป็นกำลังใจ ทำให้ข้ามพ้นอุปสรรคมาได้
ระดับหนึ่ง **รู้สึกมั่นคงเข้าใจในเส้นทางธรรม และ**

ภูมิใจมากที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์พบพุทธศาสนา จะ
พยายามประพฤติปฏิบัติธรรมให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

ประพันธ์ ชันแก้ว/เชียงใหม่

‘ศนโฑ’ คนนี้ซาบซึ้งยิ่งยงแล้ว ขอเป็นกำลัง
ให้ให้ก้าวต่อไป ให้ซาบซึ้งยิ่งยงแข็งแรงเติบโตต่อไป

📖 จากการอ่าน ทำให้เรารู้จักศีล ๕ มากขึ้น การ
ทานอาหารมังสวิรัต ทำให้เรารู้จักคำสอนของ
พระพุทธเจ้ามากขึ้น และได้ฝึกฝนให้เรามีความตั้งใจ
มากขึ้นในการรักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์ยิ่งขึ้น และได้
ฝึกฝนการพัฒนาจิตใจเราให้เป็นคนดีไปสู่ทิศทางที่ดีขึ้น
วัชรพร จันทรงยี/นนทบุรี

เมื่อศึกษา “ศีล” จะเกิด “ปัญญา” เมื่อเกิด “ปัญญา” ก็ยิ่งอยากจะศึกษา “ศีล” พัฒนาตนให้ สูงยิ่งขึ้น

ปัจจุบันดิฉันพบปัญหารอบด้าน พยายาม แก้ไขจนถึงที่สุดแล้ว แต่ปัญหายังไม่จบจึงพยายาม วางจิตใจ เพราะเราทำหน้าที่ที่ดีที่สุดของเราแล้ว

นิตจาเรีย แซ่ฉิม/สมุทรสาคร

โสมนี้ไม่ร่วงจากปัญหาคอนcrete แต่คนเรามี ปัญญา เพราะฉะนั้นปัญหาทุกปัญหาแม้จะยิ่งใหญ่ สักป่านใดก็จะจบลงได้ที่เราเองแท้ๆ

รู้สึกน่ากลัวในสภาพเศรษฐกิจและสังคมเป็น อย่างยิ่ง ทำอย่างไรคนจะยอมเสียสละ ยอมเสียเปรียบ

มานพ ศรีตุลยโชติ/กทม.

ต้องยอม “ลดความโสม” หันมาพอใจ โน “เศรษฐกิจพอเพียง” อย่างนี้ถึงจะแก้ปัญหาเศรษฐกิจ ในศตวรรษนี้ได้ และจะขยายผลไปถึงเศรษฐกิจของประเทศด้วย

ผลจากการอ่าน

๑. อบายมุขทุกอย่างเล็กเด็ดขาด แต่จิตระคาย ยังมี ตัวนี้สำรอกยากมาก

๒. ๕ ธันวาคม ๔๒ ประกาศกับเพื่อนว่า “จะไม่ ขอบรับความดีความชอบตลอดเวลาราชการที่เหลือ” ทั้งๆ ที่เวลาราชการเหลือถึง ๑๕ ปี เป็นการเสียสละ ให้เพื่อนและแผ่นดิน

สาลี รักสุทธี/มหาสารคาม

เฮ...กว่าคนไทยไม่ใช้ซาป

ทุกๆคนไม่ว่าจะอยู่ตรงไหน ส่วนใด ต้องทำ หน้าที่ของตัวเองให้สมบูรณ์ที่สุด และสิ่งที่เราจะต้อง แก้ไขและจะต้องทำนั้น ควรจะเริ่มจากตัวเราเอง...

สมสกุล ขอบรักษัจฉินท์/พิจิตร

ไผ่เสวย ! ตัวเรานี่แหละ บุคคลสำคัญ

ดิฉันจะไม่ทำตามใจตนเองในเรื่องการรับ ประทานอาหาร ถึงแม้จะมีอุปสรรคบ้าง แต่อุปสรรคนั้น ทำให้เราเข้มแข็งและแข็งแกร่งยิ่งขึ้น เพราะอุปสรรคจะ

ทดสอบความตั้งใจจริงของเรา อุปสรรคทำให้เกิดปัญหา

ปีทมาวรรณ อนุรักษ์พงษ์/เชียงใหม่
นี่แสดงว่า “ตั้งใจ” สอดทนทำสิ่งต่างๆ ถึงได้เกิด
“ปัญญา” ได้ขนาดนี้ ฮุโนโมทนาด้วย

👉 อ่านดอกหญ้าฉบับ “คนบ้าที่ โลกต้องการ”
อยากจะเป็นคนบ้าที่โลกต้องการบ้างจังเลย แต่จะเป็น
ได้หรือไม่ก็ไม่รู้ กลัวแต่ว่าจะเป็นแค่ประเภทบ้าๆ บอๆ
ต้องพยายามต่อไปค่ะ

ณัฐนิชา จิตติวรรณ
พยายามต่อไปเถิด แม่เดิมเนื้อ “บ้าดี” ไล่ตนวัน
ละนิดนี้แหละ โลกก็ยังต้องภาวเลย

👉 แต่ก่อนผมเป็นคนกลัวผีมาก แต่พอผมได้
ใกล้ชิดกับพระภิกษุรูปหนึ่ง ท่านสอนสังขธรรมหลายๆ
อย่างจนผมกระจ่างในเรื่องความตาย ทุกวันนี้ถ้าผมมี
โอกาสได้ไปงานศพ ผมจะต้องไปดูศพและยื่นพิจารณา
ศพ จนเดี๋ยวนี้ผมไม่กลัวผีอีกเลย เพราะคิดว่าคนตาย

“ไปแล้ว เดี๋ยวยังเดินไม่ได้เลย แล้วจะมาหลอกเราได้ไง
มีแต่พวกที่เดินได้ทั้งนั้นที่จะหลอกเรา

เด็ดเดี่ยว อุปนันท์/เชียงใหม่
ต้องเป็นคน “เด็ดเดี่ยว” อย่างนี้แหละ กล้า
ที่จะเผชิญความจริง ค้นหาความจริง ถึงจะไม่เขอ
ผี “หลอก”

👉 ผมรักษาศีลอยู่ แต่ไม่สามารถทานมังสวิรัต
ได้ ทั้งๆ ที่ชอบแนวทางนี้มาก ปัญหาก็คือ แถบ้านผม
ไม่มีร้านมังสวิรัต จึงจำต้องกำหนดจิตไม่ยินดีในมังสา
เท่านั้น

วรพงศ์ วัฒนการ/สมุทรสาคร

ไม่ลองฝึกเป็นพ่อคหฺรหฺรพาทักตมฺงเหวฮ ฮาฮจะ
ตฺยงยาฮฮฮ แต่ก็เพื่อสิ่งดีๆ ในชีวิต หรือฮาฮจะหาหฺรหฺร
ฮาฮตามสั่งที่พอจะคุยกับเขาได้ ให้เขาทำให้ สอง
พยายามอีกหน่อยดิใหม่ หรือไม่กี่สองกินพลไม่
กับข้าวตฺยงฮฮ

👉 การปฏิบัติของหนูก็ยังไม่ดีนัก ต้องพยายาม
ฝึกอดทนมากๆ กับผัสสะและอึดตาของหนูเอง จะ
พยายามฝึกต่อไป สู้ต่อค่ะ

บุญมา เรื่องสุวรรณ/สมุทรสาคร
แต่หวั่นใจ “ไม่ทำ” นี่ก็เยี่ยมแล้ว แต่มยังมีควม
เพียชพยายามต่อ นี่ยิ่งยอดเยี่ยมเลยนะ

👉 จากการอ่าน ทำให้มีจิตใจที่จะลดละกิเลส
เสียสละเพื่อสังคม ยามท้อแท้หมดกำลังใจ ดอกหญ้าก็
เหมือนสิ่งที่คอยเติมพลังใจให้เต็ม

สุภัททะ รัตนดวงตา/นครปฐม
“สวดละกิเลส” เป็นงานหลักที่จะต้องทำก่อนอื่น
ไต่เลยละ ยิ่งสวดได้มาก ก็ยิ่งเสียสละได้มาก สะเดิม
เต็มถึงเท่าไรตอกหญ้าก็ยังคงเดิม ไม่ขึ้นเหมือนราด
น้ำมัน

👉 อ่านไปได้ขัดเกลจิตใจตัวเองไปในแต่ละ
บทความ ได้ทั้งความรู้และกำลังใจดีค่ะ

โสภิต ใจเอี่ยม/ตาก

ชิต-เกสา ชน “ไฮเอี่ยม” เสยชินะ

👉 ผมไม่เคยดื่มเหล้า สูบบุหรี่ ดื่มเครื่องดื่ม
ชูกำลัง และปัจจุบันยังเลิกดื่มน้ำชา กาแฟ และน้ำขวด
ด้วย เมื่อก่อนผมเคยชอบซื้อล็อตเตอรี่ เมื่อมาอ่าน
หนังสือและพบปะกับทางมูลนิธิศรดาวโสภิตจึงตั้งใจเลิก
เปลี่ยน ขุนจางวาง/สตูล

พระพุทธรูปองค์นี้ว่า “อย่าหยุดอยู่ไหนคุณ” ซึ่ง
ต้องเพิ่มควมดีให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป

จากการอ่านได้ฟังทีป และเป็นแฟนรายการวิทยุของท่านเสียงสีกและท่านจันทร์ แล้วอาตมาเอามาปฏิบัติคือ ลด ละ เลิกกิเลสต่างๆ คือ ฉันมังสวิรัตได้ ๑ พรรษาแล้ว และจะไม่ฉันเนื้ออีกต่อไป และยังเลิกบุหรี่เด็ดขาด เลิกกาแฟเด็ดขาด

พระไกรสร ชุนพิทักษ์/พทล
ขออนุโมทนาแก่พระผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบ

ได้อ่านหนังสือนี้กันทั้งครอบครัวและมีความสุขมาก สามารถทำให้จิตใจสงบ และก่อให้เกิด

ความรู้ ทศนคติที่ดีในการปฏิบัติธรรม ซึ่งดิฉันมีความคิดเห็นว่า “นี่คือธรรมะที่แท้จริง”

ขนิษฐา ธรรมารม / อุทัยธานี
ธรรมะยังแท้จริง เมื่อทุกคนเอาไปปฏิบัติไว้ที่ตน

กระผมป่วยหนัก ต้องผ่าตัดเนื้องอกในสมอง และต้องเสียดวงตาข้างหนึ่ง แต่ก็ไม่ถึงกับบอดสนิท ตอนนี้กระผมพยายามปฏิบัติให้เหมือนเดิม ผมจะหมั่นตรวจศีลครับ

ทอง ธรรมราช

สาธุ! ที่ยังไม่ทำทางสัจธรรม แม้จะต้องลำบากกายถึงขนาดนี้ ร่างใจไม่ทุกข์ได้ เชื่องสังขารก็พอทน สละอริยวัธเพื่อศึกษาชีวิตไว้ปฏิบัติธรรมนี้แหละคุ้มค่าที่สุด

ถ้าละเว้นไม่กินเนื้อสัตว์ ก็คือไม่เบียดเบียนชีวิตผู้อื่น (ไม่ฆ่าสัตว์)

ถ้าละเว้นไม่กินเนื้อสัตว์ ก็คือไม่ลุ่มหลงในรสชาติอาหาร ทำใจได้ (ปลง)

ถ้าละเว้นไม่กินเนื้อสัตว์ ก็คือประหยัดเงินด้วย
(ไม่ฟุ่มเฟือย)

ถ้าละเว้นไม่กินเนื้อสัตว์ ก็คือสุขภาพแข็งแรง
ไม่เป็นบ่อเกิดแห่งโรค

สุรรัตน์ เปล่งวัฒน์/ อ่างทอง
ชีวิตเขาสุขสบาย ชีวิตเขาที่สุขสบาย

🕒 ศึกษาธรรมะ บางครั้งก็ยุ่ง เพราะวดิฉัน
เคยปฏิบัติแต่การเจริญสติโดยนั่งวิปัสสนากรรมฐาน
เวลานั่งปฏิบัติกำหนดลมหายใจไปได้สักพักหนึ่งมันก็หาย
ไม่มีสติกำหนดรู้ ดิฉันคงเพลียจากการทำงานหนัก
แต่พอมาฟังธรรมะของพ่อท่านแล้ว ปฏิบัติธรรมกับ
การทำงาน ดิฉันก็รู้สึกสบายใจหน่อย

เพ็ญศรี มาลัย/ เชียงใหม่

การปฏิบัติธรรม คือ การควบคุมจิตใจให้สงบ
กิเลส โสม โทส ซึ่งทำได้ทุกขณะ ไม่ว่าจะทำงาน
อื่น เดิน นั่ง นอน ส่วนภาวนาซึ่งสมาธิ ก็เป็นภาวนาฝึกซ้อม
ควบคุมจิตใจ ซึ่งจะเห็นประโยชน์ในการควบคุมจิตใจใน
ชีวิตประจำวัน

🕒 ผมอ่าน “ดอกหญ้า” อันดับที่ ๘๒ จบแล้ว
จึงเขียนมาคุยด้วย...ใน “วิธีเอาชนะอุปสรรคในชีวิต”
โดย “กันย์” พบคำว่า “นอน” หน้า ๘๘ ช่องแรก
บรรทัดที่ ๒ คำที่ถูกตัดคือ “นอน” และในหน้า
เดียวกันช่องที่ ๒ บรรทัดที่ ๓ จากล่าง คำว่า “นก
ปรอด” ที่ถูกต้องใช้ “นกปรอด” คำเดียวกันนี้ปรากฏ
อีกครั้งในหน้า ๘๘ ช่องที่ ๓ บรรทัดที่ ๒ จากล่าง
และยังมีอีกคำหนึ่งคือ “หนังสือดี” ที่ถูกต้องใช้
“หนังสือดี” ตลอดทั้งเรื่องนับได้ถึง ๑๐ แห่ง ส่วน
เนื้อหาสาระในดอกหญ้าประทับใจเสมอมา ขอ
ชื่นชมครับ

คำรบ บุญเกตุ/อุตรดิตถ์

ขอบคุณมาก สำหรับการจัดพิมพ์ด้วยอักษรที่
แสดงว่าอ่านละเอียด และกำลังใจที่มอบให้

